38

SAN-ANTONIO

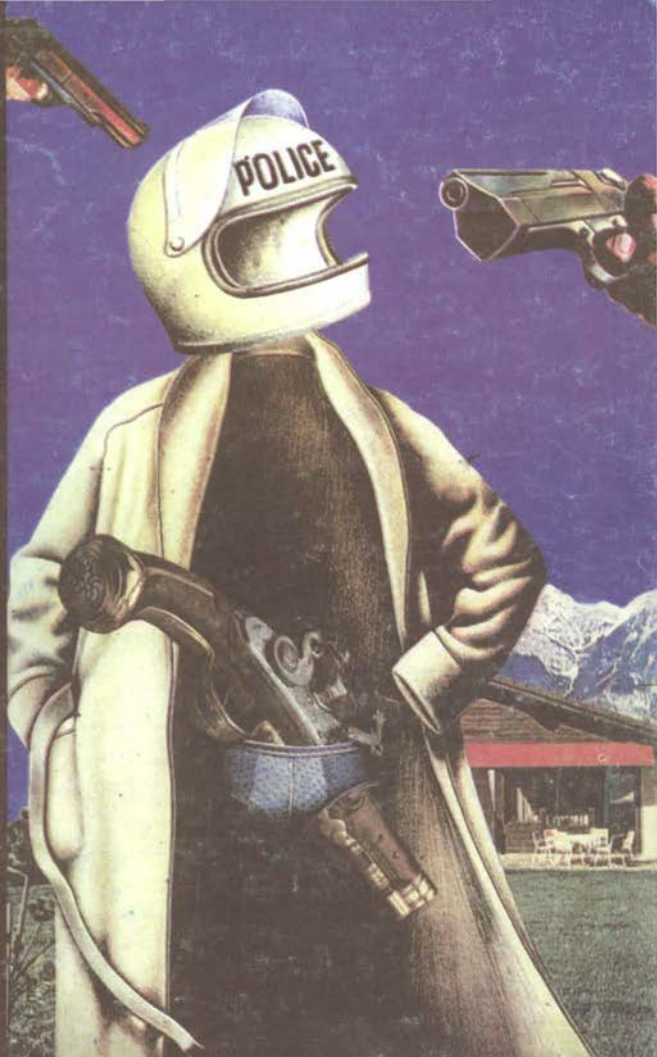

FOC DIN PLIN LA CARALIU !

Editura FORUM

SAN-ANTONIO

FOC DIN PLIN LA CARALIU!

IN COLECŢIA SAN-ANTONIO AU APĂRUT:

MERGE, SAN-ANTONIO
AM ÎNCERCAT SE POATE
LICHIDĂM ŞI NE LUĂM VALEA
SPLINĂ ÎN SUC PROPRIU
ARHIPELAGUL MITOCANILOR
ADEVĂRUL FĂCUT VARZĂ
ÎNCEPE ACŢIUNEA
LICHIDAŢI-L
URMĂRIŢI PRINDEŢI ŞI ADUCEŢI WHISKY
GALANTERII PENTRU DAME FRIVOLE
PIEPTĂNÂND GIRAFA
SIROP PENTRU VIESPI
VINO CU LUMÂNAREA PREGĂTITĂ
SĂRUTĂRI UNDE ŞTII TU
CINE TRAGE PRIMUL
SE ÎNGROAŞĂ GLUMA
CIRCUL SIFILITICILOR
SALUTARE PĂRINŢELE
DESCALECĂ ŞI DU-TE
O CRUNTĂ SPARGERE DE NUNTĂ
BERURIER ÎN SERAI
DE LA „A" LA „Z"
TE-AM TRIMIS PE LUMEA AILALTĂ
PROFEŢIILE LUI NOSTRABERUS
UNORA LE PLACE CHEALĂ
ĂSTA-I MORT ŞI HABAR N-ARE
STRADA CADAVRELOR
JOS LABELE
DRAGĂ PASEAZĂ-MI MICROBII TĂI
DACĂ TANTI LE AVEA
DĂ BUNĂ ZIUA LA DOAMNA
TOMBOLA PUNGAŞILOR
SERENADĂ PENTRU O PIPIŢĂ DEFUNCTĂ
ĂSTA-S EU ŞI NU MĂ SCHIMB
ALTMINTERI AR FI SFÂRŞITUL LUMII
ŞI DAMA CREDEA CĂ ...
DEZMĂŢ LA BANCA ÎNDRĂGOSTIŢILOR
TÂLHĂRIA DE LA UNCHIUL TOM

SAN-ANTONIO

FOC DIN PLIN LA CARALIU!

ROMAN

Traducere de:
MARIE-JEANNE VASILOIU

Editura „FORUM" s.r.l.
Bucureşti, 1997
Str. Ion Câmpineanu nr. 20
Sector 1, Cod 70709

Coperta TUDOR ISPAS

SAN-ANTONIO
„PLEINS FEUX SUR LE TUTU“
69, Bd. **SAINT MARCEL-PARIS XIIIe**

ISBN 973 – 584 – 005 – 7
Pentru această versiune toate drepturile rezervate
EDITURII „FORUM“ – BUCUREŞTI

O'NTRODUCŢIUNE

Să ţii minte că, în chestia asta, am luat la apă la galoşi, de nu se mai poate.
Să vezi ce mai escaladă!
Pedalam mai rău decât cu a-ntâia!
Ca baletistele, amice!
Şi numa-n pocnete şi-n poante!

SAN-A.

Lui Bernard Frangin,*
fratele meu.

San-A.

---

* frangin (arg.) = frățân (n.tr.)

Nu lua mâna, simt că-mi vine.
Epicur

Bun, gata, hai, că iar mă apucă.

Să scrii, să scrii, da' ce să spui?

Dacă scrii fără să spui, mai bine laşi toate baltă, îţi înfigi pana-n cur şi ţipi ca păunul, să le faci praf pe micile păuniţe păuneţe.

De aia, trebuie să spui.

Da' ce să spui?

Gravităţi? Aserţiuni prea îngrijorătoare? Nefastarlâcuri? Prevestiri?

Ori să scrii doar să te pui contra, cum că tu nu eşti de acord să fii tot aşa de bou ca ăilalţi, să fii condus oricum, de oricine, de unul şi altul, de dreapa sau de stânga, nişte muhaiele toţi, cu clănţău mare, care, în cariera lor obraznică, de inşi fără importanţă, îşi cadorisesc Franţa. Să spui că-ţi zgârmi rănile pe grămada de gunoi? Iete-te unde era Iov! Să spui că ţi s-a acrit să-ţi tot fie frică, zi ***after day****, de dimineaţa până seara şi de seara până-n ***morning***? Că asta nici măcar nu mai e placă, sunt castaniete. Ah! 'tu-i maica mă-sii, gata! Trăim

---

* after day (engl.) = după zi (n.tr.)

** morning (engl.) = dimineaţa (n.tr.)

pe un teren supraminat. Nu mai există pământ, ăsta-i doar un strat de gazon pus pe deaspura arsenalului. O acoperitoare vegetală de camuflaj. Oricum, măi flăcăi, să nu mai săpați, să nu mai dați cu hârleţul în nici un caz, altfel sare totul în aer, mierleşte, se dezintegrează. Boaşele nici măcar n-or să-ţi mai fie în pom, că n-or să mai fie pomi; nimic altceva decât un feeric vârtej în spaţiu, de nebuloasă avariată, de galaxie căcăcioasă, pe cale de a se face sau de a se desface, da' ce mai contează?

Şi eu, tăntălăul, pana mea, hârţoagele mele de mâzgălit, inima mea care face treişpe-paişpe! Ce să spui? Că francezii nu iubesc Franţa? Generalul Douănstei* (fac cinci) ne-a împuiat destul capul cu aşa ceva. O dată, mă înclin; întotdeauna ajungi aici, ori prin umilinţă ori prin constrângere. Mă uit însă la ţânci, şi mă apucă o nevoie să-i împachetez pe toţi, ca pe un serviciu de pahare, să-i expediez în altă parte, unde să nu le fie teamă de nimic, undeva unde ceea ce e fragil mai are o şansă. Dar unde? Încă nu ştiu, o să caut eu într-un catalog; tre' să existe vreo planetă mică, nu prea scumpă, unde s-o poată lua de la capăt, nu? Doar să aibă un conţinut de oxigen cât de cât valabil, să crească grâul, să curgă apa, să se vadă soarele.

Ah! picii mei, ce mai aventură! Monstră căcănărie v-au pus la cale babalâcii ăştia marii!

Adultălăii ăştia, mai daţi-i încolo! Toţi sunt nişte şulfe şi nişte talere cu două feţe, bieţii mei puştani. Distrugători de nevinovăţie! N-aveţi şi voi decât o tinereţe, iar ei v-o fac şi pe aia afiş, v-o băşică, bătând-o cu urzici! Aveţi şi voi o părticică de albastru şi ăştia se defecă în ea, mieluşeilor! Părticica voastră de inocenţă, ăştia v-o împletesc ca pe un smoc de nuiele şi fac din ea coşniţe ca să care „CUNOAŞTEREA" cu C mare. Părticica voastră de frumuseţe, ăştia o prind, sălbatic, cu arcanul. ***School is good for you****, nostimiorilor.

---

* Aluzie la Generalul Charles de Gaulle (n.tr.)

** School is good for you (engl.) = Şcoala este bună pentru voi (n.tr.)

Many work, many lessons*! Manu militari*****! Mi-e ruşine. Toate lucrurile astea... Programa şcolară... Treapta... Examene... Abia aţi ieşit şi voi din scutece şi haida! Gata cu frumuseţe de culori, ***bye-bye*** Nestlé! ăştia mi te fac să păleşti şi să tremuri, mi te agonizează până în rărunchi, iepuraşii mei! Mate, franceză, fizică, engleză, a doua limbă străină, istorie – geo, tot haloimăsu' ăsta mare, care-ţi ia cinşpe ani ca să-l înveţi şi cinşpe zile ca să-l uiţi!

În ce mă priveşte, eu strig de-a dreptul: huo, asasinilor! Eu sunt cu voi, puştanii mei! Eu le interzic să vă mai piseze. Cer ca tinereţea să vă fie o lungă recreaţie. Din moment ce ăştia nu mai ştiu ce naiba să mai facă cu oamenii, de ce nu ar stabili o decalare? Şcoala ar începe la douăzeci de anişori, când te-ai îmbuibat cu copilărie după pofta inimii. Te-ai prezenta la rahatul lor de bac la treizeci şi cinci de anişori. Când ar suna de patruzeci de carate, ai debuta în viaţa activă: asta ar cam dura taman vreo douăzeci de anişori. Prea îndeajuns. Din clipa aia, ar fi aşa cum zic ei, de şmotruială pentru toţi.

O să mă bat, vă jur. Cu ultimele mele puteri! Cu toată energia disperării; pe toate le pun la bătaie. Douăzeci de ani de vacanţă! Trebuie să le-o cerem. Nu ne mai zăpăciţi puştimea, gaşcă de nătărăi! Nu le mai împuiaţi capul cu teoreme şi alte mizerii, la vârsta la care ei n-au altă grijă decât păsărelele, florile, jocurile şi râsetele. Ruşine să vă fie, sălbaticilor!

O să ies în stradă! O să ridic baricade la poarta şcolilor! Compunerile? Fumate! Temele pentru acasă? Hai, mai lasă! Na, uite ce fac cu ele! Decalare! Decalare! Şcoala la douăzeci de ani! Nu mai vreau să se atingă nimeni de primăvară!

Uite, aşa nişte chestii am eu de zis.

Dar or să se hlizească, or să creadă că am luat-o razna, îngrămădiţii ăştia. Uite-l pe Antonio ăla, iar face pe nebunul!

---

* Many work, many lessons (engl.) = multă muncă, multe lecţii (n.tr.)

** Manu militari (lat.) = folosind armele (n. tr.)

La fel ca un vecin de-al nostru, de pe timpuri, care trăgea la măsea. În câte o seară, muierea lui încasa de la el câte o târnuială sălbatică. Era plină toată de vânătăi, parcă era un pachet de Gauloises. Când vuia târgul, oamenii dădeau din cap şi ziceau: „Iar e beat Arsène Guérillet", ca şi cum ar fi zis: „Uite că începe să bată vântul dinspre miazănoapte". O simplă constatare. Semnalez, în trecere, că tipul în chestiune se numea altfel, precizez pentru cazul în care ar exista un Arsène Guérillet care ar vrea să mă tragă în proces. Nu cunosc nici un Arsène Guérillet, n-am cunoscut niciodată şi nici n-am să cunosc vreodată, fiindcă acum s-a terminat, finito, nu mai primesc pe nimeni, mi-am făcut plinul.

Ţi-am mai spus-o deja: am şi de vânzare. Nu-i o chestie comodă. Chiar şi pe planul schimbului, vezi tu, că nu dă rezultate. „Schimb relaţie bună contra pară pentru clismă sau colecţie de „*Figaro*" pe anul viitor", nu le spune nimic. Ăştia fac troc cu altceva: rachete de tenis, cipici marocani, serii de chestii şi parachestii; doar când e vorba de prietenii tăi, te tratează cu refuz sau, altminteri, ţi-i fură când au sentimentul că ţii la ei. Asta da, îi excită. Îţi suflă pretenarii, cum îţi suflă şi gagica, aşa, ca chestie, doar ca să-ţi pună nişte coarne. Prăjire expresă. Asta le condimentează mediocritatea. Au impresia că-şi fac amărâta aia de căruţă împotmolită să înainteze. Îi cunosc eu bine, fii pe pace. Îi ştiu pe dinafară. La început, încerci să te obişnuieşti. Cum, cum, reuşeşti. Ca urmare, îi borăşti în forţă, că doar n-o să te hrăneşti într-una cu ipeca*, eşti de acord, nu? Ăsta devine un reflex condiţionat. Cum îi zăresc, bum: pe brânci, fiule! Vărs şi maţele din mine.

În fine, doar n-o s-o tot ţinem aşa, pe tonul ăsta, până la Sulivară, care cade taman de ziua ta.

---

* Ipeca = substanţă cu acţiune vomitivă (n.tr.).

Ai intrat fiindcă ai văzut luminaţie. Ţi-ai zis, cum ziceau oamenii din cartierul meu, pe timpuri, despre Arsène Guérillet, când era pilit: „Uite, e acasă Antonio ăla: iar îi trage cu aiureli pe fond de police story". Înţeles, amigo. Stai să-mi pun cizmele de pescar, că o să ne bălăcim în sânge. Mă încing cu holsterul. Gata, gagiul e pregătit. Nu, nu, bagă-ţi la loc cocoşelul, nu regulăm chiar imediat!

Cel mai durificil de determinat, în afacerea asta, a fost data asasinatului.

De altfel, nici că i-am dat de capăt. Părerile au rămas împărţite. Unii aveau pretenţia că a avut loc pe 31 decembrie, alţii susţineau că s-a petrecut pe 1 ianuarie. Această controversă a rezultat din faptul că împuşcătura troznise foarte exact la a douăsprezecea bătaie a miezului nopţii şi că moartea a fost instantanee. (Un plumb tras drept în inimă, tu ce altceva ai fi vrut să facă?) Personal aş înclina să optez, mai degrabă, pentru 1 ianuarie, căci glonţul, pornind la a douăsprezecea bătaie a orologiului, făcuse ceva timp – infim, dar făcuse – pentru a-şi încheia traiectoria, pentru a traversa carnea victimei şi a se opri în inimă. Chiar şi dacă asta nu s-ar cifra decât la o milionime de secundă, plecase, poate, pe 31 decembrie, dar nu ucisese decât pe 1 ianuarie. Ai să-mi obiectezi că o asemenea precizie n-are prea mare importanţă, că numitul All Kollyc este extrem de mort, şi asta pe o durată peste putinţă de precizat, eu neavând informaţii despre data judecăţii de apoi; astfel că nu o amintesc decât din grija de a da cu rahat, peste tot şi cât mai fidel, în cursul povestirii evenimentului.

Fapt este că lucrurile s-au petrecut în felul ce va fi arătat mai la vale.

CAPITOLUL 001

Dar înainte de a întreprinde istorisirea pasionantă, de la cap la coadă, a acestei pilpatante aventuri (căci palpitant este insuficient pentru a reda sentimentul de angoasă), e de datoria mea să dezvălui aici, fără cel mai mic spirit curtean şi fără cea mai mică ambiţie, că devenisem prietenul Domnului Preşedinte al Republicii. Lucrurile fiind ceea ce sunt, aşa cum a remarcat, cu atâta justeţe generalul De Gaulle, predecesorul său, întâlnirile repetate sfârşiseră prin a da relaţiilor noastre acea aură pe care numai stima şi simpatia le-o conferă unor întrevederi, cu condiţia ca sentimentele să fie reciproce. Fără a deveni câtuşi de puţin familiare, tonul conversaţiilor noastre devenise suplu, marcat de cordialitate. Cu cât pătrundeam în intimitatea marelui om, cu atât îl apreciam mai mult; cât despre el, părea că savurează limbajul meu franc şi dintr-o bucată, umorul meu în izmene, butadele mele pe uscat, pe scurt, acel spirit de libertate zvăpăiată care îmi este propriu. Aveam reconfortanta impresie că-l distrag niţel de la responsabilităţile samarului pe care-l duce în cârcă şi că-l fac să uite o clipă de idioţii ăia siniştri care se înghesuie la Elysée, ca boabele de icre negre în cutie.

Se întâmpla să mă viziteze pe şest, după ce, mai înainte, punea să se facă un filaj pe furiş. Apărea înfofolit într-un fular de trei metri, cu gulerul pardesiului ridicat, având pe cap una din pălăriile alea maronii cu boruri foarte late, pe care e ceva vreme de când le îndrăgeşte, pentru motive care bănuiesc că sunt legate de prima lui copilărie, fiindcă, altfel, de ce naiba s-ar deghiza în şerif, poţi să-mi spui?

Garda lui de corp îl aştepta în salonul de primire al P.C.-ului meu din Champs-Elysées, în timp ce eu îl duceam până în confortabilu-mi birou. Acolo, puneam discuri cu Tino Rossi ţa încălzit, pe platanul pick-up-ului, şi îl serveam cu un pahar de limonadă foarte rece, căci adoră această băutură. Instalat comod în braţele celui mai bun fotoliu al meu, mă întreba care mai îmi este viaţa, iar eu îi povesteam totul. La rândul meu, îndrăzneam să-i pun întrebări despre Univers, iar el mă lăsa să înţeleg esenţialul. Nu-mi vorbea niciodată despre proiectele lui, căci poate nu avea de-alea înfăţişabile, el fiind unul dintre şefii ăia moderni, care gătesc la cuptorul cu microunde, la cerere şi în trei minute.

Îi plăcea micul meu comando de şoc, acest minuscul stat în stat poliţenesc*, a cărei creare o patronase. Noi, camarazii mei şi cu mine, constituiam jucăria lui secretă. Mulţumită nouă, preşedintele putea să se mai joace cu maşinuţele. Ne rezerva misiuni marginale, care i-ar fi făcut să viseze pe autorii bunelor şi vechilor romane cu ***Nick Carter***. Eram ca un şoim dresat, căţărat pe mănuşa care îi îmbrăca mâna de prelat. El îmi indica prada, îmi dezmierda penajul şi mă îndemna să-mi iau zborul.

Mai mult decât prieteni, devenisem complementari. Mulţumesc lui Dumnezeu, nu ştiu ce-i aia vanitatea, dar ilustra simpatie a

---

* *Citiţi neapărat* „Urechile şi coada", *care e o operă de mare clasă, cu bideu dotat cu jet rotativ şi termostat încorporat, de vânzare peste tot, şi chiar şi în alte părţi, la preţ foarte convenabil.*

personajului mă încălzea la maţe, ca un vin ameţitor. Pe scurt, îl iubeam. Întotdeauna ajungi să iubeşti ceea ce cunoşti bine: locurile, oamenii, obiceiurile, până şi propriul sifilis, atunci când nu te sâcâie prea tare. Tot ceea ce este repetitiv în cel mai înalt grad ne supune vrând-nevrând.

El avea un fel de a clipi din ochi, în timp ce-mi vorbea, care trezea în mine un sentiment de complicitate. Atunci, îmi ziceam că era înarmat pentru a minţi, dar că renunţă la acest privilegiu, de hatârul meu, şi, mai mult decât orice altceva, acest soi de generozitate mă entuziasma.

Ca întotdeauna când o fiinţă se simte în largul ei, preşedintele îşi dădea drumul. Se jeluia cu plăcere, căci marii acestei lumi nu se pot plânge decât cu bună ştiinţă şi doar unor interlocutori aleşi pe sprânceană. Cu mâinile încrucişate pe burtă, cu privirea pierdută în pasienţa lui, îmi mărturisea ce cruntă lehamite îi este de anturajul său de stânga, oamenii aştia care chiar se cred obligaţi să se bazeze pe puritate. Deveneau, din gustul lor pentru exemplaritate, un fel de preoţi laici, care contestau tot ce părea neconform cu doctrina.

Îşi invidia, mă încredinţa el, predecesorul, căruia, ideile sale liberale, renumitul sânge albastru şi ireversibilul limbaj de secol şaişpe, îi permiteau să practice o politică de stânga, fără a lăsa impresia că aruncă totul în aer. El însă – Franţa fiind administrată, obligatoriu, de la centru – trebuia să se bată cu toată lumea şi să folosească nişte şiretlicuri istovitoare, pentru a-i face pe unii să admită că e de-ai lor, iar pe ceilalţi că se preface doar.

Aceste dueluri, pase, fente, şiretlicuri şi alte schimbări de direcţie îi puneau nervii la grea încercare; de aceea, îi plăcea să vină să răsufle la mine în birou, sorbindu-şi paharul de limonadă (descoperisem una excelentă: gust de dinainte de război), ascultându-mă sau, ceea ce era şi mai şi, ascultându-l pe Tino Rossi. Avea o preferinţă

deosebită pentru ***Cel mai frumos tango din lume***. I-am văzut genele înrourate de lacrimi când Corsicanul iubit intona ***Lângă plajă, aminteşte-ţi, voci de vis cântau pentru noi***. Ghiceam că acest ciripit îi redeştepta amintiri fericite şi, atunci, emoţia lui mi se transmitea şi mie.

Fără îndoială, mă întind cam cu prea multă complezenţă la capitolul preşedinte, dar vizitele lui erau pentru mine ca nişte puncte culminante.

Un detaliu, ca să subliniez mai bine gradul nostru de intimitate: îi dădeam sfaturi în privinţa ţinutei. El avea supărătorul obicei de a-şi încheia vestonul în orice împrejurare, ceea ce-i accentua cam prea mult pântecul prezidenţial, aşa că îl imploram să-şi lase vestonul deschis sau măcar să încerce un costum la „două rânduri", care ambalează mai bine burdihanul şi şuncile.

Cum el adora să se îmbrace în culori deschise, îl sfătuiam să reziste acestei dorinţe. La manifestările oficiale era singurul care purta culori bejului sau cenuşii ca cerul, şi această diferenţiere nu era făcută să-l pună în valoare. Avea aerul unui văr din provincie, picat la o recepţie, fără să ştie că papionul sau măcar un costum bleumarin la două rânduri sunt obligatorii. Îţi venea să-i dai amărâtului nişte ţoale, ca Lasserre, care-ţi împrumută o cravată, dacă te hazardezi să mergi la el deschis la guler.

Într-o zi, pe care o socotisem – prosteşte – propiţe, i-am făcut o aluzie la tâmpita lui de pălărie, dar am văzut cum îi joacă pe sub piele maxilarele romane, privirea sa de statuie, care se rotea, şi am făcut, cu laşitate, marşarier, simţind prea bine că mă aventuram pe un teren minat.

În schimb, era mai deschis la mustrările mele în privinţa mersului. Avea pasul mărunţel, prin urmare, prea puţin apt pentru a trece în revistă regimentele. Când mergea prin faţa trupelor părea un mic rozător zgribulit, stânjenit de terenul deschis şi grăbit să-şi regăsească

ungherul întunecos. Preşedintele îmi asculta zâmbind criticile, cu ochii pe jumătate închişi asupra misterelor proprii. Uneori, ofta:

– Ştii, Antonio, asta nu-i uşor, nu-i deloc uşor.

În fond, ar fi vrut să fie scriitor, în loc să fie preşedinte. Câteva lucrări pe care le publicase de-a lungul răbdătoarei sale cariere, promiteau nişte pagini pe care el dorea să le producă într-o bună zi. Se consola cugetând că un mandat de şapte ani nu reprezintă decât o zecime dintr-o viaţă de om şi că asta nu e marea cu sarea. Una peste alta, mai putea încă să spere într-un viitor.

S-a întâmplat în cursul vizitei sale celei mai recente, că mi-a trântit în cârcă ceea ce voi numi „Afacerea All Kollyc". M-aş fi lipsit bucuros de ea.

Treaba a fost favorizată de ambianţă. Tino fila o notă din admirabilul ***Lasă-mă să te iubesc***; bule de gaz ţopăiau pe fundul paharului prezidenţial. Vorbisem despre ziaristele femele, deosebit de dotate, de-i plăcea lui să-l intervieveze în timpul campaniei din vreun ungher de Franţă. Preşedintele mi-a destăinuit că le propunea de fiecare dată o plimbare cu bicicleta. Uluite, ele acceptau. Atunci, le ducea, pedalând pe rupte, spre stâne poetice, sub privirile binevoitoare ale tufişurilor burduşite de CRS-işti*. El le găsea inteligente, nostime şi delicios de stricate; până într-atâta, încât, după această punere la punct, munca respectivelor doamne devenea o trăncăneală încântătoare.

Toate bune şi frumoase, evocasem, pe scurt, cum vă spuneam, acest aspect al ziaristicii, când, deodată, îmi pune palma pe piept, ca şi cum ar fi vrut să se asigure dacă port stimulator cardiac.

– Dragul meu prieten, îmi zice, Casa Albă mi-a adresat un mesaj bizar; ţin să ţi-l arăt.

---

* CRS = Compania Republicană de Securitate (n.tr.).

Şi-a scos din buzunar portmoneul cu burduf. Era vorba de un obiect din piele neagră, de forma unei perechi de testicule octogenare. Avea două clape care se închideau, fiecare, cu o capsă.

A ridicat o clapă; nu era aia bună. Cealaltă i-a permis accesul la o foaie de hârtie de-aia folosită la telex şi la alte tâmpenii de acelaşi gen, adică seamănă cu hârtia, are culoarea hârtiei, numai că asta-i o hârtie pe care nu se poate scrie de mână, ceea ce o lipseşte de calitatea ei de hârtie.

A desfăcut-o tacticos, a netezit pe genunchi foaia astfel obţinută şi mi-a dat să citesc caracterele şterse, pe fond pal, ieşite dintr-un pântec cibernetic.

Am luat cunoştinţă de epistolie.

CXWB/1896K00 – ***Washington către*** IUBITDEELÎNSUŞI – ELYSEE – PALACE – ***Paris.***

Sursă confidenţială aflăm că celebrul gangster All Kollyc fost şef Mafia USA se află la Paris în vederea întâlnire cu şefi Brigăzile roşii. Operaţiune proiectată contra Preşedinte francez. Kollyc cazat la prietenul său César Césari-Césarini Avenue Foch 190. Succes. Perspectiva 7.

– Interesant, fac către oaspetele meu.

El schiţează un râset la care doar molarii îi participă.

– Nu-i aşa?

– Aţi alertat serviciul de siguranţă specială, domnule pre...?

– Siguranţa mea, aceea adevărată, eşti dumneata, Antonio! a replicat Augustul.

O asemenea onoare, pe nepusă-n-nas şi drept-în-masă! Eu care nu am nici măcar Legiunea de onoare... Păi îţi dai seama?

Am rămas fără suflare.

El mă supraveghea pe sub storurile lui veneţiene, cu o uitătură lacomă.

– Te vei ocupa de povestea asta, a scurtat-o.

Apoi s-a uitat la ceas.

– O să te las, că să mă duc să-mi fac analizele semestriale, dragul meu Antonio. Pică bine: după delicioasa dumitale limonadă, tocmai m-a trăznit o nevoie de a urina; ultima oară, a trebuit să mă gândesc foarte tare la jetul de apă din rada Genevei, pentru ca să le acord cei câţiva centilitri de urină pe care mi-i cereau.

Îmi întinse dreapta. I-am aplicat-o pe a mea deasupra. A fost ceva scurt şi simplu, dar intens. După care, cu paşi mărunţei, a ieşit din birou.

– Mai mari paşii, preşedinte! l-am rechemat la ordine.

El a aprobat, cu un zâmbet, şi a pornit-o ca şi cum s-ar fi antrenat la ski de fond.

Acum trebuie să-i cer iertare cititorului meu, pentru că am scris câteva pagini într-o franceză pasabilă, eu care îmi violez scumpa limbă maternă mai des decât i-ar veni rândul. Dar tu trebuie să înţelegi şi să admiţi, tu, prietenul şi prea-scumpul meu tovarăş de derapaje mai mult sau mai puţin controlate, că nu poţi s-o iei razna când vorbeşti despre un preşedinte al Republicii Franceze, chiar dacă te onorează cu prietenia lui. Istoria se manipulează cu penseta şi cu mănuşi albe. Eu sunt un insolent care respectă instituţiile. Blasfemiile mele nu-s decât pene în cur, foşnete şi tifle, recunosc de bună voie. Numărul de ventriloc are şi el nişte limite. Concordanţa timpurilor n-ar putea trece prin esofag.

După ce preşedintele m-a părăsit, plin de gărzi de corp, mi-am alertat propriile efective.

Îţi amintesc sau îţi dau de veste, în caz că somptuoasa mea lucrare ***Urechile şi coada*** a scăpat vigilenţei tale, că echipa mea se compune, desigur, din Béru şi Pinaud; din Mathias, se înţelege de la sine; dar şi dintr-un tinerel pe cât de supra-dotat, pe atât de împuţit: Jean Lurette, care nu se spală niciodată şi se hrăneşte numai cu

chewing-gum. Tataia, prea-scumpul şi venerabilul Tataie, ne dă voie liberă când se prezintă ocazia, pentru ca să nu ne ieşim cu totul din mână, în farnientele unui cuibuşor călduţ.

În această zi de decembrie, Pinaud era la pat, în compania unei bronşite zdravene, iar Béru lua parte la funeraliile primarului din Sân Tholomaq, satul lui natal. Mathias avea o întâlnire cu nu ştiu ce funcţionar de la fisc, pentru ca să discute reducerile de impozit la care avea dreptul, datorită celor şaptesprezece-optsprezece odrasle. Mă găseam, prin urmare, singur cu Jeannot. L-am chematu în birăul meu, în care mai plutea încă aura Augustului meu şi, fără o vorbă, i-am întinsu mesagiul pe care mi-l înmânase acesta din urmă.

În timp ce lua cunoştinţă, l-am contemplatu pe băiatu'. Purta un jean decolorat pe dinainte, ca urmare unor micţiuni rasolite, un pulover mai găurit decât o muzicuţă şi un bluzon fără mâneci, croit din nu ştiu ce piele de jivină moartă, care duhnea a ţap tibetan şi a tigaie cu grăsimea surmenată.

Molfăia inexorabil scârboşenia aia de ***gum***, care trece drept cea mai frumoasă cucerire a omului, după cal şi penicilină, producând un mic scârţâit ca de pantofi noi.

A citit de mai multe ori textul, l-a depus pe mapa mea de birou şi a întrebat:

– Da' ce-i aia „Perspectiva 7"?

– Probabil că e numele de cod al responsabilului cu Afaceri Externe de la Pentagon.

Lurette îşi mută din falcă încărcătura de cauciuc şi zice:

– Gagiii ăia sunt mucoşi sau tâmpiţi?

– Sunt americani, îi răspund.

– Îl cunoaşteţi pe Al Kollyc ăla, de care e vorba?

– Din renume. E una dintre cele mai frumoase feţe ale superbanditismului de peste Atlantic, după cum zic jurnalele.

Lurette se scărpină la ouă, prin jeanşii întinşi să plesnească şi care, tocmai atunci i le strângeau.

– Acum suntem noi la cârmă, şefu'?

– Da, băiete.

– Încep cu César Césari-Césarini, bănuiesc?

– Ai nimerit-o la întrebarea de zece puncte.

Se scoală, îşi aranjează la loc testiculele scâlciate, îşi ia flinta pe care şi-o atârnă pe spate, îşi încheie capra tibetană (fiindcă,la urma urmelor, poate că era vorba chiar de o femelă) şi se duce la uşă.

– Pe curând, îmi luă el la revedere.

Am rămas singur; visător.

Eram pe 31 decembrie. În seara asta trebuia să facem revelionul acasă. Doar între noi. Cumpărasem pentru mama un lanţ de aur, de la un bijutier specializat în antichităţi. Avea doi metri patruzeci; nu bijutierul, lanţul. Ştiam că o să-i facă plăcere bătrânei mele, lanţul ăsta care ar fi putut aparţine bunică-si. Nu tre' să eziţi să-ţi confecţionezi amintiri de familie, atunci când ale tale sunt insuficiente. La alde noi totul a fost dispersat, iar arborele nostru genealogic seamănă cu un bonsai* japonez.

Pentru Toinet târguisem o rablă de poliţie, teleghidată; şi n-o uitasem nici pe servitorica noastră spanioloaică, căreia îi destinasem un batic Hermès** care-ţi reprezenta o coridă, olé!.

La marele fix.

Mă simţeam straşnic. O să bem o sticloanţă de Yquem (moartea mea) cu pateul de ficat de gâscă. Adicătelea mi-aş fi cadorisit aproape tot clondirul doar mie, 'mica bând mai nimic, iar Conchita nefiind aptă să aprecieze asemenea nectar. Îi dădusem să guste într-o zi de veselie, dar vertiginoasa asta tâmpită făcuse mutre, zicând aşa:

„– *Azucarado! Azucarado!*" (Dulce! Dulce!)

---

* Bonsai (jap.) = copac cultivat, prin anumite metode, pentru a rămâne pitic (n.tr.).

** Hermès = casă de modă pariziană (n.tr.).

Dulce! Dă-te-ncolo de toantă!

Pusei aceste delicii ale serii într-un colţ al spiritului, apoi chemai Casa Curcănescu, aşa ca chestie, să mă pun la curent în privinţa numitului César Césari-Césarini.

Aflai că numitul îşi câştiga icrele negre exploatând trei-patru bombe de noapte, dintre care cea mai moţată, ***Marele Fior***, era onorată de o clientelă de superlux.

Avea atârnat de coadă un cazier judiciar nu prea încărcat: proxenetism, vreo zece ani, cu câtăva vreme în urmă, precum şi act de omucidere, în legitimă apărare, asupra persoanei unui pungaş care voise să-l dijmuiască, ca un nătărău: Césari-Césarini ieşise cu fruntea sus, de la curtea cu juri. Din timp în timp, halea la Marea Gamelă, doar ca să rămână în relaţii prieteneşti cu Caraliii. Pe scurt, era un potolit tată de familie din lumea interlopă, mai exact din dependinţele ei, şi cu greu ţi-l imaginai vârându-se, la şaizeci şi mai bine de ani, într-o lovitură de răsunet.

Din visător, am devenit perplex.

Îmi vine în vizită o gagică, fidelă promisiunii făcute; o numită Gretta, nemţoaică, frumoasă, cu păr de aur şi privire de faianţă. Ca s-o distrez, am tras-o în ţeapă pe birou, după o şedinţă zglobie de pupăceală pariziană. Ea avea amândouă picioarele pe braţele fotoliului. Eu am rămas pe scaun, cu coatele pe birou, taman ca gagiul care dirijează turnul de control de la Roissy – Charles de Gaulle, trăgându-i un iodler bâlbâit, în javaneză.

Bun; toate chestiile astea... Nu-ţi spun nimic nou. Fiecare cu secretele lui, cu metoda lui: Descartes o avea şi el pe a lui şi ţinea mai multe discursuri decât mine în privinţa asta. Puştoaica nu regreta că trecuse Rinul, dimpotrivă, striga ***Sehr gut, sehr gut****, de-i săreau capacele.

---

* Sehr gut (germ.) = foarte bine (n.tr.).

Pe urmă, a avut loc apoi, după cum zice Béru, o călăreală eroică, Ea, pe burtă, peste mapa mea de birou. Cu toţii după, iar el înainte, ca micuţul cal al lui Paul Fort*. Foarte frumoasă cursă. La un moment dat, cel mai arzător, a sunat telefonul. Am ridicat receptorul. Era Mathias, care întreba dacă poate să-şi păstreze restul după-amiezii pentru cumpărături de ultimă oră. Fără să mă opresc din răşpăluitul Gretchenei mele, i-am acordat permisiunea. Dacă nu te arăţi tolerant nici de un 31 decembrie, nu? Fräulein Gretta trepida din fofoloancă, aşa că am dat de zor să închid telefonul, ca să-mi trimit mesajul de sfârşit de an.

După care, fătuca s-a dus în altă parte, să vadă dacă nu e pe-acolo cocoşelul meu cu guler rulat. Era o demoazelă nu prea complicată, mai curând o senzorială, decât o veritabilă senzuală. Îi plăcea chestia, zbânţuiala fără bătaie de cap prealabilă ori postfaţă mondenă. „Bonjur, eşti gata? Hopa! În şa! Şi după aia, ciao, bambino, mă transporţi în ţara visurilor, dar şi transportul cu RATP* e la fel de bun. Pe curând!" Nu e dragoste, dar e ceva mai bun decât igiena şi nici nu cere de mâncare. A nu se folosi în cură prelungită, fără aviz medical.

La un sfert de oră după ducerea Grettei, Lurette a revenit la suprafaţă. Avea aerul unui şobolan de hazna, mai împuţit ca niciodată, mozolindu-şi gogoloiul de hevea. Dar privirea lui niţel urduroasă scânteia.

– Termin bine anul, şefu', m-a anunţat.

Avea o faţă ca de păduche din ăia care trebuie să se zbenguie prin chica lui.

---

* Paul Fort = scriitor francez (n.tr.).

** RATP = Regia Autonomă a Transportului Parizian (n.tr.).

În fond, rămăsese un copil. Murdăria proteja ceea ce mai rămăsese copilăresc în el. Mă făcea să mă gândesc la un tânăr zidar italian în şomaj.

M-am aşezat comod, ca să-i ascult povestea. Lurette mi-a istorisit, atunci, că se dusese directos la reşedinţa particulară a lui Césari-Césarini. O curte neasemuită, pavată cu granit roz şi împrejmuită cu un grilaj verde, pe care se căţăra iedera, se oferea privirilor, cu poarta larg căscată. Un şofer spăla un Mercedes 600 enorm, care trebuie să fi câştigat ultimul război. Lurette s-a făcut că admiră vehiculul, a pus câteva întrebări pertinente în privinţa acestuia. Ca toţi şoferii, omul era îndrăgostit de maşina lui. I-a vorbit cu plăcere. Lurette i-a propus, atunci, s-o lustruiască cu pielea de căprioară, doar din plăcerea de a mângâia cromurile monstrului. Interlocutorul lui a acceptat, încântat. Pe scurt, după patruzeci de minute, preţiosul meu colaborator ştia tot ceea ce trebuia să ştie despre Césari-Césarini şi amicul lui yankeu.

Esenţialul fiind că aceşti domni aveau o întâlnire importantă, chiar în acea seară, la ***Marele Fior***, unde trebuiau să sărbătorească Anul Nou.

Am trimis un gând către lanţul Féliciei, maşina teleghidată a lui Antoine şi baticul Hermès al Conchitei, apoi am scos un oftat nostalgic, visând la Château d'Yquem-ul căruia aveau să i se lungească urechile, o noapte întreagă, la frigider.

– Jeannot, ai smoking? l-am întrebat, începând să formez numărul de telefon de la noi de acasă.

M-a privit ca şi cum l-aş fi întrebat dacă părinţii lui sunt senegalezi sau dacă are un frate siamez care se ocupă cu comerţul en gros.

– Ce idee! exclamă tânărul inspector. Doar nu-s chelner!

M-am aşezat la verticală; partida regulatorie executată cu Gretta îmi cam zgâlţâise rărunchii.

– Hai până în pasaj, la Lido, i-am zis, o să-ţi fac unul cadou, de Anul Nou.

Am reuşit să ne scoată din pământ două tacâmuri, la ***Marele Fior***, unde ne-am prezentat cam pe la orele 22. Sala era frumos decorată cu toate sclipiciurile alea, care se lipesc cam peste tot, în perioada sărbătorilor, ca să fie mai vesel. Abia dacă nu vârâseră o rămurică de ilice şi în fofoloanca animatoarelor platinate. ***Marele Fior*** este un cabaret vast, plin de catifele bleu, de colonete aurii, de mulüri de ghips şi de felinare veneţiene. Tipii ăia încliftaţi găsesc că e ceva folk, iar ăilalţi cred că dau buzna într-un înalt lăcaş al luxului.

Orchestra de negri în smokinguri albe concăsa nişte jazz. Societatea era smart*; femeile, înţolite ca nişte manechine din ***Vogue***, aveau harnaşamentul de la Cartier; şampanica curgea la fel de înspumată ca apa râului Drac, când se topesc zăpezile. De straşnică, era straşnică ambianţa. Meniul îi trăgea tare: caviar gri, fileuri de rândunică de mare cu busuioc, pui à la aghiuţă, ciuperci cu smântână, pulpă de miel, brânză de Meaux în coaja ei, îngheţată de castane, profiterol de Anul Nou.

M-am dus la telefon ca s-o zbârnâi puţin pe bătrâna mea mamă, s-o consolez de figura urâtă pe care i-o fac, şi s-o asigur că marea noastră petrecere va avea loc mâine, la prânz. Că, la întoarcere, o să vin la patul ei, să-i urez de bine şi de fericire. Evident că pretextasem că am de şmotruit, dar era un tâmbălău aşa de puternic la ***Marele Fior***, muzica şi râsetele amestecate alcătuiau o asemenea zarvă, încât ea mă credea doar pe jumătate, deşi jurasem pe memoria lui tata.

Întorcându-mă la masa noastră, am ochit-o pe a celor doi bandiţi. Pusesem să ni se aducă, de la Casa Parapliu, fotografiile lor, iar asta ne uşura identificarea.

---

* smart (engl.) = elegantă (n.tr.).

César Césari-Césarini era unu' mic şi gras, chelbos, cu un burdihan de omorai puricele pe el şi cu pleoape ca de şopârlă. Cuperoza îi devasta cu severitate mutra. Când râdea, fildeşii de aoleu, model antic, aruncau raze ca în desenele animate, când se deschid cuferele cu minuni din peştera lui Ali-Baba. Pretenarul lui, ricanul de origine irlandeasca, trambala, în schimb, o mutră lungă, cu păr argintiu şi creţ, ca de oaie. Ziceai că e Charles X, lunganul ăla împiedicat, care nu a domnit decât şase ani, dar a fost prea îndeajuns, ce mama naibii! Al Kollyc părea ţeapăn ca un manechin de la Samar*, nefiind joyce** nici atâta, de un 31 decembrie. Poate că nostalgizà, fiindcă e singurel în Europa, departe de ai lui. Dar avea el oare, de-ai „lui"? Pe plastronul imaculat, arbora diamanturi în loc de perloanţele clasice; cel mai neînsemnat dintre lucruri! Există gagii care nu-şi refuză nimic. M-am gândit la numărul de mucoşi lumea-a-treişti pe care ai fi putut să-i hrăneşti, până la majorat, cu preţul acestor patru pietricele scânteietoare. În fine, s-o aranja ea, toată chestia asta, într-o zi, cu sau fără infuzie de sânge, aşa după cum asigură Grasu'.

Lurette, în smokul lui, semăna cu un garajist însurat cu domnişoara de la castel. Tot nespălat, iar ciuful lui de derbedeu era garnisit ca un pom de Crăciun, cu capete de serpentine şi cu ghemotoace mici, pufoase, pentru că, în timp ce eu îi gângueam bătrânei mele, nişte frumoase creaturi, cu ciorapi de reţea şi cu joben, distribuiseră, ca înecatele, ceea ce eu numesc fânul petrecăreţilor, pentru că după fiesta, aceste mormane de nedescris fac sala să semene cu un staul.

Poate că ai nişte nelămuriri cu privire la prezenţa noastră la ***Marele Fior***. Te întrebi de ce am lăsat-o baltă pe mămica şi veselul

---

* Samar = prescurtare de la „Samaritaine", magazin parisian (n.tr.).

** joyce = vesel (derivat de la joy = bucurie (engl.); calambur făcând aluzie la scriitorul James Joyce) (n. tr.)

revelion în familie, ca să caut cai verzi pe pereți aici, în mijlocul unei droaie de tâmpiți puși pe petrecanie? Trebuie să-ți precizez că șoferul lui Césari-Césarini i-a șoptit micului Jeannot că prietenarul yankeu al bossului nu s-a dezlipit de casă de când a venit, iar în noaptea asta iese, în mod cu totul excepțional, să se întâlnească cu niște persoane.

Ceea ce-ți indică faptul că, luându-l pe flăcăul Lurette ca arcaș, am făcut o achizițione de clasă. Să-l tragi de limbă pe driverul unui pungaș, doar cât îi lustruiești cromurile Mercedesului, cere o doză al naibii de mare de psihologie și o tehnică rară. În concluzie, serata lui Al Kollyc era o chestie de neratat. De unde și crudul meu sacrificiu. Numai că, atunci când te bucuri de prietenia unui președinte, n-ai dreptul să fii zgârie-brânză.

Am halit caviarul fără nici o greutate (nu era servit cu polonicul) și apoi fileurile de rândunică de mare. În acel moment, două personaje au venit la masa șefilor. Se impuneau atenției generale prin faptul că nu purtau smok, ci costume cu dungi albe și gri, stil peste poate de macaronar, din anii 50. Bruneți, cu favoriți groși, cu sprâncenele ca niște cai de frizăi, deasupra privirilor de vultur, acești doi maimuțoi te izbeau prin tinerețea lor. Nici unul, nici celălalt, nu trecuse de douăzeci și cinci de anișori. Și totuși, o mare duritate se citea pe vitrinele lor și în autoritatea greoaie a gesturilor.

Césari-Césarini i-a prezentat adunării. Cei doi puțoi, mari cât niște dulapuri, au luat loc în fața lui Al Kollyc.

Haleala s-a desfășurat fără incidente. Muzică, atracții, balet curulin al girls-urilor casei. Miezul nopții se apropia, o prezentatoare îmbrăcată simplu, într-o aluniță pe coapsa stângă, a venit să stopeze conversațioanele, anunțând că urma să trecem de zidul noului an și că pretenarul ei, bateristul formației avea să depene cele douăsprezece bătăi fatidice. La a douăspea, avea să fie pupăceală generală. De acord? O lovitură de cinel! O parte din lumini s-a stins. A doua lovitură! Electricitatea a continuat să se escamoteze. La a zecea, întrea-

ga sală era cufundată în întuneric. Unşpe! Douăşpe! Buum! Bateristul trebuie că i-a tras cu toată setea, căci zgomotul a fost enorm. Convivii au behăit ca nişte tâmpiţi. Apoi s-au îmbrăţişat scoţând nişte urlete de oameni deja piliţi. Învălmăşeală! Bucuria şampaniei ieşind cu mari bule sonore. Majoritatea râgâiau felicitându-se.

S-a făcut iar lumină. Şi, apoi, s-au auzit ţipete, care nu mai erau chiar de bucurie. Şi, apoi, s-a făcut linişte, aşa cum scade apa în timpul refluxului.

Şi, apoi, totul a devenit impresionant din plin. Şuşotelile au început iar... Se făcuse un cerc în jurul mesei caizilor, iar cercul acesta se tot mărea. Şi o rumoare zumzăitoare s-a înteţit ca vântul de nord, care începe cu o predică uşoară prin rămuriş şi apoi se umflă până când, uneori, răstoarnă totul.

Mi-am croit drum prin mulţime, mânat de un presentiment. Când am ajuns în dreptul primelor loje, l-am văzut pe Al Kollyc prăbuşit pe spate, la podea, ca un Z; căci căzuse cu scaunul. O gaură roşie, enormă îi străbătea pieptul. Nu se mai vedeau strălucind decât doi din cei patru nasturi de diamante. Dintr-o dată, era răvăşit de moarte, aproape verde, aproape ca de marmură.

– Nu vă atingeţi de nimic! am ţipat. Poliţia!

Asta am scos-o maşinal.

Reflex condiţionat, aşa se cheamă.

CAPITOLUL 01

Nu era greu deloc să stabileşti traiectoria glonţului. Era de ajuns să ridici mortul, cu scaun cu tot, şi să mergi drept înainte. Mişcarea asta conducea la o loggia, situată în stânga scenei. Aceasta nu folosea la nimic, nefiind acolo decât pentru a crea o atmosferă de teatru. Nu măsura mai mult de un metru în adâncime şi avea draperii din acelaşi material ca al cortinei, în tonuri de bleu şi auriu. De altfel, o altă loggia, perfect asemănătoare, îi făcea pereche, dar aceasta adăpostea instalaţii de sonorizare. Arma cu lunetă, în infraroşu, era acolo, abandonată. Ucigaşul trebuie că se topise rapidos, imediat ce a tras focul: nu trecuseră mai mult de trei-patru secunde până să se aprindă lumina; exact timpul cât să încalece balustrada tapisată cu catifea şi bărbatul (presupunem că ucigaşul era de sex masculin) se găsea în mijlocul asistenţei fremătătoare, care behăia la întâmplare şi se pupa reciproc. Nu avea decât să se azvârle în învălmăşeală, ca un rugbist într-o grămadă. Nevăzut, necunoscut.

Pe moment, în faţa tuturor beţivanilor ăstora deja piliţi, sarcina mi s-a părut greoaie. Singur, doar cu micuţul meu Lurette, eram al dracu' de depăşit. Atunci, m-am căţărat pe o masă, după ce i-am şuşotit lui Jeannot să se plaseze în faţa ieşirii, ca să împiedice pe

oricine ar vrea să spele putina. Şi, superb, în smokingul meu de un albastru noptatic, le-am ţinut o predică setoşilor.

– Doamnelor şi domnilor, le-am spusu-le-am eu, vă rog să vă păstraţi calmul şi, mai ales, să staţi la locul pe care fiecare dintre dumneavoastră îl ocupa înainte de efuziuni; orice persoană care n-ar subscrie la cererea mea, şi-ar atrage necazuri serioase, ceea ce ar fi întristător pentru un început de an. Personalul stabilimentului este rugat să se adune în faţa orchestrei şi să-mi aştepte directivele. Şeful de la recepţie să vină la mine.

O huidumă înaltă în smok alb, cu o ţeastă pleşuvă şi cu o bărbie ca un ciocan de ciubotar, împopoţonat cu nişte ochelari cu sticle groase, gen Harold Loyd, s-a apropiat. M-am lăsat pe vine şi i-am dat numărul de la Curcănăria pe care trebuia s-o alerteze, din partea mea. Înainte s-o întindă în direcţia zbârnâitoarei, i-am zis să mi-l trimită fuga-fuguţa pe şeful de sală, care se ocupa de masa lui Césari-Césarini.

Îl reperasem deja pe împricinat, un ins deja bătrân, încet şi tacticos, care te făcea să te gândeşti la un ţârcovnic de biserică mare şi burgheză. Înştiinţat de şeful de la recepţie, a venit la mine, majestuos, în ciuda tragicelor împrejurări, cu mersul unui dirijor de orchestră care se întoarce să salute.

Ca să-l impresionez, i-am arătatu legitimaţia mea, dar el nu i-a dat mai multă atenţie decât unui capac de borcan de iaurt zăcând pe trotuar, între doi rahaţi canini.

– Cine a făcut masa pentru Dl. César-Césarini? l-am întrebatu.

O lucire băşcălioasă trecu prin privirea lui de bou bătrân, care a albit purtând frac.

– Un tâmplar, presupun, îmi răspunse.

Ei, nu, păi, îţi dai tu seama? Într-un asemenea moment, să mă ia atât de josnic peste bombeu?

A fost ceva mai puternic decât mine. I-am strecut patru degete de mână dreaptă între gulerul scrobit şi guşa fleşcăită şi am tras cu toată energia. Cravata de mătase albă, plastronul plisat şi cincizeci de centimetri pătraţi de cămaşă mi-au rămas în labă. Neavând modul de utilizare, am vârât totul în buzunarul interior al şefului-labacheu.

Privirea mea implacabilă, neagră de furie, i s-a înfipt în faţa de meduză alterată.

– Continuă tu pe tonul ăsta, şi-ai să-ţi închei nopticica la zdup, fără placă şi probabil şi fără gingii; tu ştii că nu te mint, băşică umflată, spune-mi că ştii, înainte să-ţi trimit pumnul în portret.

A făcut un gest jalnic de aprobare.

– Acumă răspunde corect la întrebarea pe care ţi-am pus-o!

– Ei bine, pa... patronul este cel care a făcut masa.

– Césari-Césarini?

– Da.

– În ce fel? A pus, în prealabil, cartonaşe?

– Nu, şi-a aranjat musafirii, aşa, în ultimul moment.

În clipa asta, am deslușitu un zgomot de harţă venind dinspre intrare. Am sărit de unde eram cocoţat, ca să alerg în această direcţie. Un foc de armă trosni; m-am grăbitu şi mai şi. L-am descoperit, atunci, pe micuţul meu Lurette palid ca un mort, cu mâneca hainei spintecată pe patruzeci de centimetri, cel puţin. Braţul îi sângera. Îşi ţinea, încă, puşcociul în mână, fierbinte de tot, fumegând tare.

– Ăştia-s tipii ăia doi, cu costum în dungi, şefu', îmi spune, trebuie că au ajuns târâş. Au sărit brusc, la mine; unul era cu un cuţit. A încercat să mi-l împlânte în foale, abia am avut timp să mă trag deoparte, de altfel nu de tot. Cred că l-am atins, a scos un ţipăt şi s-a oprit o secundă, înainte de a ieşi.

– Mă întorc imediat, iepuraşule.

Şi am alergatu să-mi pierd răsuflătoarea, până-n stradă. Treceau rablele într-o veselie; şoferii lor îşi cântau reciproc „ta tagada gada

ţâc ţâc", la claxon prohibit, pentru a marca beţia acestui nou an, care avea să le aducă un transport, cu vârf, de rahat de toate soiurile, tâmpiţii dracului: accident, boală, şomaj, coarne, cont descoperit, impozite, vecini acri şi trec peste restul, n-ai decât să completezi tu spaţiile goale. Dar, în fine, o dată ce se schimbase o cifră în călindariu, toate speranţele le erau permise: avere, sănătate, uriaşe suflecări de fuste pe sub paletuvieri roz, promovări de toate genurile, Legiunea de Onoare, onoruri cu legiunile, preşedinţie de aia, de ailaltă. Se îmbătau cu speranţe. Îmi spuneam că unii, nici măcar nu aveau să mai sfârşească noaptea, ca Al Kollyc, de exemplu.

Dar oamenii, poţi tu să te speteşti, spunându-le că-s până-n gât în morcilă: cancerul fumătorului, cucoana care îşi ia tălpăşiţa cu un flăcăiandru fercheş, tărăboanţa sub un camion, băieţelu' lu' tăticu' care nu se mai vede din droguri, fetiţa lu' tăticu' care le-o pompează la toţi, în dreapta şi-n stânga; aşa ceva e pentru ăilalţi, amărâţii ăia de ghinionişti. Pe ei, ceea ce-i pândeşte e gloria în toată puritatea, în toată dulceaţa, fără edulcorant şi fără colorant, oricare ar fi el. Ei se bălăcesc în apoteoze probabile, şiroind de onoruri în pregătire. Ţidulele câştigătoare la loterie, or să meargă, irezistibil, să le ia ***mañana****, nu-i chip să facă altfel. Ar vrea să treacă peste faptul că şansa nu le-ar vârî toate astea, cu de-a sila, în buzunare. Când bafta are cârlig la tine, nu-i nevoie să fentezi: te înhaţă ea fără nici o jenă. Zbierau prin portierele deschise, ca şi cum ei ar fi fost autorii acestui 1 ianuarie; ca şi cum l-ar fi făcut cu mâna lor, taman aşa cum şi-a clădit factorul Cheval tâmpenia lui de edificiu. A doua zi nimeni nu s-ar mai gândi la asta. 2 ianuarie este Poulidor-ul anului.

În fine, tre' să-i laşi în nevinovăţia lor, ce mai. În ziua în care halesc cu gura plină din belele, sunt – în general – la înălţime. Şi le asumă nu prea rău, la urma urmei. Legea supunerii, care acţionează,

* mañana (sp.) = mâine (n.tr.)

îi ajută. Se roagă la bunul Dumnezeu şi se aranjează cu restul. A exista nu-i aşa de simplu; fiecare se comportă cum poate şi el. Fiecare se sileşte să devină umil atunci când, într-adevăr, nu mai e chip să facă altfel.

Iar eu gândeam, mai mult sau mai puţin, aceste locuri comune, galopând ca un apucat. Ciumeţii ăia doi, în gri, tocmai trântiseră uşa unei rable şi se făceau, deja, căruţă, în trombă. Cât ar dura un bobârnac, am şi înregistratu o haită de fapte. Primo: maşina e un Citroën negru cu număr de Paris, prima şi ultima cifră sunt 1 şi 8 (metodă santantoneroadă); doio: rănitul e foarte rănit, pentru că nu reuşeşte să-şi bage gioalele în rablion; treio: inutil să vrei să te interpui, şoferul e în transă şi ar trece peste un rând întreg de copii de grădiniţă, fără să clipească; patro: propria noastră tărăboanţă este garată la două străzi de aici şi, cât timp aş recupera-o eu, puşlamalele mele ar fi deja la capul ăl'lalt al Parisului; cincio: rănitul a pierdut un ceva pe care-l zăresc, de aici, de la marginea trotuarului.

Alergu la obiectul menţionat. Era vorba de un plic galben Kodak, conţinând un pachet de poze. Lumina de pe stradă nefiind prielnică şi timpul zorindu-mă, le-am băgat în buzunar.

Lurette bora pe scările *Marelui Fior*. Încasase una al dracu' de ţapănă în carnea braţului. L-am mobilizat pe portarul galonat ca Amin Dada şi i-am ordonat să-mi ducă mintenaş flăcăul la spitalul ăl mai apropiat. În acest moment, colegii mei din Quai* se înfăţoşează şi începem să ne spetim serios.

O să vezi urmarea, nu-i deloc tristă.

---

* Quai d'Orsay = strada pe care se află sediul poliţiei (n.tr.).

CAPITOLUL 1

Pentru că mie-mi place, în cazurile de excepţie, să am echipa la dispoziţiunea mea, lansez chemări diferiţilor mei arcaşi şi, înaintea tuturora, lui Mathias. Soseşte de acasă, cu un aer ciudat şi cu opt dintre mucoşii lui. Jenat, îmi explică că pantera lui roasă, a făcut un tămbălău în draci, văzându-l că pleacă într-o seară de 31 decembrie (mai exact o noapte de 1 ianuarie) şi nu a consimţit să-l lase să vină, decât cu condiţia să ia cu el pe cei opt copii mai mari, care nu se culcaseră încă. Probabil că e pentru prima dată, în analele poliţiste, când un sticlete soseşte la locul unui asasinat, încadrat de opt puşti roşcovani, cu nişte mutriţe care au atâţia pistrui, încât îţi lasă impresia că parcă ar fi fost făurite din aramă. Îi instalează la barul ***Marelui Fior***, unde acest liceu Papillon, în stil nou, se pune pe sorbit Coca.

– Ocupă-te de puşcă, îi ordon eu. Amprente, dacă sunt, calibru, semne particulare, tot circul! Studiază temeinic şi loggia, pentru cazul că ar fi indicii...

Cât despre mandea, l-am îmbarcat deja pe César Césari-Césarini, trimiţându-l cu doi inspectori, până la P.C.-ul meu din Champs-Zé*

---

* Champs-Zé = prescurtare, în limbaj familiar, pentru Champs-Elysées (n.tr.).

ca să-l bage la secret, într-un loc situat lângă closet, şi să nu-i adreseze o vorbă, până ce nu vin eu. Interdicţie pentru patronul bombei să zbârnâie pe oricine ar fi.

După care, mă ocup de oamenii de la masa lui: nevastă-sa, o iapă înaltă, pictată ca o piele roşie în războiul şi prăbuşindu-se sub povara unor zdrăngănele de mare gală, frate-su mai mic, un ciumete cu moacă buimacă, genul ultimul vlăstar din familie, care se lasă tras de alţii mai şmecheri, dama ăstuia, altă toantă, care semăna cu vitrina unei bijuterii de cartier (şi în nici un caz de la Cartier*), un domn plin de ticuri, la limita scoaterii din circulaţie, care, aflu pe loc, este unchiul ăla bătrânu' de la Castella-Nove. Pe urmă mai e un tip cu meclă de peşte din filmele „B", cu umerii prea laţi, cu favoriţii prea flocoşi, care trebuie să folosească drept port-flintă sau port-vată, după împrejurare. Ăsta nu se mai opreşte din bodogăneală, trăgând la înjurături care îl pun în cauză pe Domnul nostru şi pe ai Lui, încât după cinci minute, îi ordon să lege căţeaua fuga marş, că, dacă nu, altfel... Bun, o leagă, dar îmi roteşte nişte felinare cât sarmaua, ca să-mi sublinieze antipatia lui. Îmi promit să-i altoiesc nişte castane, înainte de sfârşitul pălăvrăgelii noastre. Suntem întotdeauna prea buni cu ăia răii. Dacă am fi cu adevărat răi cu ei, în ciuda bunătăţii noastre, poate că ar deveni, la rândul lor, buni şi ar putea să-şi dobândească mântuirea veşnică; n-avem dreptul să-i privăm de această şansă.

Pentru că hăndrălăul continuă să se creadă niţel cam prea mult vedeta americană din ***Chicago for ever***, în timp ce discutam cu Doamna Césari-Césarini (care, în privinţa culturii, n-are decât trei rânduri de perle la gât), îi ating pungaşului una cu dovleacul în fildeşi: bumm! Aşa de scurt şi aşa de tare, că rămâne ca-n poza făcută cu radarul şi apoi se pune pe scuipăcit la incisivi, ca sâmburii de strugure.

---

* Cartier = bijutier celebru (n.tr.)

De fapt, această masă, zisă „de şefi", nu-i deloc prolixă. Nimeni nu ştie nimic despre nimeni. Tot ce reuşesc să culeg e că Al Kollyc, răposatul, e un vechi pretenar de-al lui Césari-Césarini. S-au cunoscut în timpul războiului, pe la Monte Cassino. Care din ei i-a scăpat pielea ăluilalt? N-ajung s-o stabilesc. Fapt este că îşi juraseră prietenie veşnică. Cât despre ăia doi tipi în costum cu dungi, care şi-au făcut valiza, nu-i cunoşteau neam. „Prieteni din Italia", atât a anunţat big bossul. Asta-i o familie în care curiozitatea nu prea te împunge, ceea ce îţi permite să trăieşti până la adânci bătrâneţe şi în deplină sănătate. Cine a aranjat masa? Păi, César, *of course*. Declaraţiile acestor oameni de treabă sunt aidoma celei făcute de şeful de sală. Césari-Césarini însuşi a stabilit locul pentru toată lumea, dar se pare că fără pregătiri prealabile.

L-am păstrat pe maimuţoi pentru la urmă. Îl duc în partea cu barul, acolo unde jumătatea de trib a lui Mathias îi trage la băuturi gazoase. Maniera în care se prostesc mucoşii, mă face să mă dumiresc că, în chestia cu băuturile gazoase, au trecut la o viteză superioară şi că, profitând de ambianţa bracadabrantă, au lăsat baltă Coca, pentru Dom Pérignon*! Cel mai mare se ţârcâie-ntr-un shaker, cel mai mic clămpăne o farfurie de caviar presărat cu zahăr pudră, cea mai nasoală dintre fete biberonează cu paiul chiar din sticloanţa de râgâitoare, iar ăilalţi cinci se stropesc cu Mumm Cordon Rouge**, după ce au scuturat sticla, astupându-i cu degetul mare o parte din gât. Un adevărat măcel! Când ***father-ul*** îşi va duce colecţia de floarea-soarelui ***at home***, cumătra Mathias îl va lapida cu vasele lu' mam'mare, după care o să ceară divorţul, uite, bag mâna-n foc!

– Ei, merge ca-n pampas, ştrengarilor? îi întreb.

– Mdaaaa! răspund ei, de colo..

– Frumoasă-i tinereţea, nu? îi fac mardeiaşului mardit.

---

* Dom Pérignon = marcă de şampanie (n.tr.)

** Mumm Cordon Rouge = idem (n.tr.)

El continuă să-şi numere fildeşii şi să tragă la flegme roşii.

Atunci, îl înhaţ de revere şi-l caţăr pe bar, în stilul smuls-aruncat.

– Eşti frumos ca un ţafandache, băiatu'! Teatru' de păpuşi, cunoşti? Uite, eu fac pe jandarmul, o.k.?

Se uită la mine ca unul care se întreabă foarte tare, ca să ştie dacă, nu cumva, o să-mi trântească ambele tocuri în mutră. De partea mea, eu îl vizionez gen fachiru' Lûpanhar, pentru ca să-i semnalez că-i ghicesc gândurile secrete şi că mi-ar face o plăcere al dracu' de mare să se lase în voia lor. Atunci, se resemnează, iar lăboanţele lui atârnă inerte, lipite de acaju-ul barului.

– Vrei să-ţi spun ceva? fac; ai o morfologie de parcă ai trambala un cosor după tine sau o jucărică de-aia gen satâr, m-am aiurit, cumva?

Îmi lansez ambele lăbuţe ca să-i palpez buzunările. El mi-a luat-o înainte şi şi-a pus dreapta peste buzunarul drept. În acţiunea jocului, îi găbjesc un deget, trag, se rupe. El ţipă. Copiii Mathias, dând pe dinafară, rânjesc fasolea. Îmi strecor mânuşiţa în buzunarul lui şi scot un brici deloc scârbos, d-ăla de putea bărbierul din Sevilla să radă tot oraşul cu el. De unde se vede că perspicacitatea mea e zăpăcificantă. Plimb obiectul pe sub nasul blegos al gagiului.

– Un brici! Într-un smoking! Păi, unde-ai fost tu crescut, măi, puştiulache?

Folosindu-mă de lama ***ascuţită*** până peste poate, decupez o fereastră în frumoasa lui haină de ceremonie, din care îi cade un lortofep, aşa cum sare un paraşutist dintr-un avion transportor.

Neruşinat, îl explorez. Torţionatul meu se numeşte Vincent (ca în Mireille*), Couchetapian (ca în sifilis). De loc, din Genova. Profesia: secretar de direcţie. Hotărât lucru, în ziua de azi, ăştia din lumea interlopă folosesc nişte vocabule prea pompoase.

---

* Mireille = roman de J. Mistral (n.tr.)

Asta e secunda orbitoare în care o groasă şi nobilă voce lansează din înaltul scărilor îmbrăcate în mochetă de un albastru regal:

– Iote-te, bă! Iote-te, bă! Da' ce mama dracu-i haloimăsu' ăsta? Ei, 'tu-i maica mă-sii!

Bérurier! Stupefiant de atâta prezenţa ardentă, muiat în negru, dar cu muianu' violaceu, ca urmare a funeraliilor lu' don' primarele din Sân-Thomolaqu-Vechi, râgâind, pârţâind, cu mâinile-n şolduri, cu cravata de-a curmezişul, cu cămaşa descheiată până-n brâu, cu ochiul cât de două ori scumpul drapel spaniol, adicătelea galben şi roşu.

Cu o şalupă dezlegată la şireturi, cu o şosetă verde şi ailaltă neagră. Cu un crâmpei de cârnat depăşindu-i marginea buzunarului de sus; frumos, gras, intens.

Îl chem. Coboară la mine. Ochindu-mi „clientul" aşezat sus, pe bar, îi aplică o labă, doar aşa, ca să facă cunoştinţă şi să-şi „facă falangele".

– Nu-m' zice nimic pă bune! mă asigură. Tre's'l antreprenorizez? Ai vrea să ştii cevaşilea?

Ia uite, ideea nu-i rea.

– Chiar aşa, Grasu', ocupă-te de el, fă-l să spună tot despre victimă, gangsterul american, şi ăia doi broscari care i-au dat gaură lu' flăcăul Lurette.

Majestatea Sa dă din cap, îşi scoate haina pe care o agaţă de storcătorul de lămâie cu pârghie, fixat de tejgheaua barului. Îşi suflecă mânecile tacticos.

– Da' asta-i plodărimea lu' Mathias, roşcoveţii-ăştia! se înduioşează el. Încă nu-s în cârpe, la ora asta nedemnă? Da'i adevăra', că s'tem pă-ntâi ianuare.

Bun, ielibera-ţi-m' o ţâr' pista, micii mei albinoşi, o s'am nevoie să fiu la-ndămână, pen'ca s-operaţionez. Dac'aţ' fi vrutără pen' ca să loaţ' o lecţie dă'nterogaţie, băieţii, la caz că v-aţ' fi făcutără curcan' mai p'ormo, ăsta-i top nivelu'n chestia chestionar.

Îl las pe eminentul pedagog cu demonstraţia lui, ca să-mi văd de treburile de ordin general.

Atmosfera e bizară, la ***Marele Fior***. Tre' să-i înţelegi şi pe clienţi. S-au pus la paişpe ace, au împins o mie de bătrâne, de-a moaca, ca să vină să-i tragă o petrecanie în acest lux bordelo-veneţian şi, când colo, chiolhanul lor ăla frumosu', stil moscovit-de-pe-timpurile-ţarilor se transformă în fâs. Sânge şi lumină!* na, că totul pute de sticleţi. Li se cer hârţoagele şi li se interzice să iasă. Nemulţumirea vuieşte ca un torent subteran. Dar tu ştii cum e omul! Se adaptează la toate. Şi uite că se pun iar pe pălăvrăgit şi discutarisit. Chelnerii cer permisiunea să pună iar şampanie, le-o acord. N-are nici un sens să-i faci nevricoşi, într-o noapte ca asta.

Mathias a dispărut în spatele balustradei loggiei, studiind mocheta păr cu păr.

Înhaţ un scaun şi mă instalez la masa din faţa acestuia. Patru persoane. Partuza pe cântate. Cadre superioare mari, care se joacă de-a cine pârţâie mai sus decât fundul. Ăştia trebuie că sting biberoanele şi, la finalul parcursului, îşi oferă un mic miş-maş la cameră. La trei, baţi din palme, iar domnii schimbă partenera.

– Scuzaţi-mă, fac eu înfăţişându-le legitimaţia, doar câteva întrebări.

– Ce să mai vorbim, dacă şi asta mai e petrecere, mârâie cel mai autoritar dintre domni.

– Vorbesc, zic, şi o să-mi vorbiţi şi voi. Permiteţi-mi să vă atrag atenţia că nu eu am omorât un om, ci altcineva, pe care am sarcina să-l descopăr. Îmi pare rău, cu atât mai mult cu cât am o sticlă de Château d'Yquem şi bătrâna mea mamă mă aşteaptă în căminul familiei.

---

* În orig: Sang et lumière!, aluzie la spectacolele de sunet şi lumină (son et lumière) –

Nici n-am terminat fraza, că fiecare dintre cele două doamne încep să-mi facă cu genunchiul pe sub masă, de sar scântei. Eu las să se întindă coarda...

Abundenţa de bunuri nu strică, în afara cazului când sanchiloţii îţi asediază castelul.

– Masa dumneavoastră este în faţa lojei ăsteia mici, zic; or, ucigaşul a tras din această nişă, pur decorativă, folosind o armă cu lunetă în infraroşu, care i-a permis să ţintească pe întuneric.

– O, doamne! gângureşte una dintre cele două dame, aşezându-şi mâna pe genunchiul meu, ca sprijin.

Foarte frumoasă exclamaţie, revelatorie pentru perfecta ei educaţie religioasă. Îi zâmbesc. Mâna ei urcă în direcţia cocoşelului meu ăla mare, cu mustăţi.

– Toată seara, reiau totuşi, omul a rămas pitit în loggia, aşteptând mica ceremonie a celor douăsprezece bătăi de la miezul nopţii: se stinge lumina, se subliniază secundele cu lovituri de cinel, apoi se aprinde iar. Voi eraţi, toţi patru, cei mai apropiaţi convivi; în mod fatal, aţi auzit detunătura şi fuga precipitată a tipului, chiar dacă nu vă gândeaţi decât să vă uraţi la mulţi ani. Aş vrea să vă reuniţi amintirile şi să-mi faceţi cunoscute impresiile. Dumneavoastră, doamnă? îi spun celei care e pe cale să-mi caute (şi să-mi găsească) fermoarul pantalonier.

Ea îşi suspendă violul.

Este o falsă roşcată, dar o veritabilă stricată, cu ochi de fiară şi cu o rochie de lamé care era gata-gata să nu fie decât un tutu*. Îşi întredeschide gura înainte de a vorbi, îmi arată vârful limbii ei gata la toate, în spatele unor buze mai consecvente decât cele de la fofoloanca ei.

---

* Tutu = fustiţa scurtă de tul, a costumelor de balet (n.tr.)

– Da, am auzit o detunătură, am crezut că aruncau o petardă ca să sărbătorească anul nou.

– Şi flăcăul care a încălecat balustrada?

– N-am observat nimic.

– Şi dumneavoastră, cea de a doua şi frumoasă doamnă? mă adresez celeilalte, o brunetă aşa-zis picantă, tunsă scurt, à la garçonne, şi te scutesc de aluniţa bătătoare la ochi, stil Marchiza de Pompadour (s-o pompăm bine), care îi tronează pe pometul stâng.

Ca şi pretenara ei (care mi-l masează cu temeritate pe Gogu nebunaticu'), a luat detunătura drept explozia unei tiribombe (nici a ei nu pare să arate rău), dar e în măsură să-mi spună mai multe despre criminal; stai să-ţi explic, dar mai 'nainte permite-mi să-ţi semnalez, dragă cititorule sau -toare a ăstora două, ale mele, că, întocmai ca şi prietena ei, nu zici că îmi înaintează cu lăbuţa pe terenul meu coinat! Îmi spui mie de halitoarele astea? Babana îndopare! Da' eu, când o fi să mă scol după scaun? Cum o să merg? Ca la schimbarea gărzii de la Buckingham Palace?

Noutatea pe care o are de zis e următoarea. După ultima detunare, ea se azvârlea în braţele prietenului lor, Jean-René, pentru noul pupic, când, a fost îmbrâncită destul de violent. Aşa de tare, că a întors capul, în ciuda întunericului. La luce* a revenit foarte oportun şi atunci a zărit o femeie destul de grasă, care se năpustea printre mese. O grasă platinată, cu o rochie albastră, suflecată într-un mod ciudat, pe care se căznea să şi-o coboare în timp ce se deplasa. Şi apoi, nu s-a mai ocupat de aia, îmbrăţoşările fiind imperioase.

Jean-René ăsta, niţel cam pleşuv pe deasupra, cu un început de burdihan şi cu un început de fălci, confirmă. Şi el, surprins de pirueta intempestivă a Christianei, a aruncat o privire în direcţia pe care o fixa ea şi a observat-o pe dama aia grasă şi suflecată. S-a gândit că

---

* la luce (it.) = lumina (n. tr.)

şi-o fi expediat careva lăboanţele pe la profundorul ei, în timpul perioadei obscure. Chiar a şi estimat că numita persoană, dată fiind constituţia ei, trebuia să fie nemţoaică sau, la rigoare, chiar scandinavă.

Le mulţumesc pentru aceste ponturi la minut.

Al doilea gagiu, un blonduţ mustăcios care îşi ia un aer afectat, pentru a părea intelectual, nu a băgat de seamă nimic. Declară cu fineţe:

– O pupam pe Marie-Solange, ceea ce m-a lipsit de toate facultăţile mele.

Toată lumea râde.

Mâna lui Marie-Solange o întâlneşte pe cea a Christianei, în tufele cangurului meu. Ele tresar, apoi pufnesc în râs.

– E-nghesuială pe la uşi, nu-i aşa, doamnelor? fac eu ridicându-mă. Dacă binevoiţi să-mi daţi drumul, eu cobor la prima.

Mi-l reintegrez în linişte pe Goguţă, culcat băiatu'; toate bune şi în ordine. Cei doi mocofani fac o meclă incredibilă. Marţafoaicele se hlizesc galben.

– Mersi, fac, vă doresc un an nou fericit.

Şi cu asta mă cărăbănesc spre ieşire. Când colo, pe cine crezi că întâlnesc pe scară? Pe Lurette! Puştiul mă lămureşte că a refuzat să se lase spitalizat. Opt copci, o injecţiune, un ac de siguranţă ca să-i ţină ruptura de mânecă şi sus pânzele! Un curajos.

– Doar nu era să mă pun la orizontală, în momentul în care toată chestia devine mai palpitantă, îmi zice.

Îi depun o mângâiere fraternă pe ceafă.

– Felicitările mele, ţâcă. Văd că n-am recrutat o cârpă.

Complimentul îi pune o pată de culoare pe chipul lui palid, ar scrie Ponton du Sérail*.

---

* Ponson du Terrail - autorul lui „Rocambole" (aici: Pontonul Seraiului)

– Eu ce fac? întreabă.

– Interoghează personalul în legătură cu o damă grasă şi platinată, îmbrăcată într-o rochie albastră, suflecată.

El continuă să coboare cu un pas şovăielnic. Are braţul în eşarfă şi pariez pe surioara ta, contra chestiei pe care o palpau adineauri, în cor, ăle două neveste de cadre superioare, c-are nevoie de o stacană mare cu tărie, ca să-şi vitaminizeze infrastructura.

Portarul de la ***Marele Fior*** bate din tălpi în faţa dughenei. Priveşte la agitaţia curcanieră. Maşinile de poliţie execută un mic balet. Nişte maşini de-ale presei li se alătură. Îmi spun că o să trebuiască să leg două-n tei înainte să se ales-bulească prea puternic prin colţul ăsta.

– Ia zi, amice, în clipa de la miezul nopţii, ai văzut ieşind o doamnă foarte blondă, mai degrabă solidă, care purta o rochie albastră?

El îşi ia un aer trist sau întristat sau întrăistat. E un haidamac înalt, de origine slavă; eu îl văd destul de polski, după accent.

Mă lămureşte că şi-a părăsit postul la miezul nopţii, conform tradiţiei, şi s-a dus la bar să-i tragă o duşcă, pe cheltuiala direcţiunii.

Cu atât mai rău.

Mă duc lângă Béru. Numitul Couchetapiane stă inert de-a lungul somptuosului bar de acaju. Grasu' biberonează votcă cu piper, făcând goange cu copiii Mathias, care, şi ei, linciuresc, dar ei „nu-ţ' fă grij': ie Pimm's", mă asigură Mamutul.

– Amicul tău a avut o sincopă? m-am informatu eu.

– Nooo: nu ţine la tărie; i-am da' să trag'o sticloanţă dă bourbon şi s-a da' la fun' ca toporu'!

– A vorbit?

Majestatea Sa lasă bot.

– Numa' ca s'zică că iel nu ştie dă nimica; şi crezi-mă, nu ştie dă nimica. I-un piţifelnic care să dă forţos. Césari-Césarini îl pune de-i aduce jurnalu' şi-i umple stilou' la poşte.

– Bun, hai, vino, că pân'la Dumnezeu, te mănâncă sfinţii.

Eminentul meu comper şovăie, îşi vâră în buzunar stjcloanţa cu votcă, al cărui cur şiroieşte fiindcă fusese muiat în gheaţă.

Înainte de a pleca de la ***Marele Fior***, parcurg sala cu privirea. Îl văd pe Lurette, alb ca un cearşaf care nu i-ar aparţine, clătinându-se ca o cremă de zahăr ars pusă pe port-bagajul unei motociclete lansate în cursa Paris-Dakar, interogând lumea, agăţat cu mâna teafără de spătarele scaunelor şi de colonetele îmbrăcate în catifea. Curajos puşti! Are în el ceva care mă emoţionează. A renunţat la molfăitul bucăţilor lui de pneu, probabil că-l doare prea tare ca să-l mai poată savura, nu?

– Tre' s'mă'c să-mi iau rabla, anunţă Enormul, pen'că-s garat la 'tu-i mă-sa.

– Ciocnire la sediu! i-o tai.

De abia m-am îndepărtatu, că Mamutul îi trage zbierătul ăla publicitar, care nu i-a împiedicat pe consumatori să se aventureze în vizuina fiarei.

Fac cale-ntoarsă. Viziunea amicului, pe care o captez atunci, este de nedescris. Sprijinit cu amândouă mâinile de caroseria vetustă a automobilei sale negre, model 1937, scumpul bărbat suspină, cu fruntea pe pavilionul vehiculului.

– Ce ţi s-a-ntâmplat, îngeraşule?

Hohoteşte.

– Sunt ăl mai mare bou, Sana!

– Ah, asta nu! strig.

– Ba da, ţ'o jur io!

– În orice caz, nu cel mai mare; dar de ce aceste lacrimi, care fisurează inima mea prietenă.

– Uiti!

Îmi indică spatele venerabilei sale droage. Ochesc, la lumina unui beç cu gaz electric (dacă pot spune aşa), o coroană mortuară.

– Nu mă prind, Grasu'.

– Am uitat s'depun coroana pă mormântu' lu' Evariste Grossel*! Nu, păi, tu-ţ' dai seama? Un om care-a fost pretenu' lu' tatal meu. Dă o bunătate dă să nu-ţ' vie să crez'! Şi io, s-aduc înapoi coroana! Ce poa' să crează iel, acolo-n cer? Nu, da' uit' un pic la obect. O sută cinj dă marafeţi. Am luat-o dă ocazie, da' scrisu' e nou, c'am făcu' rostu' dă litere dă nobel** ş-am scrisără io, cu Bertha. ***Lu' premarele nost' carele a fost ca un tată pentru comuna lui. Semnat Bérurier fiul.*** Bine meşterit, nu? Ierea acoloşea su'prefectu'! Şi io, care mă-ntorc 'napoi cu coroana. Ce dracu făceam acu', gagiu'?

– Dă un anunţ la ***Vânătorul francez***, îl sfătuiesc, o să găseşti la sigur un cumpărător. Sau întoarce-te la Sân-Tholomaq, s-o depui!

Reflectează.

– S-o depui, s-o depui, uşor dă zis! Şi la ce-ar mai folosi? N-o s' mai fie nimenea la cimitir, s-o vază.

Apoi brusc:

– Ia stai, că mă gândesc la cevaşilea: gogomanu' ăla dă l-a pupatără rece la ***Marele Fior***, are famelia p-acilea?

---

* * Grossel (gros sel) = sare grunjoasă (n.tr.)

** acquerir des lettres de noblesse = a dobândi certificat de nobleţe (n.tr.)

CAPITOLUL 2

Al dracu' de rău Dl. César Césari-Césarini. De l-ai vedea năvălind din dulapul lui, spumegând, cu ochii ieşiţi din orbite, şi n-ai avea stăpânirea mea de sine, ţi s-ar face frică.

Mugeşte, freamătă, ridică pumnul. Unde este el? Cu ce drept este sechestrat? Să-i arătăm mandatul de aducere! Cine-şi poate permite asemenea călcări în picioare ale legii? Prin urmare, vin şi-i fac bâlci în localul lui, îi curăţă cel mai bun pretenăr şi se iau tot de el! Ei nu, ei, nu, hei, n-auziţi? Cu voi vorbesc!

În aceste cazuri, foarte precise, prea-plinul trebuie lăsat întotdeauna să se evacueze. Să opui acestei turbări frenetice un mutism şi un sânge rece descumpănitor.

În timp ce el latră şi se dezlănţuie, eu mă servesc cu un bloody-mary* foarte picant. Este ora întăritoarelor.

Vine şi Béru, la rândul lui. Le fac semn celor doi inspectori, care l-au adus pe birtaş, că pot s-o-ntindă. Grasu' îl examinează pe

---

* Bloody-mary (engl.) = cocktail de votcă cu suc de roşii (n.tr.)

Cesari-Césarini fără bunăvoinţă. Mă întreabă cu o înălţare de moacă. Trebuie să intervină? Nu, nu, îl calmez cu o ocheadă foarte apăsată. Şi atunci, aşteptăm. Majestatea Sa îşi biberonează propria votcă, din sticlă. În curând or să fie orele două noaptea. Hiper-calmul nostru îl descumpăneşte pe negustorul de bule.

Greu încercat, cu gâtleju-n pioneze, roşu la faţă, până la urmă se lasă pe biroul meu. Îşi depune o fesă.

Îl las s-o facă.

– Da' ce mama dracu', spuneţi ceva! mârâie patronul *Marelui Fior*. Cine sunteţi şi ce vreţi de la mine? La urma urmelor, puneţi cărţile pe masă.

Vrei să-ţi zic în ce constă forţa lui Antonio? În inspiraţia lui.

Îmi ridic mapa de birou şi pescuiesc mesajul expediat de Washington la Elysée. Îl împing spre bucata lui de cur.

El îl înhaţă şi îl citeşte. Pare sincer încurcat, chiar puţintel înspăimântat. Iacătă-l pe omul meu, cum scutură din cap şi nu reuşeşte să înghită.

– Veniţi-vă în fire, îi spun.

Atunci, se forţează să ciripească şi – miracol – reuşeşte.

– Ce înseamnă toate astea?

– Înseamnă ceea ce e scris, domnule Césari-Césarini. La afacere specială, curcani speciali, şi, la curcani speciali, metode speciale; înţelegeţi, acum, de ce nu ne-am comportat cu dumneavoastră după regulile obişnuite, pe care le cunoaşteţi la perfecţie.

– Ce amestec am eu în tot ghiveciul ăsta?

– Aveţi amestecul pe care îl are osia în roată, domnule, şi inima în sistemul circulator. Sunteţi în centrul acestei curioase conjuncturi. În primul rând, găzduiţi un gangster american notoriu, a cărui prezenţă în Franţa şi ale cărui intenţii ne sunt semnalate de FBI; în al doilea, îl poftiţi la masa dumneavoastră şi-l plasaţi în faţa loggiei de unde va

fi doborât; în al treilea, mai invitaţi şi două persoane cu costum în dungi, care o iau la goană, odată ce crima a fost săvârşită, rănind grav pe unul dintre oamenii mei. Toate aceste rubrici completând mesajul de faţă, îmi permit să vă certific că nu vă veţi regăsi căminul, decât după o punere la curent integrală. Dispun de puteri şi de mijloace excepţionale; vreţi dovada?

Fără să-i aştept răspunsul, oftez:

– E rândul tău, Grasu'!

– Jockey! răspunde Huiduma.

Se ridică, îl înhaţă pe „clientul" nostru de reverul smokului şi-i atinge un dovleac în lampioane. Birtaşul se prăbuşeşte, aproape groggy. Béru completează cu un călcâi la portret. După care, îşi oferă o nouă duşcă de votcă.

César nu face figură proastă în această împrejurare. Mult self*. Îţi şterge însângerarea, fără o vorbuliţă.

– Ştiu prea bine că astfel de acţiuni sunt practic proscrise de moravurile poliţiste, oftezu eu, dar în cazul nostru, nu'există să transpire ceva. Dacă mâine ţi s-ar găsi cadavrul decupat în şaişpe bucăţi puse în şaişpe sacoşe diferite, s-ar trage concluzia oficială de sinucidere, pricepi ce vreau să spun?

El nu răspunde.

– Vezi dumneata, pentru ca un stat să funcţioneze din plin, trebuie să-şi păstreze o zonă de libertate totală; există „găuri negre" în galaxii, noi suntem o gaură neagră a poliţiei.

César nu se poate împiedica să nu azvârle, cu un curaj exemplar:

– Ceva cam ca gaura curului, ce mai!

Béru scoate un geamăt plin de aviditate şi se îndreaptă.

– Lasă, îl calmez, aprecierile domnului nu trebuie să ne atingă.

---

* self (-control) (engl.) = stăpânire de sine (n.tr.)

Din cauză că birtaşului i-a dat borşul pe ocarină, acesta îşi smulge fâşii din batistă, cu care face tampoane, ca să şi le-ndese în cavităţi. Un adevărat oto-rino ieşit din Şcoala nazală! Asta îi face un nas ca al amicului Gnafron* pe care lyonezii îl cunosc bine, pentru că e plină de el regiunea dintre Rhône şi Saône.

– Ce vârstă aveţi, domnule Césari-Césarini?

– Şaizeci şi cinci.

– Deci vremea marilor cavalcade a trecut. Sunteţi un om ajuns şi în stare bună, ceea ce nu este evident, dacă ţinem cont de mediul în care aţi gravitat. Cum naiba v-aţi băgat în ciorba asta?

Îi arăt un scaun, el binevoieşte să-şi aşeze posteriorul. Uite-ne în tête à tête, postură propice unor confesiuni, taman ca Sanctitatea Sa aflat în vizită la agresorul lui.

– Pot să vă jur un lucru, pe viaţa fiului meu, murmură: am nasul curat.

Afirmaţie destul de hazlie, venind din partea unui om a cărui trompă seamănă cu un tubercul însângerat.

– În acest caz, cum vă explicaţi ciudata aventură din seara asta, care vine ca o continuare a mesajului de la Casa Bianca?

– Nu mi-o explic. Şi sunt cea de a doua victimă a ei. Hai, comisare, cugetaţi un pic. Sunt prieten din război cu Al Kollyc, căruia i-am salvat viaţa, dar să trecem peste asta; nu sunteţi obligat să mă credeţi. Dacă aş fi vrut să-l lichidez, credeţi că mi-aş fi ales drept cadru ***Marele Fior***, mândria activităţilor mele? Ştiţi, asta e o crâşmă selectă, absolut di granda. Colegii dumneavoastră n-au depistat vreodată nici cea mai mică infracţiune. Acum, reputaţia ei s-a dus pe copcă: clienţilor nu le place să vină să se zbenguiască în cabaretele unde te şterge din cartea de imobil. Pe lângă asta, Al aparţine familiei new-yorkeze şi domnii ăia or să-mi sară pe cojoc, după ce-o să mă

* Gnafron = personaj din teatrul de păpuşi (n.tr.)

terminaţi voi. Fie-mi îngăduit s-o spun, fără să vreau să-l jignesc pe grăsanul ăsta rău, al dumneavoastră, ăia au pielea mai tăbăcită ca alde voi!

Privirea lui e directă. César este un om ponderat, dar nu-i o cârpă. Vorbeşte clar, ca un adevărat gagiu.

– Să admitem, zic; atunci, după dumneata, cum s-ar prezenta figura asta ciudată, venită dintr-aiurea?

– Mi-ar plăcea să ştiu! replică César-Césarini, cu maxilarele încleştate. Şi o să vă spun verde un lucru, comisare: o să trebuiască să ştiu. Şi nu mi-e frică că mă dau de gol, dacă vă asigur că, atunci când o să ştiu, o să fie nişte titluri uite aşa de mari în ***France Soir***, fiindcă eu nu permit să-mi vină şi să-mi lichideze prietenii la mine acasă.

Dacă te-ai benocla la ochii lui! Oh! pardon, dom'doctor, scoateţi-vă mijlociul din fundamentul meu, tre' să băs! Vezi trecând măceluri prin ochii lui César. Ca să ţi-o spun pe a dreaptă, cred în ceea ce-mi afirmă. Există inflexiuni şi priviri care nu pot fi imitate.

– Vorbeşte-mi despre ce-l aducea pe Al Kollyc în Franţa, îl întreb cu o voce suavă sau, mai exact, zuavă*.

César mă vizionează ca şi cum i-aş cere să-mi cânte ***Moş Crăciun cu plete dalbe***.

– Ei, hai, comisare, chiar credeţi că pui asemenea întrebări unui amic? Al m-a sunat ca să mă anunţe că vine; eu i-am spus că are camera pregătită şi punct.

– Când a sosit?

– Sunt patru zile de atunci.

– Şi ce-a făcut de când a venit?

---

* *Aproximările astea sunt ceea ce ne reţine să-i decernăm lui San-A. Marele Premiu al Academiei. Ah! dacă ar vrea să-şi dea puţină osteneală!...* Maurice Rheims.

– S-a odihnit, în special. A dat nişte telefoane, l-am dus să halească în restaurante de first quality, căci era al dracu' de sensibil la haleală, pentru un american.

– Vizite?

– Niciuna.

– Vorbeşte-mi despre cei doi tipi cu costum în dungi, care distonau aşa de tare, în seara asta, cu clientela ta sus-pusă.

César Césari-Césarini clatină din cap.

– Al e cel care mi-a cerut voie să-i invite. Noi avem în familie o tradiţie: fiecare An Nou îl serbăm la ***Marele Fior***, e o chestie niţel cam fetişistă, mă înţelegeţi? I-am povestit asta lui Al; el mi-a spus că nu poate să vină cu noi, pentru că trebuie să se întâlnească cu doi inşi veniţi, în seara asta, din Italia; atunci, i-am zis să-i invite, că doar nu era să ne despărţim într-o seară de 31 decembrie. Era prima oară când aveam ocazia să sărbătorim Anul Nou împreună. El a primit şi i-a anunţat pe indivizi.

– Îi cunoşti?

– N-am nici în clin nici în mânecă, cu ei.

– Al Kollyc ţi i-a prezentat?

– Sobru: Luigi şi Aldo, şi cu asta punct.

– Prin urmare, cine ştia că americanul avea să facă revelionul în tovărăşia dumitale, la ***Marele Fior***?

– În afară de ai mei, nimeni... Cu excepţia celor cărora le-o fi spus el; repet, stătea toată ziua pe telefon, în camera lui.

– Cum o ducea amicul Al? Însurat, odrasle?

– Divorţat. Se însurase cu o dansatoare; sunt vreo cinşpe ani de atunci. Nu era serioasă... Şi atunci s-au despărţit.

– Ea mai trăieşte?

César îşi reţine un mic zâmbet.

– Cred că a murit într-un accident.

– Da', ia zi, cred că-i cunoşteai activităţile caidului dumitale? Să nu cumva să-mi spui contrariul, nu te-aş crede.

César scoate tampoanele de material care-i astupau nările. Le înfăşoară în ceea ce a mai rămas din batistă şi le bagă în buzunar. E un om cu educaţie.

– Oh! ştiam că nu era împuternicitul lui Chase Manhattan Bank, oftează el, dar n-am deschis niciodată subiectul ăsta cu el. Un amic e sacru. A-i pune întrebări înseamnă, deja, să-l trădezi.

– Drăguţă formulă, apreciez eu, o s-o repet şi o să pretind că eu am spus-o. În concluzie, nu ştii nimic despre ceea ce ar fi motivat asasinarea lui Al Kollyc.

– Nimic. Dar repet, îmi voi consacra tot ceea ce mi-a mai rămas din viaţă, ca să descopăr.

Devin visător. Oboseala mă ia în stăpânire.

– O femeie înaltă, platinată, cu rochie albastră, îţi spune ceva asta, César?

Béru, dezgustat de calmul conversaţiei noastre, a adormit şi ai impresia că asişti la cele Douăşpatru-de-ceasuri de la Le Mans.

– Cine-i femeia asta platinată?

– Probabil asasinul amicului dumitale, dragul meu. Nu e mai femeie decât mine, aş putea s-o jur. Criminalul s-a băgat la travesti, ca să-şi înfăptuiască fărădelegea.

În clipa asta, o hărmălaie mare zguduie imobilul. E Mathias, care se înfăţişează cu tribul lui de înapoiaţi alcoolişti. Îi cară pe doi care sunt complet *out* şi-i bodogăne pe ăilalţi să stea drept.

– Domnule comisar! O mare nenorocire! Copiii ăştia sunt beţi morţi, închipuiţi-vă că...

– Culcă-i în garsoniera de alături, Roşcovă, şi nu te mai strofoca. Prima pileală, aşa ceva se udă! Acestea fiind zise, ce mai e nou?

El ia puşca cu lunetă de pe umărul celui mai mare dintre băieţi şi mi-o arată.

– Această armă aparţine domnului Césari-Césarini, zice el; soţia şi fratele lui au recunoscut-o categoric. Nu sunt amprente pe trăgaci,

pentru că ucigaşul purta mănuşi. Ar putea fi o femeie: am găsit urme de fond de ten pe mocheta din loggie şi ruj de buze; plus fire de păr foarte deschise la culoare, dar ca şi cum ar fi moarte; provin dintr-o perucă.

– Mulţumesc, e în regulă. Poţi să te-ntorci acasă, cum se dezaghesmuiesc albinoşii tăi. Nu l-ai văzut pe Lurette?

– Nu.

Mă-ntorc la birou şi pun flinta pe el.

– Arma crimei, îi zic lui César.

El se chiombeşte, pierdut, la puşcă.

– ***Mamma mia***, se bâlbâie, e puşca mea! I-au schimbat doar luneta de vizare.

– Şi la ce-ţi foloseşte, atunci când nu sunt lichidaţi amicii dumitale cu ea?

– La vânătoarea de capre sălbatice, în fiecare an, în Austria...

– Unde o ţii?

– În şifonier, pe raftul de sus.

– Ştiu mulţi oameni de existenţa şi de ascunzătoarea ei?

– Bineînţeles că nu... Eu...

Pare pierdut.

– César, murmur, ori eşti un super-comedian, ori eşti un superguguştiuc. Dacă nu eşti maestrul afacerii, atunci cineva supradotat te ia de tâmpit, eu îţi spun ce gândesc.

Îl scutur pe Grasu'. El se deşteaptă recitând un ***de profundis***, crezându-se tot la înmormântarea domnului primar din Sân-Tholomaq.

– Grasu', murmur, eu am şcoală, ai să te ocupi tu de domnul.

– To'ce poa'să fie mai cu dragă inimă, face Osânză, începând să-şi scoată haina.

Eu îi rectific tirul.

– Nu, nu, nu aşa. Dimpotrivă, ocupă-te să se simtă cât mai bine. Instalaţi-vă comod în biroul ăsta. Să aibă tot confortul, dar să nu poată s-o întindă şi nici să comunice cu exteriorul.

Césari-Césarini a văzut altele şi mai rele. Fatalist, observă:

– Atunci mă credeţi vinovat, comisare?

– De la bărbat la bărbat, nu, domnule Césari-Césarini. Dacă te reţin aici, e doar pentru ca să nu fii altundeva.

Şi, cu acestea, mă îmbrac cu pardesiul şi mă fac căruţă.

CAPITOLUL 3

Străzile continuă să fie pline de veselie. Un tămbălău monstru îi împiedică pe oamenii la locul lor să tragă aghioase. Prin jur, numai îmbrăţişări! Beţia se întinde ca o pată de cerneală pe o sugativă. Imaginea asta mă vâră în butoiul cu nostalgie. Sugativă! Îmi revăd şcoala comunală, scumpa şi de neînlocuit şcoală comunală, care mirosea aşa de frumos a cerneală şi a cretă, şi mai mirosea a uniformă de doc... Cum se duc, ca înghiţite de neant, toate...

Colecţionam sugative cu reclame, erau unele mai frumoase decât altele. Am cunoscut unele care nu „sugeau" mai mult decât o foaie de hârtie băgată în caiet şi care, din contră, îţi făceau o porcărie în el. Ah, uite, cuvântul caiet. Prima dată când a trebuit să-l scriu, l-am ortografiat "caet". Dacă aş fi ştiut pe atunci ce mă aşteaptă. Placă cunoscută! Refrenul trist al fiecăruia. Dar hai să trecem peste asta. Monseniorul Mamie îmi reproşează că în cărţile mele nu vorbesc destul despre păsărele şi copii.

De-ar şti el cât de mult aş vrea s-o fac. Dacă ar şti până la ce punct n-aş face decât asta. Şi, pe urmă, aş mai vorbi şi despre dimineţi,

şi despre râurile de la ţară, şi despre mirosul de neuitat al pâinilor ălora mari, şi despre boschetele mari de hortensii. Despre mirosul de bicicletă, de câine, de cearşafuri ude, de poiată, de tei, de cremă de vanilie, de pălărie de pai, de penar, de cărbune arzând într-un „tuci" de fontă. Mirosuri care nu mă mai părăsesc şi care vor mai rămâne poate, şi după mine, în cavitatea osoasă a ceea ce va fi fost nasul meu.

Ah, monseniore, a scrie despre copilărie, înseamnă a scrie despre tine, înseamnă a te apleca deasupra fântânii în care nivelul apei scade tot mai mult, cu fiecare an, întunecându-i-se oglinda.

Umblu cu pas molatic prin înghesuială. Câteva fete care se ţin de braţ şi zbiară cât le ţine gura, mă înghesuie brusc, între ele.

– La mulţi ani!

– La mulţi ani, frumoaselor!

Infuzie de pupăceli. Trăiască Anul Nou! Dar o să-i vezi tu mutra mâine în zori, când se vor difuza la radio veştile de prin lume. Cu gură ca isca, gură coclită! Gură pocită, gură cât o şură, gură boită. Gură de tun. Gură borâtă!

Rabla mea! Repede, demarez. Tomobiliştii de pe acelaşi aliniament îmi fac gesturi entuziaste, ca şi cum tocmai făcusem vreo ispravă şi ei mă recunoscuseră. Le răspund făcând cu mâna. Da, da, e Anul Nou, ştiu, am făcut şi eu ce-am putut. De acord, anul pe care-l atacăm o să fie formid. Avere şi nemurire pentru toţi. N-o să trebuiască decât să-ţi scoţi scula, pentru ca cele mai superbe damicele să sară pe ea, ţop! O să fim toţi comandori ai Regiunii de onoare. O s-avem superdrepturi, n-o să mai plătim impozite. Cancerul? O amintire urâtă! O să câştigăm toate medaliile de la Jocurile Olimpice şi de la Campionatele internaţionale. Poate că o să ne şi iubim, chiar, m-auzi? Nu e imposibil... O să ne iubim unii pe alţii, aşa cum ne-a învăţat El. Şi o să rămână cu noi în vecii vecilor, aşa cum ne-a făgăduit, exact aşa cum ne-a făgăduit El. În vecii vecilor...

Toată lumea e pe ţurloi de război atunci când ajung la reşedinţa particulară a familiei Césari-Césarini.

Nevasta, frăţânul, cumnata, nenea ăla zaharisitu', amicul Couchetapian, labacheii. Sosirea mea în mijlocul tribului nu-i înveseleşte peste măsură. Abia dacă nu exclamă: „Iar tu!".

Labacheii nu-s decât doi. O pereche: el e şoferul-valet; ea e bucătăreasa-cameristă.

Îmi găsesc micul popor în timp ce acesta toarnă-n el cafetiere pline (de-alea adevăratele, de pe timpuri, enorme şi emailate) cu cafeluţă parfumată. În ciuda inoportunenţei mele, mi se oferă şi mie. Simt o asemenea nevoie de cafea, încât accept. Suntem adunaţi într-un salon mare Louis XV, delicios aranjat de un decorator specializat în stilul mediteraneeni-îmbogăţiţi. Detaliu simpatic: perechea de oameni de casă beau zeama alături de stăpâni.

Eu mi-o savurez pe a mea în tăcerea pe jumătate reculeasă, pe jumătate ostilă, a societăţii.

În cele din urmă, doamna mă întreabă pe un ton amar:

– Şi César?

– Este foarte bine. M-am despărţit de el chiar acum. E trist că şi-a pierdut amicul, normal.

– Când „iese"? întreabă frăţiorul.

– N-are de ce ieşi, nu-i închis.

– Atunci de ce nu-i câtuşi de puţin aici? trânteşte nenea, cu un minunat accent, care-ţi face poftă să haleşti roşii cu mozzarella*, stropite cu ulei de măsline pur.

– O să fie aici în câteva ore. Ascultaţi, în stabilimentul lui i-a fost lichidat cel mai bun amic, trebuie să înţelegeţi că are de făcut nişte depoziţii, nu?

Bun, par să admită asta. Toţi dau din cap, foarte elocvent.

---

* mozzarella (it.) = brânză italienească (n.tr.)

Îmi termin de băut superba moka. Mă simt înviorat de-a binelea.

– Cu îngăduinţa dumneavoastră, doamnă Césari-Césarini, aş vrea să vizitez camera sărmanului răposat.

Frăţânul, nătărău-de-sfârşit-de-rasă, îţi repet, se crede dotat provizoriu cu sceptrul lui neica al lui, acum neputincios, şi prin urmare obligat să manifeste autoritate.

– Aveţi mandat de percheziţie? întrebatu-m-a el.

– Nu, recunosc eu, ţinându-mi delicat ceaşca într-o mână şi farfurioara în cealaltă. Dar pot să-mi procur. Şi mai pot să vă bag la zdup pe patruşopt ore; pentru toate astea n-am decât să dau un telefon.

Tăcere crispată.

Îmi sorb conţinutul integral al ceştii. Apoi o aşez pe o măsuţă joasă şi-l întreb pe frăţior:

– Prin urmare, ce hotărâre luăm?

El întoarce capul.

Mă îndrept, atunci, către servitor.

– Cum te numeşti?

– Bambois, lasă el să cadă ca o căcărează de constipat.

– Prenumele?

– Jean.

– Îi intind mâna, cu un zâmbet deschis. Zăpăcit, mi-o încredinţează pe a lui.

– Cele mai bune urări, domnule Jean Bambois.

Strângerea falangelor mele este energică, călduroasă.

– Şi acum, condu-mă în camera bietului Domn Ał Kollyc, îi ordon.

El caută din priviri un asentiment patronal.

Doamna Césari-Césarini i-l eliberează cu un semn din cap.

Frumoasă încăpere. Ferestre duble, înalte de trei metri. Pat veneţian, pictat, ca un decor de operetă. Televizie, frigider încorporat

într-un fals bonheur-du-jour*. Bibliotecă falsă (doar cotoarele sunt legate în piele masivă, cu margine aurită, cu nervuri făcute meşteşugit şi câte şi mai câte), căci unii oameni parveniţi nu citesc decât cursul Bursei şi, în caz de mobilizare generală, titlurile din *Aurora*.

Pe o măsuţă de lângă pervaz, un delicat birou Louis XVI, pentru a mai varia plăcerile, suportă telefonul şi o groază de hârtii.

Jean Bambois rămâne în prag, nehotărât.

– Dar intră o clipă, îl invit.

Fără entuziasm, îmi oferă doi paşi ursuzi, ca să zică şi el că e în ogeac.

– Patronul dumitale are o puşcă pentru vânatul mare?

El dă din cap în mod negativ.

– Nu, după câte ştiu.

– Eşti chiar sigur?

– N-a vânat niciodată.

– Capre sălbatice?

– Nu mai sălbatice decât tot restul; nu poate suferi aşa ceva.

Bun, uite că începe să fie interesant. Pe de o parte, avem familia, plus César Césari-Césarini, care „recunosc" flinta, de cealaltă valetul, care pretinde că nu şi susţine, chiar, că maimuţoiul lui nu vânează. Prin urmare, pe undeva, e, cum s-ar zice, o minciună. Dar atunci, cine mă aiureşte şi în ce scop de nemărturisit?

Mă apropii de zbârnâitoare. Este echipată pentru a servi diferitele camere din reşedinţa particulară. Apăs pe tasta pe care scrie „salonul mare" şi îndată mă asurzeşte frăţânul nătântol.

– Dă-mi-o pe bucătăreasă! ordon.

Soţia lui Jean vine alarmată, aşa cum merg alţii la armată, îmi bâlbâie un „M'daaa?" leşinat.

– Vino la noi, în camera musafirului.

---

* bonheur-du-jour (fr.) = birouaş cu sertare (sec. XVIII) (n.tr.)

După care, mă duc să mă postez pe culoar, în timp ce amicul Bambois rămâne singurel în cameră. Matracuca lui soseşte. Ţi-am spus că e o buimăcită în formă de „8", cu zgaibarace ca lăboaiele de elefant şi cu un neg de saint-sirian* (cu egretă), dar, din fericire, camuflat de mustaţă?

Îi tai drumul, o înhăţ de umăr şi îi ciripesc în pâlnii:

– Doar o întrebare, frumoasă doamnă, unde-şi ţinea patronul dumitale puşca?

– Ce puşcă? se-ncruntsprâncenează ea.

– Păi, care; puşca lui de vânătoare, aia!

– Domnul nu vânează.

– Eşti sigură?

– Bineînţeles.

– De cât timp eşti în serviciul lui?

Ea se dedă unui calcul mental, sprijinindu-se pe evenimentele de familie. Era cu doi ani înainte să defuncteze biata mămica de cancer... sau a murit în anul în care frate-su, Riri, a avut accidentul ăla de moto, de l-a trepanat şi l-a betegit după aia (era el deja beteag, că avea piciorul plat). Numai că, în ce an a fost accidentul lui Riri? În anul de după ce a operat-o pe ea de un ovar, că se temeau chiar că e tumoare calină. Nu, nu calină: mălină... Nu, nu mălină: malignă. Asta-i, malignă. Măcar dacă ar putea să-l întrebe pe gagiul ei. Şi n-o să-i scoată nimeni vreodată din minte lui Denise (îi zic Denise), că bietul ei ovar, dacă Jeannot ar fi avut o socoteală mai puţin lungă... În fine, ce-i făcut e bun făcut, nu? O viaţă e alcătuită din chestii care n-ar fi trebuit să se producă, dar care au avut loc.

Îi vin în ajutor, aşa cum cavalerul Ajax zboară în ajutorul albului.

---

* Saint-Syrien (fr.) = calambur: saint-cyrien = student al Academiei de ofiţeri de elită Saint-Cyr, care purtau chipiu cu egretă. (n.tr.)

– Nu te întreb data când ai intrat în serviciu, doar o aproximaţie. Eşti aici de douăzeci de ani sau de şase luni?

Ea face ca pachebotul care iese din port:

– Huhuhuu... Sunt aproape zece ani.

Adică un deceniu. Dacă César ar fi vânat, dacă ar fi ţinut o flintă în şifonier, chiar şi pe raftul de sus, ea ar fi ştiut. Servitorii ştiu întotdeauna mai bine decât stăpânii unde-şi ţin ei obiectele mari sau mici, familiare sau nu.

– Mulţumesc, Denise.

– Nu mă cheamă Denise, se burzuluieşte.

– Ah! aşa credeam, ăsta-i prenumele pe care ţi l-am ales într-o carte pe care o scriu.

O las baltă în mijlocul sperieturii ei.

Bărbatul e tot proţăpit (cum se zice pe la noi), în mijlocul camerei.

– Gata, lasă-mă, o să-mi ia ceva vreme ca să văd hârţoagele mortului.

Când iese, trag zăvorul delicat, din alamă cizelată, carele reprezintă o sculă.

La drept vorbind, pătuceanul răposatului Al Kollyc mă atrage mai mult decât calabalâcul lui, dar datoria înainte de toate: o să soilesc la anu'.

Sunt patru ceasuri dimineaţa când părăsesc domiciliul lui César Césari-Césarini, cu câteva documente interesante la chimir. Mă felicit că l-am pus la secret pe birtaş, îndată după uciderea proprietarului lor, altfel, poţi să fii sigur că ar fi mutat totul din loc, cât ai zice peşte, măcar din spirit de camaraderie, ca să nu-şi bage nasul Curcănimea în matrapazlâcurile marelui său prieten. O să le scuture straşnic cojoacele nevesti-sii şi lui frate-su fiindcă n-au avut prezenţa de spirit să mute hârţoagele rămase în camera 'ricanului. Drama existenţei noastre este anturajul ăsta de tâmpiţi. Degeaba te fereşti tu

la maximum, sunt d-ăştia pe care trebuie să-i suporţi, ba, unde mai pui că trebuie – culmea! – să-i mai şi iubeşti.

Întors la birău, îl găsesc pe Grasu' care s-a legat cu cătuşe de César. Şi-au lepădat amândoi bărcile, ca să fie mai relaxaţi. Şosetele desperecheate ale Huidumei fumegă uşurel, în penumbră. S-au prăbuşit unul lângă altul, în două fotolii. Bérurier sforăie şi bese simultan. Biroul meu miroase a vagon guatemalez, de clasa a treia. Un dulce şurâs de arhanghel iluminează faţa bovină a Mititelului. Ai zice că-i un ursuleţ mare, dintr-o vitrină, drăgălaşul. Lângă el, César fumează o havană cât o sculă de măgar. Cenuşa pică pe plastronul lui scrobit. Papionul îi seamănă cu o elice de avion turistic, care nu s-a oprit la capătul pistei.

Se uită cu un ochi obosit la mine, care-mi fac intrarea.

Ghiceşti că a cugetat o grămadă, în ultimele ore. La urma urmei, César consideră că viaţa lui, în ciuda reuşitei, arată cam amărâtă; că a ajuns să se întrebe pelerinul dacă merita să se spetească aşa, să facă combinaţii mai mult sau mai puţin împuţite, să înfrunte pericole, să se înhăiteze cu bandiţi de temut, pentru ca să se pomenească, de un 1 ianuarie, într-un rahat cât casa. Dugheana lui – discreditată şi el aşişderi, ca urmare. Familia-tulburată, cel mai bun prieten-curăţat, adio loviturile pe şest, aflate în pregătire, îşi dă el bine seama.

Prea viclean, bătrânul pezevenghi, ca să nu se prindă că ăsta-i doar începutul poveştii cu cântec, că o să plouă cu belele şi cu o grămadă de figuri nasoale, în zilele ce vor urma. 'Ntre noi fie zis, amicu' Kollyc l-a vârât într-un butoi cu rahat, ce mai! Pretenarii sunt ceva sacru, asta nu se mai discută, dar când e groasă pentru ei, e groasă şi pentru tine. Te încalţă şi pe tine, vrei-nu vrei! I-a lăsat moştenire un morman de scânăvie, Al.

– N-ai somn? întreb.

– Somn am, dar nu-i chip să le soileşti; unde vi l-aţi găsit pe comicul ăsta al vostru? La furnizorii lui Olida, nu? Sforăie aşa cum alţii trag să moară şi bese de zici că-şi rupe găoaza. O plâng pe nenorocita care-i spală izmenele! Îmi vine să borăsc.

– Chinul dumitale va lua sfârşit, poţi să te întorci acasă.

– Adevărat?

– Autentic. Te miră?

Dă din umeri şi povesteşte de după havană:

– Nu mă mai miră nimic şi mă miră toate. Când ai şaizeci şi cinci de ani, începi să-i simţi. Degeaba te zbaţi, până la urmă, viaţa tot îţi pune coarne.

– Vin de la dumneata de acasă.

– Bănuiam.

– O mică scotoceală prin hârţoagele americanului, normal, nu?

Face bot.

– Am găsit nişte chestii codificate, pe care le ghicesc joyce cât cuprinde. Mâine o să am, cu siguranţă, cu ce să mă distrez, fiindcă am aici un roşcovan supradotat, care citeşte papirusurile egiptene, cum citeşti catalogul ***Redoute***.

– Ei, păi, bravo!

Sigur, regretă că nu a avut timp să bage prada la cutie. Dar, ce vrei, e caz de forţă majoră, nu?

Mă aplec peste fotoliul lui, cu mâinile puse pe braţele acestuia.

– Mă sâcâie un amănunt, domnule Césari-Césarini. În ceea ce priveşte puşca. Perechea dumitale de labachei jură pe ce au mai scump, că nu eşti vânător şi nu ai puşcă.

César îşi scoate din gură piciorul lui de scaun, cu mâna liberă.

– Nu le-am spus niciodată de ea, declară.

– De atâţia ani, de când sunt în serviciul dumitale, ar fi observat.

– Nu-i obligatoriu. Era într-o cutie de lemn, cu o grămadă de troace deasupra ei.

Îşi suge iar havana, în mai multe reprize, ca un prunc avid de sânul matern.

– Spuneţi-mi, comisare, flinta asta e arma crimei, nu?

– Exact!

– Şi atunci, de ce aş zice că-i a mea, dacă nu e aşa? Ar trebui să fiu masochist, nu? Am şi aşa destule belele!

El continuă să mă fixeze. Simt o furnicătură în subconştient. Aş vrea să mă scarpin, dar pielea subconştientului e destul de greu de atins.

– Nu ştiu, domnule Césari-Césarini, oftez. Pentru mine, acest detaliu constituie un mister în plus, în această misterioasă afacere.

Îl conduc politicos pe César până la lift. Ne strângem, maşinal, laba.

– *Ciao*! zice. Pe curând, cred.

– Probabil că da.

Acum, că birtaşul s-a îmbarcat, mă întorc la Mathias, care soileşte într-o grămadă de minori alcoolici.

CAPITOLUL 4

Cinstit vorbind, nu vedeam aşa dimineaţa asta de 1 ianuarie. Îmi aranjasem în gând o deşteptare târzie, ca de arhiduce, cu nişte Alka Seltzer, în acelaşi timp cu informaţiile de la radio; apoi sosirea Féliciei, dragostea mea, joyce toată, că-mi aduce o tavă supraîncărcată cu cafea parfumată şi cu cornuri calde (viciul meu). Visam să puturoşesc până la ora prânzului. Atunci, aş fi coborât, în halat, neras, să savurez friptura de viţel a mămicii (nelipsită de 1 ianuarie), stropită cu un Bandol rece şi ştrengar. Sunt unele momente, cu bătrâna mea, atunci când mă las răsfăţat, în care mă simt că devin popă de ţară. Păpica devine importantă. Asta-i arta Féliciei, potolul. Cu profesorul Sauvy, discuţi; cu Mathieu, priveşti. Cu 'mica savurezi. În orice caz, asta e o formă prin care te călătoreşti. Adevăratele excursii sunt doar acelea pe care le faci prin intermediul simţurilor. Celelalte, alea din pliante, nu sunt decât iluzii şi întoarceri scârbite.

Zorii încep să apară, când apar şi eu în locuinţa maternă. Nu chiar zorii, la drept vorbind, ci o anumită învălmăşeală în străfundul orizontului. Ghiceşti că o să se crape în curând de ziuă. Că cea dintâi

zi a acestui an nou o să fie acuşica aici, cam gălbioară la obraz, peste mahmureala planetei.

De obicei, strada mea e liniştită, mai ales de când vechiul nostru vecin e la Charenton*, fiindcă a buclarisit-o de la un omor, ieduţul. Servitoarele portugheze, pe care le găzduia, au trebuit să-şi ia tălpăşiţa de la faţa locului şi nu se mai aud nici ciripeala lor şi nici discurile cu Amalia Rodriguez.

Şi s-a terminat şi cu putoarea de peşte fript. De asemenea, nici potaia lui nu mai e pe-aici, cu lătratul ei pentru orice nimic. Babalâcul de arăboi, care face livrările pentru spălătoreasă, l-a luat de suflet pe Azor şi-l învaţă arăbeasca. Îi ţine de urât lui Moktar, javra aia care tot bâţâie din coadă. E un maidanez pur-sânge, dar fără pedigriu, cam în genul ăluia cu reclama „Vocea stăpânului", doar că are capul mai pătrat.

Prin urmare, e niţel cam apatic cartierul, în ciuda marilor ansambluri de clădiri care ne înconjoară. Numai că astea, fiind de „înalt standard" şi cu faţada pe strada ailaltă, zici că sunt clădirile, izolate fonic, ale unui spital. Ei, şi nu-ţi spui, că mare nu mi-a fost mirarea să văd două rable oprite în faţă la noi şi, în interior, cu nişte gagii care seamănă într-atât cu nişte curcanomani, că trebuie, obligatoriu, să şi fie. Înnebunit, de-odată, la gândul că s-ar fi putut întâmpla ceva grav acasă, mă arunc ca un apucat spre intrare.

Un haidamac mare cât catedrala din Chartres sare de sub bolta noastră de verdeaţă şi mă interceptează:

– Ei, dumneata! Cine eşti?

Mă recunoaşte şi braţele i se fac, la loc, moi.

– Oh! permiteţi-mi scuze, domnule comisar.

– Ce se-ntâmplă? mă zborşesc eu.

El mă linişteşte cu un zâmbet.

---

* Charenton = penitenciar francez (n.tr.)

– Toate bune, domnule comisar! face el, fiindcă e de origine elvetică după mamă-sa, care era din născare din La-Chaux-de-Fond*.

Copil fiind, îşi petrecea vacanţele la bunicii lui din Cantonul Jura. Bunică-su era ceasornicar (el e ăla care şi-a pus, primul, curul la vedere).

Destul de puţin liniştit, în ciuda bunei lui dispoziţii, pătrund în casă.

Imediat, ceea ce mă întâmpină e un miros de unt cald, dătător de putere. Dau năvală în bucătărie. Să-ţi zic? Sigur, de aia sunt plătit. Da' cu ce să-ncep? Ce-mi cade sub pupilă, e aşa de neobişnuit, atât de imposibil să-i dea cuiva prin minte! Păi, atunci, uite. Mama e în robdeşambru (ăla frumosu', gri, cu garnitură ecosez, mov cu alb), cu picioarele în papucii ei cu puf de lebădă pe margine. Nu-i pune decât în ocazii deosebite. Asta, de-acum, este.

Draga de ea stă în picioare în faţa aragazului, zâmbitoare, cu braţele la piept. Lângă ea, n-ai să ghiceşti niciodată! Te dai bătută, scumpo? Auzi? Să nu mai spui la nimeni, doamne fereşte, că după aia, să vezi bârfă; ştii cum sunt oamenii şi limbariţa lor cu ghivent.

Preşedintele Republicii. Parol! În cămaşă, cu un şorţ mare, alb, legat peste burtă. Ştii ce face? Clătite! Cu făină de grâu sarazin (asta-i latura lui pro-arabă). E al dracu' de silitor; câtuşi de puţin gâlmos, ca atunci când vizitează Salonul Auto şi-i întreabă pe fabricanţi despre circuitul hidraulic de la Citroën 2 CP. Relax, Max! Ţine de coada tigăii, ceea ce e mai joyce decât să ţii de cordoanele sobei şi se pregăteşte să arunce în sus o clătită. Ar tre' să bată toba, pentru ca să subliniéze suspansul infernal.

– Scurt, cu o mişcare din încheietură, domnule preşedinte, şopteşte Félicie.

---

* Chaux-de-Fond = localitate elveţiană (n.tr.)

Fleoşc! A luat-o. Clătita face un salt periculos şi cade la fix în tigaie. Pe aceeaşi parte, dar bine întinsă.

Marele om nu e nemulţumit.

– Clătitele-s ca francezii, pufneşte el în râs, cad întodeauna pe aceeaşi parte. Arătaţi-mi dumneavoastră, scumpă doamnă.

Pleosc! 'Mica întoarce clătita.

– Trebuie c-o să crezi că am luat-o înainte cu calendarul şi confund Chandeleur* cu întâi ianuarie, comisare, dar închipuie-ţi că, stând la taclale cu scumpa dumitale mamă, am vorbit de clătite cu sarazin. I-am spus că sunt nebun după ele şi ea a vrut neapărat să-mi facă.

Îşi regăseşte gravitatea aceea profundă, care e adevărata sa natură.

– N-am putut să rezist dorinţei de a-ţi strânge mâna, bunul meu prieten! Vestea a picat la sfârşitul revelionului cu familia. M-am hotărât imediat să vin să te felicit. Cu dumneata nu se bate pasul pe loc! Mulţumesc!

Îmi întinde mâna lui neasemuită. N-am timp să mi-o dezinfectez pe a mea, înainte de a i-o da, aşa că i-o înfăţişezu aşa cum e: mizerabilă şi microbiană.

– Pentru care motiv îmi mulţumiti, domnule preşedinte? riscai eu.

– Cum? Păi pentru modul fulgerător în care gangsterul ăla american, venit cu intenţia de a-mi face rău, a fost... neutralizat.

Râde pe sub nas, iar pleoapele îi palpită, căci ele sunt, în unele momente, victimele unui contact greşit.

Dar eu, tu mă cunoşti!? Penele de păun, la alţii! Nu mă sui pe de-asupra, poate doar cu o pipiţă superb clădită.

---

* Chandeleur = sărbătoare, în februarie, la care se mănâncă clătite (n. tr.)

– N-am nici o contribuţie la neplăcerile pe care le-a suferit Al Kollyc, domnule preşedinte.

Are un recul cranian, ca să mă capteze mai bine, ca să-mi cântărească mai bine cuvintele, ca să-mi judece mai bine expresiile.

– Eu aşa credeam, murmură el. Îţi adusesem o cutie de pateu de gâscă.

Într-adevăr, e pe masă.

– Atenţia dumneavoastră mă emoţionează foarte mult, domnule preşedinte.

Dă din umeri.

– Ţine-o, totuşi, zice, am dat-o, am dat-o. De altfel, esenţialul e că acest bandit periculos nu mai poate face nici un rău, nu-i aşa? Hai acum, să savurăm niţel clătitele astea. De revelion abia am ciugulit. Nu mă trăgea inima. Trebuie spus că anul care începe va fi greu, prieteni. Toţi comuniştii ăştia... Oamenii ăştia de dreapta... Socialiştii ăştia... Muncitorii ăştia niciodată mulţumiţi... Americanii ăştia, ruşii ăştia... Tâmpiţii ăştia din lumea a treia, care bombăne! Doamne, când mă gândesc la Bugeaud ăsta, aşa cumsecade... O să vedeţi că într-una din zile, „ăştia" or să mă pună să schimb numele străzii din Isly! Ce-i mai istovitor în misiunea mea, e nu numai că trebuie să promiţi întotdeauna, dar uneori mai trebuie să te şi ţii de cuvânt. Le eliberezi cecuri, ca să-i faci să stea locului, şi japiţele astea afurisite mai vor să le şi încaseze! Excelente clătitele dumneavoastră, doamnă!

Mănâncă cu măsură, fără urmă de lăcomie, reflectând cu mare cheltuială de meninge. Funcţia lui surmenează organul. Să cari la Franţa este ceva dificil. Nu numai că e grea, dar se mai şi mişcă tot timpul. Şi atunci, preşedintele eşafodează. Vede în depărtare. Totul trece prin colimatorul lui, uite, de-aia, când vorbesc oamenii cu el, pare că-i aiurea. Stă acolo cu capu-ntre umeri, cu storurile coborâte, tot dând mărunţel din cap, cu aerul că zice: „Zi-i, zi-i, iepuraşule,

dacă ai şti ce mi se fâlfâie!". Ce spui, Franţ: nouăşcinci de departamente pe cap! Plus colibele din departamentele de peste mări! Fără să mai vorbim de forţa de şoc, că, dacă apeşi din greşeală pe ţumburuş, confetti ne facem toţi! Ce-ai vrea tu, să se intereseze de noua batoză de la Casa Găoază? Sau de dreptul de pensionare anticipată a piţifelnicilor? Nu. El gândeşte. Aşa că nu i le mai freca, cu decolarea verticală a avionului Taïénégoura sau cu tratamentul fosfatic aplicat la varză acră; lasă-l pe preşedinte să cujete după pofta inimii.

El e ăla care conduce, interzis a se vorbi cu şoferul! Tre' să pregătească drumul în viitor, franţuji, franţuze; nu să frece ţiparul. Viraj la stânga, viraj la dreaptă! Pasagerii zbiară da' el – fermoar la gură şi pleoape lăsate. Dă scurt din cap. Când s-a terminat cu limbariţa terlocutorului, îi arde şi el o frază bine simţită. Gen: „Foarte interesant, n-ai putea s-o repeţi în alexandrini?" sau chiar: „Daţi-i şefului meu de tabinet broşura, o s-o citesc sub duş". Impenetrabil, în timp ce talentatul meu Roger Peyrefitte, o...

'Mica şi cu mine îi respectăm tăcerea. El îşi consumă clătita de parcă ar citi un raport despre forţele NATO.

– Vă pot oferi un pahar de Château-d'Yquem, domnule preşedinte?

Se oţărăşte, din tărtăcuţă. Nu, nu. La naiba cu alcoolul, fie el şi de clasă.

– Mi-ai putea pune un disc? întreabă monarhul.

Ba bine că nu! Se-nţelege...

– Nişte Tino Rossi, domnule preşedinte?

– N-ai nişte Jean Lumière, pentru variaţie? Sau mai bine, stai: ***Ramona***; ai ***Ramona***? ***Ramona, zările-s trandafirii, Ramona, şi eu te aştept să vii.***

Culege o a doua clătită. Mă reped la discoteca mea. 'Mica păstrează tot. Avem ***Ramona***, a cumpărat-o mamă-sa, a ei: ***Ramona, tu eşti îngerul meu sfânt, Ramona, eşti paradisul pe pământ...*** Saint-

Granier! Ce timpuri... Bunul nostru rege, François III ascultă, iar pleoapele i se înroşesc.

– Admirabil, îngaimă, fără să-şi dezlipească buzele.

Apoi, ca să mai schimbăm, i-l pun pe Geoges Milton: ***Zi, pe tine te cheamă Emilienne***, pe urmă ***Ca să-l plimb pe Toto mi-am luat un auto*** de Georgius. Îi place lu' dulceaţa asta de om. Dar nu mă opresc aici, are parte de marea serie a Pleiadei varieteurilor de dinainte de război: Henry Garat, Albert Préjean, Lis Gauty, Damia, Fréhel, Rina Ketty.. ***'Mi-amintesc deh sombrero şi deh pelerine.*** Dranem, Ouvrard. Ajungem până la Mayol (Félix), ne delectăm cu Réda Caire, Léo Marjane, André Claveau, Dalida, toate fostele glorii ne defilează prin faţă. Este ***big*** recitalul Copacului de Anul Nou.

Preşedintele continuă să asculte cu deliciu şi flaşnetă (***Jelania lui Mackie***). Fred Adison îl face să-şi ridice pleoapa dreaptă (***Cu pompierii***). Dréan îl amuză (***Ea îşi tunsese părul***). Polin şi ***Micuţa din Tonkin*** îi smulg un zâmbet, în ciuda rasismului care transpare din cuvinte.

– Şi, totuşi, e adevărat, monologhează el, a existat aşa ceva: Coloniile... Indochina, Chandernagor, Madagáscarul, Africa de Nord, AOF. Şi acum nu mai reuşesc să păstrez nici măcar Corsica! Mâine o să fie Bretania, care o s-o ia din loc, pe urmă Savoia şi, desigur, Ţara Bascilor. Insula Yeu se va separa, bietul şi scumpul mareşal*. Franţa va redeveni ceea ce era sub Charles VII...

Muzica s-a oprit, el tot mai cugetă.

Eu îl găsesc frumos.

Telefonul sună. Corvoada „Anul-nou-cu-sănătate" începe. E ziua 'namiaza-mare şi chiar soare, îţi dai seama?

Aştept salva triumfală a unui nătărău oarecare: văr îndepărtat sau amic episodic. Dar acum pălăvrăgeşte o voce slăbănoagă.

---

* Mareşalul Pétain (n.tr.)

– Ah! În fine! zice. Aici, Lurette, domnule comisar. Am mai încasat una. De data asta la foale. Nu ştiu dacă o să mai scap. Eu... Mergeţi la Hanul la Podul cu Flori, la Vréneuse, este...

Nu termină. Aud un zgomot surd şi, apoi, izbitura receptorului scăpat din mână.

– Lurette! strig disperat. Lurette, mă' puştiule!

Mi se pare că disting gemete. Neputinţa mea e de nesuportat. Mă silesc, totuşi, să stăpânesc situaţia. Cu ce să încep?

Îmi las propriul receptor să atârne. Mă întorc la bucătărie.

– Domnule preşedinte, aveţi, cu siguranţă, telefon în maşină.

– Evident.

– Îmi permiteţi să-l folosesc, e tot în legătură cu afacerea Al Kollyc şi este un moment grav.

– Desigur, consimte Mărinimosul.

Mă năpustesc la rablele din exterior şi le explic gorilelor. Peste zece secunde, am legătura cu Casa Curcanesman. Le comunic numărul meu de ţârâietoare şi le ordon să meşterească în goana mare, ca să determine cu ce număr sunt acum în legătură. Cum îl reperează, să trimită la faţa locului o ambulanţă echipată cu toate aparatele de reanimare posibile. O să-i sun iar, mai târziu.

Curioasă zi 'ntâi a anului!

Aş trage bucuros la aghioase vreo câteva ore. Dar să ai să iei..., cum se zice în Auvergne.

Domnul preşedinte se uită la ceas. Trebuie să-şi ia din nou greul său jug şi să înceapă iar să tragă la Franţa. Dii, gloabă!

– Ai dificultăţi? întreabă cu vocea lui aia mică, parcă ieşită cu părere de rău.

– S-ar părea că un om din echipa mea a păţit ceva rău, domnule preşedinte.

– Supărător, rezumă el, cu extraordinarul său simţ al concizieiei.

Apoi îşi ia rămas bun de la noi.

– Ţine-mă la curent, da?

– Bineînţeles, domnule preşedinte.

Îl conduc până la caleaşca lui. Când îmi car hoitul înapoi, o implor pe mama să-mi pregătească o cafetieră mare cu zeamă neagră foarte forţoasă, în timp ce eu o să mă duc să fac un duş rece şi să-mi schimb ţoalele.

Hanul la Podul cu Flori din Vréneuse îşi trage numele de la podul care se află mai sus de el, pod pe care o municipalitate delicată l-a garnisit cu jgheaburi cu flori. De-o veşnicie, nişte vandali i-au şparlit florile şi i-au spart jgheaburile de azbociment, dar numele i-a rămas.

În momentul în care intru în localitate, mă încrucişez cu o ambulanţă de talie puternică, schelălăindă şi girofarândă, escortată de doi motociclonţi. Pe loc, mi se răceşte sângele în vine, pentru că am certitudinea că Lurette e în interiorul vehiculului. Îi adresez o rugăciune fierbinte Atotputernicului, să-i salveze viaţa micului meu Lurette. Ar fi aşa de nedrept ca puştiul să-şi lase ciolanele în chestia asta.

Hélène Dussardin fumează lângă mine o ţigară orientală oribilă, cu capătul aurit, care mă duce cu gândul la bucăţile de hârtie parfumată care se distribuiau altădată şi care lăudau meritele vreunei mărci de săpun.

Hélène, să ţi-o prezint în două vorbe, este inspectoare. E o fată solidă, blondă, cu obraji de ştrengăroaică şi cu ţâţoance solid ancorate, cu ajutorul mărcii Inimi-Îngemănate, de la Playtex. Înţolită puţin cam prea stil cercetaş pentru gustul meu, nu se fardează, dar pometii şi buzele ei sunt de un roşu nostim, datorat aerului liber.

Fiindcă era de serviciu, am mobilizat-o în graba mare. Poartă pantaloni gri, un pulover de lână groasă, în tonuri pestriţe, şi o haină groasă de postav bej, cu un fular galben, lucrat de bătrâna ei mamă.

Acestea fiind zise, simpaticoasă. Are o îndrăzneală de Jeanne d'Arc, gata să dea în gât pungaşii din Franţa. Încă n-am avut niciodată ocazia să robotesc împreună cu ea, nu c-aş avea ceva contra femeilor, dar ocupaţiile mele şi ale ei nu erau concomitente. Deşi e solidă ca un haidamac, are suficientă feminitate pentru ca să preferi să urci pe ea mai degrabă decât pe Everest. Îmi dă prin gând că o impresionez, pentru că nu zice nimic şi stă absolut dreaptă pe locul ei, cu centura strâns legată şi cu mâinile încrucişate în poală.

– Cred că ăsta-i ***Hanul la Podul cu Flori***, nu? fac eu, descoperind o clădăraie albă, cu ferestre cu carouri mici şi cu false bârne aparente, ca să pară mai normandă.

– E scris deasupra, ripostează frumoasa Hélène.

Efectiv, o firmuliţă ca un arc de cerc, deasupra porţii, anunţă ***Hanul la Podul cu Flori***. Intrăm şi, imediat, vine o esplanadă semănată cu pietricele, care foloseşte ca parcare. După aia, ai o terasă dalată, goală în anotimpul ăsta, separată de parcare prin nişte plante. Pe terasă dau nişte uşi-ferestre. Una din ele e plină de autocolante cu American Express, cărţi bleu şi cu tot ce vrei.

– Vino, colega, fac eu parcându-mi rabla, şi hai să încercăm să ne prefacem cât mai bine.

Scot din port-bagaj o valiză umplută, la grămadă, cu fel de fel. O înhaţ cu mâna stângă, îmi apuc însoţitoarea de mijloc cu dreapta şi îndrăznim.

Uşa cu autocolante dă într-un hol mic, cu gresie pe jos. În fund, o tejghea de acaju, cu fanioane de la Rotary Club şi de la alte cluburi, foloseşte ca loc de ancorare pentru cel ce soseşte. O pancartă mică stă alături de o sonerie cu percuţie. Pancarta zice cum că trebuie să suni ca să chemi pe cineva. Îi trag una clopoţelului şi o notă lungă şi cristalină îşi strecoară undele prin toată dugheana.

După un moment destul de lung pentru nerăbdarea mea, se face-ncoa' o doamnă bătrână. Trebuie că are uşor ca la vreo optzeci de anişori; are părul albastru, foarte vaporos; e vopsită ca o marionetă

şi poartă un kimonou absolut ca de bordel, din mătase neagră, având aplicaţi pe el nişte dragoni boccii.

Placa ei, care e mai mare cu un număr decât ar trebui, ne zâmbeşte englezeşte.

– Domnule, doamnă?

Mă înclin:

– Bună ziua, doamnă, şi la mulţi ani. Ne puteţi da o cameră?

– Pentru o zi?

– Poate mai mult, prietena mea şi cu mine căutăm un colţişor liniştit, să stăm vreo câteva zile.

Ne votează un nou zâmbet de ţaţă de bordel, care o recepţionează pe „mititica aia nouă".

– Am chiar ce vă trebuie dumneavoastră. Fereastra dă spre râu.

– Minunat.

– Pe timpuri era şi o moară, dar acum e în ruină.

– Sunt mort după ruine, o asigur, fără a adăuga prea multă intenţie.

Ea a pescuit, deja, o cheie dintr-un sertar şi iacăt-o că tropăie până la scara lăcuită.

– Vă las să vă duceţi bagajele sus: Mathilde, camerista, e liberă azi, pentru că suntem pe 1 ianuarie.

– În orice caz, nu o las niciodată pe o femeie să-mi care valizele.

Ea îmi zâmbeşte.

– Sunteţi un galant, aşa ceva e pe ducă. Pe timpuri, am cunoscut bărbaţi galanţi, dar au murit şi n-au mai fost înlocuiţi.

În ziua de azi, bărbaţii nu le mai ţin femeilor portiera maşinii şi intră primii în restaurant, fără să se sinchisească de însoţitoarea lor, care se ţine după ei cum poate.

Porneşte la asaltul scărilor. Se opreşte la jumătatea etajului, ca să-şi odihnească astma. Seamănă, la respiraţie, cu o veche locomotivă

cu aburi. Se bate uşor pe piept, ca să ne facă să înţelegem că are probleme, despre partea bojocilor.

– E linişte pe aici? zic.

Aceeaşi dă din cap şi gâfâie:

– Numai păsările!... Şi încă iarna îşi ţin pliscul!

Îşi termină ascensiunea şi ne drivează la capătul culoarului. Pe drum fiind, o uşă se întredeschide abia, taman cât să ne capteze, apoi se închide imediat. Notez numărul ogeacului: 4.

O ţin, în continuare, de mijloc pe Hélène. Geamaidanul meu râcâie lambriurile vopsite în imitaţie de lemn. Baba cu dragoni descuie şi avem dreptul la o cameră al dracu' de câmpenească: hârtie-creton pe pereţi, perdele şi cuvertură asortate. Mobila cică-i „rustică, sfârşit de secol nouăşpe". Există chiar şi o masă de toaletă de marmură albă, ciobită, cu o oglinjoară rotundă, rabatabilă. Şi, după aia, două tablouri în ulei, foarte întunecate, reprezentând nişte peisaje.

– Exact ce ne visam, nu-i aşa dragă? o-ntrebu pe tovarăşa mea.

– E minunat, asigură ea.

Mamy Zuluf, e toată joyce. Presimte o iminentă partidă de sulă prin partea locului, rapsodia somierelor nu peste multă vreme. Şi, poate, behăiala finişului, interpretat în duet, de către alergători.

– Aveţi o chiuvetă şi un bideu după perdea, anunţă ea; dar trebuie să vă previn că toaleta şi baia sunt pe culoar. E o inimă pictată pe uşă, nu vă puteţi înşela.

Bun, foarte mulţumesc, coană.

Se cărăbăneşte cu părere de rău, înduioşată de cuplul nostru. Încui cu zăvorul şi mă duc la fereastră. Într-adevăr „dă" spre râu şi se zăresc ruinele (în ruină) ale morii anunţate înainte. O grădină înţepenită de iarnă, o livadă cu pomi descărnaţi... Cerul este jos. Câţiva corbi se rotesc pe sub el, fără speranţă.

– Ei, care-i programul? mă întreabă „consora" mea.

O privesc, privesc culcuşul. Ea tresare.

– Ei, auzi, comisare, nu cumva să te-nşeli în intenţii. Sunt logodită cu un doftor pe care îl ador şi nu fac ore suplimentare.

Turbat, i-o-ntorc.

– Cine ţi-a vorbit de fornicare, domnişoară inspector?

Ea dă din umeri.

– Mişcarea ochilor dumitale, care au trecut, fără escală, de la curul meu, la pat.

Îi zâmbesc.

– Nota zece la virtute, scumpo; este o avere inestimabilă. Acestea fiind zise, o să trebuiască totuşi să ne „facem".

– Adică?

– Se presupune că sărbătorim aici sfârşitul ramazanului, nu? Hotelul ăsta e ocupat de oameni care nu-s duşi la biserică şi pe care trebuie să-i ducem cu preşul. Stau cu urechile ciulite.

– Am văzut, într-adevăr, uşa aia care s-a întredeschis pe culoar.

– Bravo, şi mai ce?

– Două maşini în parcare, dintre care una are număr de Padova, Italia.

– Perfect.

– Şi mai ştiu şi cine-i baba.

Ei, cu asta mi le-a făcut praf cumătra. Hélène zice, fără să se uite la mine, în timp ce-şi scoate paltonul:

– Când m-ai sunat că să-mi spui că mergem să facem pe amorezaţii-lulea într-un han deocheat din Vréneuse, am dat telefon la fişier. Baba care ţine stabilimentul ăsta cochet e o fostă ţaţă de bordel, care era dama lui Miquet Mardessus, un superb bandit de dinainte de război, mort pe câmpul de dezonoare, cu douăşpe gloanţe în piept, plus al treişpelea, în ceafă.

– Auzi, puştanco, da' eşti chiar o profă!

– Da' ce-oi fi crezut? Că dau lustru la cătuşe cu pielea de căprioară?

E sănătoasă ca o pâine caldă, puştoaica asta. Doftorul ălora două, ale mele, are un noroc chior că are baftă. Cu o pipiţă de genul ăsta, este în formă, ca să ia viaţa cu asalt. Ea o să-i facă copii frumoşi şi o să fie foarte amabilă cu clientela lui.

– Scuzaţi, zic, e timpul să dăm cale liberă freneziei noastre. Niţică toaletă pentru început...

Mă duc să deschid, o secundă, robinetele. Trebuie să rămânem mereu în sfera verosimilului. Gândindu-mă că, dacă în loc să mimăm, am face-o pe bune, Hélène şi-ar răcori în acest timp dolofana, am aşa ca nişte aburi drăceşti, care mă iau în primire.

După ce robinetele au fost închise, mă duc să mă arunc în pat. Scârţâie, cum se întâmplă întotdeauna în hanurile astea pentru regulat. Cu atât mai bine.

– Încearcă să te prefaci de-adevăratelea, te implor. Eşti de-aia care înjură, care oftează ori de-aia care tace?

Ea roşeşte şi îngaimă:

– Ei, şi tu...!

Îmi vine ţâfna:

– Ascultă, mititico, nu te-am băgat în ciorba asta ca să-mi coşi nasturii la pardesiu: se ţin bine, mama mi-i controlează în fiecare zi. O să demarez un mic dans al scalpului şi tu o să ai bunătatea să mi-arăţi într-un mod destul de zgomotos satisfacţia ta, OK?

Şi mă şi apuc să fac somiera să cânte, languros la început, apoi mai frenetic. Ea se întoarce şi se pune pe gemut nişte „Ohhh! Ahhh! Ehhh!"-uri destul de fără vlagă.

Mă opresc.

– Auzi, puştoaico, nu eşti sănătoasă la cap? Interjecţii de-astea scoţi tu când te răşpăluieşte Dom' Doctor Clistir? Cred însă că nu m-ai înţeles: eu sunt serios! Asta nu-i de garagaţă.

– Dar cum ai vrea? protestează ea, nu sunt în atmosferă. Totul e aşa... grotesc.

Ei, fir-aş al dracu', auzi ce-a scuipat fătuca! Mie, cel Antonio de pe toate azimuturile! Amic privat şi personal al preşedintelui Republicii! Grotesc.

– Ei, las'că-ţi trântesc eu atmosferă! mârâi.

Privirea îmi este atât de arzătoare, că i se face frică. Eu, hotărât, o trag până la culcuş şi-o răstorn în el. Şi-ndată: marea pupăceală zemoasă, însoţită de o mână coborâtă la nădragi. Hop, sare nasturele de sus, hâr-hâr zoreşte fermoarul. Laba mea nemiloasă se fofilează, suflecă, dă jos, se strecoară, găseşte, intră în locul cu pricina apoi în acţiune.

– Nu fi-ngrijorată, îngeraşule, o să-ţi păstrezi scumpa ta virtute, felceru' o să poată trece porţile cu capul sus. Astea fiind zise, ai să faci bine să-ţi placă, drăguţo! Şi încă aşa cum trebuie! Vreau ceva adevărat, spontan. Banco?

Crede-mă, ori dacă nu, du-te la greci, să te aia, dar fătuca nu mai azvârle. O adevărată profă, ţi-o repet. Capabilă de abnegaţie, în cazuri dificile. Mă lasă să-i scot la iveală ţâţoancele. Îi ocup în totalitate teritoriul senzorial: ţâţici, fofoloancă... Gura, mâinile, cu neruşinare. În curând îi dă cu gângureală sublimă.

Îi trage nişte „Ooooh!"-uri în stil mare, pur-regulat garantat. Se bâţâie din buci. Mă ag-aţă (pescărească), iar unghiile ei îmi ară carnea, cum zicea în romanele uşchite de altădată...

După zece minute de prefăcătorie, ştii ceva? Nu, nu vreau să spun în faţa lui Dutourd, mi-e ruşine! Nu-i aici? Bun. Închipuie-ţi că-mi aruncă un disperat „Aaah! Ia-mă!".

Nu, păi, îţi dai tu seama? O gagică e ceva schimbător, recunoşti. Acum o clipă, imnul fidelităţii, felcerul meu adorat, şi toate chestiile astea. Şi acum, din cauza unei mici pupuici la clito, donşoara dă ochii peste cap şi cere venirea Marelui Mogul, că, atâta pagubă pentru internul spitalelor din Paris, viitor şef de clinică!

Îmi ofer luxul de a refuza:

– Nu, nu, drăgălaşo, nu trebuie, gândeşte-te la logodnicul tău! Ţi-am promis că te respect...

Ea urlă:

– Ba da! Ba da, ia-mă! Repede! Oooh! Aooh!

– Îţi jur că nu este bine, îi mai plasez eu, degajându-mi, totuşi, pioletul.

Atunci izbucneşte:

– Ia-mă, te conjur!

Ei, spune, o auzi, Bazu!? Mă conjură.

Asta nu e conjuraţia de la Amboise, e aia de la Vréneuse.

La ***Hanul la Podul cu Flori*** (care nu mai e înflorat). O să mă ocărască dacă refuz să cedez la insistenţele ei. Bun, eu tachinez, dar nu prea mult. Şi-atunci vine încălecatul căzăcesc. Superba eliberare epică. Şarja eroică. Domnilor muşchetari, şo pe diamantele reginei. Nu mai e nevoie s-o rogi să se prefacă, pe Hélène. Marea hăulită de unul singur. Din epoca cavernelor sau tot cam pe-acolo. Un big vahaai-aouu! Sălbatic! Chemarea codrilor. Ceremonia plăcerii! Le dai afară cu toroipanul, pe toate frumuseţile-astea. Le arunci pe geam din standingiul lor. Hai, marş!

Îi livrez douăj de ocale, să aibă provizii dinainte, dacă o să fie vreun război. Ea e de acord: „Acolo; şi acolo!".

E foarte sănătoasă, foarte proaspătă. O atletă polski, campioană la saltul cu prăjina. Şi o stăpâneşte perfect, prăjina. Eu, de obicei, mărturisesc, o cam dau pân stricăţele. Burgheza parşivă, gagica pe la bordura unei nevroze, capabilă de mari îndrăzneli vertiginoase. Am cârlig la cerebrală, aia care explodează ştiinţific, care se rezervă pentru la sfârşit; aia foarte savantă, care-l lucrează pe Mohicanu'. Ori la putorişca extraspurcată care învârte la socoteală ca la maioneză; la început absolut plată, inertă, uleioasă, dar după aia e înhăţată de simţuri. Foarte interesant, ca experienţă. În timp ce Hélène are gabaritul serios, de fată din soiul ălora care devin nurori bune, solide,

echilibrate, ouătoare de copii trandafirii. Carne tare şi netedă, forme generoase, dar musculoase. Abandonul natural. Glande verificate la bancul de probă. Iapă cu pielea strălucitoare, cu reflexe impec! După suflecătura matrimonială, dă fuga să-l utilizeze pe Curăţescu şi, apoi, să-şi pregătească aluatul pentru prăjitura de la cină.

După ce am terminat cu zbenguiala, rămâne, o clipă, inertă, să-şi tragă sufletul şi să-şi vină în fire, cu un zâmbet satisfăcut în colţul gurii, ca o floricică.

– Ei, tu, mai vreau o copie! zice.

– În câte exemplare vrei, îi spun eu.

Ciulesc urechea, sigur că aud un foşnet pe coridor. Pun pariu pe o ladă de bere, contra unei cutii de pendulă, că cineva ne-a ascultat şi poate chiar ne-a vizionat prin gaura cheii. Cu atât mai bine, asta-i tot ce voiam, cu toate că nu-mi place deloc să mă hârjonesc în vitrină.

Rămânem lungiţi, unul lângă altul. Ea nu mai zâmbeşte, cujetă.

– Te gândeşti la felcerul tău? o tutuiesc eu.

Ea aprobă.

– Mi-am promis să-i fiu credincioasă.

– Simţurile-s una, amoru-i alta, încerc eu să glumesc.

– Spune-i asta lui Albert...

– De acord, dar cum el nu ştie, asta te priveşte doar pe tine. Fidelitatea este în cap, nu în fese.

– În capul meu e şi un talmeş-balmeş, dacă pot zice aşa. M-ai făcut să juisez ca o apucată. Nici nu ştiam că-i posibil aşa ceva. Şi atunci, îmi pun nişte întrebări. Iar întrebările, nici că e ceva mai nociv ca ele, pentru dragoste. Nimic nu mă va putea împiedica să mă gândesc la tine, când am să fiu cu el. Şi când o să facă dragoste cu mine, o să fac o comparaţie, e fatal.

– Pe lume nu este numai scula, puicuţo. Cu siguranţă că Albert e un tip de excepţie: mi-l imaginez delicat, inteligent, prevenitor...

Ea pufneşte în râs:

– S-o crezi tu! pârţâie în faţa mea şi nu vorbeşte decât de tenis.

– Şi-atunci de ce-l iubeşti?

– Are o mutră frumoasă şi mă impresionează cu cinismul lui.

– Sunt de acord cu frumuseţea, dar cinismul, ştii, nu prea stă bine personalităţii. Ei, drăcie, am senzaţia că ţi-am cam dărâmat coşmelia. Iartă-mă...

Ea mă mângâie pe obraz, aşa cum ştie s-o facă doar o fată cuprinsă de dragoste.

– E natural că ceea ce s-a întâmplat nu contează pentru tine. E vorba numai de un simplu „număr", cum zic masculii. Ai pus un umăr, că aşa s-a întâmplat în aventura asta, a noastră. Situaţia ne conducea drept spre aşa ceva şi am căzut amândoi în laţ. Eu, cel puţin. Pentru tine, e un episod nostim pe care să-l povesteşti, după aia, amicilor.

Uite-o că mă vâră-n cofă, dintr-o dată. Hélène pare nespus de amărâtă. Cam ca şi cum aş fi violat-o. De fapt, i-am violat ideea pe care şi-o făcuse despre sine. E nasol. Asta te zdruncină întotdeauna. Există în noi un soi de vandalism necurat care se exercită chiar şi fără să vrem.

Mă aşez turceşte, lângă ea. Stă încă oferită privirii; coapsele ei puţin cam pline mă fac să mă gândesc la o statuie de Mayol. Blăniţa ei blonzie adaugă la frumuseţea indiscutabilă a spectacolului.

– O să fiu cinstit, Hélène... În acest moment nu pot să-ţi spun dacă, pentru mine, această îmbrăţişare are importanţă sau nu. N-am să ştiu decât niţel mai târziu. Îndată, după asta, sau mâine. În clipa de faţă, nu sunt, într-adevăr, decât un mascul sătul, minunat de sătul. Trebuie ca punguţele să mi se reîncarce, pentru a şti, mă înţelegi? Dacă mi se face poftă să încep din nou, dacă mi se face poftă să-ţi mângâi trupul, să te privesc, să-ţi vorbesc şi să te ascult, bun, atunci va merita să-ţi spun că acest moment valorează cât greutatea lui în secunde; dacă nu, a fost doar un norişor drăguţ şi roz, care se scămoşază la orizont.

Ea nu zice nimic, se ridică şi trece după perdeaua care maschează, pudic, utilajul post-regulatoriu. Apa, gâl-gâl! Bye-bye nebunie! Salut, păsărică nouă.

Nu numai Albert al ei, şi eu sunt un cinic; şi, cu siguranţă, mai rău decât el! Nu chiar cinic: înţeleg prea mult zădărnicia lucrurilor, ce vreţi. Văd prea mult lipsa de însemnătate a oamenilor, în cap cu a mea! Suntem aşa de derizorii, că nici nu mai avem curajul să ne uităm unii la alţii. Da' ce să-i faci? În afară de a ne apleca asupra suferinţei, nu-i nimic de încercat, nimic de sperat. Mă întreb ce dracu' învârtesc eu aici, eu care sunt cât se poate de pătruns de această certitudine, în loc să merg să duc haleală mucoşilor scheletici din ţările nenorocite. Eu, care ştiu chestia asta, care mă gândesc la ea şi care mă mulţumesc să scriu la tâmpenii. Oprobriul mă îneacă. Nici măcar nu mai ştiu cui să-i cer iertare. Şi, de altfel, ce dracu' să fac cu iertarea? Nici n-am dreptul la ea. Iertarea e pentru cei care nu ştiu, cei care n-au înţeles bine. Celor lucizi, celor hotărâţi, celor care văd şi care îşi comandă un platou de stridii de Belon trei nule, le este interzisă!

Un huruit de rablă se face auzit în curte. Ciulesc urechea. Rumoarea unei conversaţii, jos, la parter. Treptele scării care scârţâie. Se circulă pe culoar. O uşă se deschide şi se închide, nu departe de a noastră.

– Dă-i zor, dragoste! îi arunc tovarăşei mele.

CAPITOLUL 5

Cânt treci, se aude zvonul unei conversaţii, în spatele uşii nr. 4. Nişte oameni vorbesc cu voce scăzută, dar foarte vehement. În loc să trag cu urechea, prefer să cobor în curtea mare, care foloseşte ca parcare. Hélène mă escortează gânditoare. Zbenguiala noastră a aiurit-o complet. Acest trăznitor număr i-a cauzat un grav caz de conştiinţă. E o persoană cu scrupule. O persoană „bine", ce vreţi. „Cu fetele, până să facă cinşpe ani, părinţilor le e teamă să nu cadă în faţă şi, după aia, să nu cadă pe spate", declara cu un râs gros, unchiul Hugues, care avea cinci. Mă bate gândul că Dra. Inspector şi-a făcut, căzând pe spate, nişte cucuie la inimă, mai mari decât cele pe care şi le făcea la cap, când cădea în faţă.

Înainte de a coborî treptele, o iau de gât şi o lipesc de mine, ca să-i ard o pupătură vijelioasă.

– Nu vreau să fii nefericită, micuţa mea, dragostea e veselă!

Ea râde, dar ochii i se înceţoşează.

– Eşti o poliţistă nostimioară, îi şoptesc.

– Asta n-are nimic de a face! se sumeţeşte ea.

Tanti Păr-Albastru se tratează cu nişte cafeluţă, în spatele barului. Dragonii ăia răi, de pe chimonoul ei, scuipă foc mai ceva decât aruncătoarele de flăcări.

Ne aruncă un zâmbet radios; probabil că a auzit graţioasa noastră hărmălaie amoroasă şi e înduioşată.

– Sunteţi o pereche frumoasă, ne declară ea; şi începeţi bine anul.

Hélène roşeşte şi tace mâlc. Îi mulţumesc proprietăresei cu un irezistibil zâmbet complice, în genul ălora care le fac pe damele mai puţin bătrânicioase să secreteze.

– E chiar binişor la dumneavoastră, îi spun. La ce oră se ia masa?

– Ah, da, voiam să vă spun că azi bucătarul meu e liber. Dar am pateu de gâscă. Cu o salată bună şi cu o tartă cu mere, cred că ar merge, nu?

– De minune, cred că şi ceilalţi clienţi ai dumneavoastră vor fi mulţumiţi, nu?

Ea dă din umeri.

– Azi e sărbătoare, nu vă am decât pe dumneavoastră şi pe câteva persoane din familie.

Ieşim. Intru în maşina mea, pitită în spatele tufelor, şi-i dau zor, să sun la Marea Prăvălie. Aflu că Lurette a fost găsit în cabina unui telefon public din Vréneuse, aproape de poştă. A încasat o lovitură de cosor în foale şi l-au drivat la spital, unde se pregătesc să-l opereze. Deci nu-i mort.

– Era fără cunoştinţă?

– Absolut: în comă.

– Speranţe?

– Doftorii n-au zis nimic, dar n-aveau o faţă prea joyce.

– Notaţi numerele rablelor pe care o să vi le comunic şi daţi-i zor să aflaţi maximum despre proprietari. Una din ele e italienească. E un Alfa roşu. A doua e o Juva albă şi obosită. A treia e o droagă mare, americană, albastră, cu două obuze legate la bara de protecţie. Ultimele două sunt înregistrate în departamentul Yvelines.

Interlocutorul meu ia notă şi închide.

Hélène şi suspinatul, ne îndreptăm înlănţuiţi spre mal. Ca să ne dăm, pe bune, nişte amanţi îndrăgostiţi de frumoasa natură, după numărul de la sosire. Ne refacem seva printre copacii dezgoliţi, benoclându-ne la apa limpede şi la vechea roată hârbuită a morii de altă dată, verde de muşchi şi de alge.

– Suntem în plin viespar, nu-i aşa? murmură Hélène.

– Ce înţelegi prin asta?

– Hanul ăsta e aşa de dubios, că mă şi mir că ne-au primit.

– Sunt la pândă de când l-au reperat şi neutralizat pe bietul Lurette. Dacă s-ar apuca să respingă clientela în trecere, asta ar părea suspect, ştiu ei bine. Bătrânica e un paravan excelent.

– Ai vreo idee în privinţa oamenilor care sunt aici?

– Da, şi chiar o idee destul de precisă.

Şi, deodată, decizia mea este luată.

– Vino, s-o luăm din loc!

– Ce?

Mă pornesc pe făcut nişte paşi mari, ca să dau ocol ruinelor morii şi să ajung la drumeagul secundar care mărgineşte acareturile hanului. Ajuns la această potecă discretă, încep să mă strecor pe lângă pereţi, păşind pe micul contrafort de iarbă, care îi separă de drum. Am ochit o portiţă în dreptul tufelor. Slavă domnului, nu e încuiată cu cheia. Pătrundem în parcare, fără să fim văzuţi din han. Scot din buzunarul interior un obiect mic, care are forma unui nod de sârmă ghimpată, dar mult mai mare, şi-l plasez în faţa uneia dintre roţile de la rabla americănească. Cum demarează, vârfurile ascuţite ale obiectului se vor înfige în cauciucurile pneului, făcându-i o superbă crăpătură. După ce duc acest lucru la îndeplinire, îmi extirp sesamul şi deschid portbagajul enormei căruţe.

– Mă pitesc înăuntru, îi spun Hélènei, am un bip-bip la mine, receptorul e în rabla mea. Când gagiul de pe fierătania asta pleacă, lasă-l să ia destulă distanţă şi după aia începi să-l urmăreşti cu droaga mea. Mulţumită bip-bipului n-o să ai nevoie să ne vezi, deci n-o să

rişti să fii văzută. După socotelile mele, nici n-o să facă mai mult de doi-trei kilometri, până să vadă că are un pneu pe geantă. O să trebuiască, prin urmare, să schimbe roata. Pentru asta, o să-şi deschidă prăvălia şi pe cine o să găsească lungit pe roata lui de rezervă? Pe dragul de Sana, cu flinta-n labe. Atunci o să avem o explicaţie, el şi cu mine. Te opreşti cum ne vezi şi aştepţi să-ţi fac eu semn să te apropii. Înţeles?

Ea dă din cap.

– Acum, întoarce-te pe stradă şi aşteaptă să ne roim. Oh! înainte de asta, fii drăguţă şi închide uşa portbagajului.

Din fericire, în portbagajul maşinii e o cuvertură. E o plăcere să fii găzduit în maşina asta americănească. Abia dacă trebuie să mă ghemuiesc puţin de tot. Sper, totuşi, că vizitatorul n-o să-şi petreacă ziua la ***Hanul la Podul cu Flori***.

Se scurge aproape o oră, până ce aud paşi călcând pietrişul din curte.

După ureche, detectez trei. Vin spre maşină, fără să vorbească. Dar în momentul despărţirii, încep să pălăvrăgească. Un bărbat cu un puternic accent italienesc, murmură:

– Atunci, eşti chiar sigur că s-a ales praful?

Cel întrebat răspunde fără accent:

– Arhipraful; ar trebui, în cazul ăsta, să punem la bătaie artileria grea, voi hotărâţi.

O tăcere. Cel care tocmai a trăncănit se urcă în rablă, pe locul mortului. Deci vor fi doi. Trebuie să vezi cum faci, dragul meu San-Antonio.

Cel care a vorbit primul reia, dar în italieneşte, către cel de-al treilea, care n-a zis încă nimic:

– Explică-le situaţia celor de la Milano; prefer să nu risc aici. Am impresia că o să se lase cu poceală.

– O.K.! răspunde celălalt, dar în italieneşte. Mai e cineva în albergo* în afară de voi?

– Tocmai a venit o pereche.

– Periculoşi?

– Nu cred: s-au regulat ca nişte bestii şi au plecat la plimbare.

– Eşti sigur?

– Am tras o ocheadă pe gaura cheii, fata are un cur superb, aşa cum îmi place mie!

Rânjeşte.

– Uite, asta-i maşina lor. Un Maserati. Ai mai văzut până acum curcani în Maserati?

– Hai, ciao!

Al treilea se aşază la volan. Portiera se trânteşte greu şi demarăm.

Studiez stabilitatea maşinii, aparatul meu de perforat este pe cale să-şi îndeplinească misiunea, sper că o să-i facă de petrecanie cauciucului ăstuia. Uneori, în cauciucurile fără cameră se pune un produs care astupă găurile, din interior, doar prin simplă apăsare. Notează că diabolica mea sculă este concepută să sfâşie, căci vârfurile îi sunt ca o lamă de ferăstrău şi, în plus, au forma unor mici baionete.

Într-adevăr, după o vreme, aud un tic... tic... tic regulat şi mă prind că drăguţul de ghimpe intră deja în contact cu janta, dovadă că pneul e aproape dezumflat.

Maşina dă din fund. În ciuda peretului care izolează portbagajul de habitaclu, îl aud pe şofer trăgând o înjurătură.

– Avem pană! îi zice pasagerului.

– Sfinte Dumnezeule, cu o hardughie ca asta, trebuie că nu-i uşor să schimbi roata! ripostează ultimul.

Maşina îşi accentuează hurducăiala, încetineşte şi se opreşte.

---

* albergo (it.) = han (n. tr.)

„Acum va veni rândul dumneavoastră, domnule comisar!" îmi spun eu, foarte ceremonios.

Gagiul iese din submarinul lui, trânteşte uşa, ca să nu i se umple cu apă, şi vine înjurând să descuie cufărul.

Un cer gri ca o mutră de portărel îmi proiectează lumina lui în obloane. Ochesc un gealat înalt, cu bluzon de antilopă. E foarte brunet, cu pometi osoşi, cu arcanele sprâncenoase (cum zice Béru) proeminente, cu nişte lipitori de mustăţi aşa cum nu se mai poartă de când a trecut moda dansatorilor argentinieni.

Îi zâmbesc. El pare uluit. Puşcociul meu cel mare îl intimidează.

– Mâinile! şoptesc.

El murmură:

– Che?

– Mâinile: sus!

Bun, se deghizează în siluetă gaulliană, pe cale de a francezi-franţuzi într-un balcon de primărie.

Ies din locaşul meu, niţel cam amorţit şi chiar niţel cam mult. Execut câteva mişcări de mlădiere.

Suntem în plin câmp. În depărtare, un tip meştereşte nu ştiu ce la ţarina lui, căţărat pe un tractor. În acest anotimp, mă şi întreb ce naiba de cultură o fi învârtind:

– Să-ţi dau o mână de ajutor? întreabă tovarăşul de drum al bluzonului.

– Merge! îi mormăi chiar eu personal. Întoarce-te cu spatele la mine, Lunganule! îi ordon.

Se supune. Încep să-i palpez buzunările, dar nu e înarmat.

Ca să deschidă portbagajul, a trebuit să scoată cheia de contact din tabloul de bord, pentru că e pusă pe acelaşi inel cu cea de la uşa din spate.

Eu înhaţ cheile, le bag în buzunar.

– Mergem să sporovăim în maşină, că-i mai pe moale, fac eu.

Arunc o privire înspre drum, în spatele nostru, socotind că o voi vedea pe Hélène, dar e tufă de Veneţia.

– Sui' în tanc, *amigo*!

Continui să-l ţintesc, în timp ce îşi reia locul. Unul care rămâne ţuţ, ăla e tovarăşul lui. Imaginează-ţi o chelie pe ţeastă şi un nas ascuţit, purtând ochelari cu ramă de baga. Ţine pe genunchi, după cum mă aşteptam, un fel de mapă neagră.

Deschid portiera din spate. Mă arunc în rablă, ca să nu profite găliganul de mişcarea pe care o fac şi s-o exploateze.

Interiorul tărăboanţei e tapiţat cu un skai albastru de vis şi miroase a parfum de trei sutare damigeana.

– Nimeni nu clinteşte, domnilor, îi avertizez, altfel o să se umple parbrizul numai de creieri. Şi prefer să vă anunţ că trăgaciul flintei mele are o sensibilitate de om jupuit de viu. Dacă mă gândesc prea tare la el, porneşte singur!

– Cine eşti şi vrei de la noi? întreabă în falset omul cu ţeasta ca o căpăţână de *sugar**.

– Nu, nu, zic eu, fiecare cu rolul lui: cel care ţine puşcociul e ăla care se ocupă întotdeauna de întrebări, ceilalţi nu mai au decât să răspundă; ar trebui să ştii asta, doctore!

El reacţionează la titlul pe care i-l acord.

– De ce doctor? întreabă.

– Trusa şi mirosul de eter, plus o certitudine bine ancorată.

Nici nu mi-am terminat fraza, când un trăznet îmi explodează în scăfârlie. E bluzonul de antilopă care tocmai a tras în mine, de la douăzeci de centimetri! Trebuie că a scos pe şest o armă din buzunarul portierei! Parcă sunt sonat. O clipă, îmi spun: „Şi totuşi, s-a zis cu tine, Sana: ai mierlit-o!", pe urmă mă prind că reflexul mi-a fost mai iute ca gândul. Corpul meu a plonjat înainte ca glonţul să iasă

* sugar (engl.) = zahăr (n.tr.)

din ţeavă. La rândul meu, trag prin spătarul banchetei. Lunganul uscăţiv cu argentiniene lipitori latră un strigăt agonic. Câte prune i-oi fi servit? Trei, patru? Nici nu te mai auzi tuşind în rabla asta. Un nor cenuşiu întunecă interiorul.

Doftorul se azvârle afară şi se pune pe galopat.

Îmi deschid uşa.

– Stop! urlu.

Te-ai crede la un desen animat, atunci când motanul frânează din plin pe călcâie, ca să nu se ciocnească de zid, în timp ce aleargă după şoarece, dar trece, totuşi, prin el.

– Întoarce-te, doc! lansez eu, cu o voce mai calmă, avem un muribund în maşina asta, nu e momentul să speli putina. Neacordare de asistenţă unei persoane în pericol, asta-i o notă extranasoală pentru un doftor.

Cu urechea, nasul şi coada (bănuiesc) pleoştită, îşi recuperează locul.

Înainte de a se instala, înhaţ flinta ăluia mare şi rău, care zăcea pe banchetă.

– Ei, doctore, cum stă domnul?

Asistăm, atunci, la acea stranie scenă a doctorului complice cu un pungaş, consultându-l pe acesta, pe care teribilul curcan de elită l-a garnisit cu plumbi, în stare de legitimă apărare. Noi trei în droaga asta, ar fi o scenă şoc, îţi promit eu. Dacă partenerul meu, Verneuil, ar citi asta, l-aş găsi pe preşul de la intrare, cu un producător ţinând braţe pline de cecuri.

După un moment, omul cu ţeasta ca un supozitor murmură:

– Acest om e mort.

Şi eu, ştii ceva? Îmi înhaţ cătuşele, clic-clac! Doftorul are încheietura stângă legată de volanul marii rable americăneşti.

– De data asta, gata cu balivernele, îi spun.

Îi arăt legitimaţia mea.

– Adevărul, doc! Şi cu toată viteza, te rog!

Să fii priponit de o rablă imobilizată, alături de un cadavru, nu-i ceva euforizant, cred că prinţul de Edimbourg îmi atrăgea atenţia asupra chestiei ăsteia, deunăzi, în toaleta de la Fouquet's*, unde veniserăm, şi el, şi eu, să ne descărcăm prea-plinul: micţiune periculoasă! Aşa că doftorul, de bine ce umbla cu cioara vopsită, s-a colorat în verde.

Înainte de a sporovăi, l-am uşurat de portofel. Aflu despre el că e doctorul Alex Handrin, de la Gougouchtoukoun – Toufiche, fost intern al spitalelor din Paris.

Îi umflu cartea de identitate şi-o vâr în buzunarul meu, ceea ce făcând, ştii ceva? scumpele mele degete întâlnesc o legătură de chei.

„Blestem!" strig în Fordul interior, un „Custom" (de comandă), am omis să-i dau Hélènei deschizăreţele de la Maseratiul meu. De trei ori tâmpit! De-aia căprioara mea nu-i la postul ei.

Doctorul Handrin se pune pe sporovăit. Stă să plângă. Da, ḑaaa, dahaha, o să-mi spuie adevărul, tot, gol-goluţ. A fost prieten cu Tanti Rolande, patroana hanului. Ea avea o casă de randevu, acum vreo cinşpe ani. Lui Doc i se scula la curve: fiecare cu damblageala lui, cum zice, atât de corect, Bérurier. Avea el fixurile lui; Mister Coprol; gusturi spurcate, de mare spectacol. Cerea regie multă şi isprăvi rarissime.

Nu îndrăzneşte să precizeze ce anume, fapt este că, într-o amărâtă de seară, una dintre pensionarele Rolandei a defunctat inopinat, dacă pot îndrăzni să risc un asemenea termen, într-un asemenea loc. Hodoronc-tronc! i s-a oprit inima! El a încercat de toate, ca s-o recupereze, dar n-a făcut nici o brânză: era al naibii de moartă pentru vârsta ei! O fătucă de douăşopt de anişori abia, alsaciană, blondă şi de o curvenie de nepovestit! Participa masiv la şedinţele pernicioase

* Fouquet's = restaurant parizian foarte luxos (n.tr.)

ale lui Doc, şi uite că: fatalitatea... Castrastrofă! Din fericire, Tăntica nu şi-a pierdut selful*. I-a pus rezolvarea în mână, lui Alex. Ea consimţea să-şi ţină gura, dacă doftorul se învârtea să pună mâna pe certificatul de înhumare şi să-i aiurească pe sticleţi.

Din fericire, fata stătea în acelaşi imobil cu tractirul. Am căţărat-o, în goana mare, în garsoniera ei de la cinci. Alex Handrin i-a zbârnâit pe curcani şi s-a explicat cu ei. Cum că fata îi telefonase că îi e rău, că el s-a înfiinţat, i-a făcut nişte înţepături, dar nefericita s-a sfârşit, de la o sincopă fără întoarcere, şi i-a mierlit în braţe. Lui Doc i-a zâmbit norocul. Domnii confraţii mei, de la comisariat, au fost băgaţi în ceaţă de aiurelile lui. Afacere clasată. Moartea unei curve nu prea-i pasionează pe arcaşii Republicii.

Doar că, de la această funestă întâmplare, Tăntica Rolanda îl manipula când şi când, având, după cum crezi şi tu, putere asupra lui. În diferite reprize, el a trebuit să dea reţete de circumstanţă, să prescrie nişte produse pe muche de cuţit, să-i îngrijească pe nişte domni care se speriau de spital. Aşa era şi în cazul de faţă. În zori de morning, bătrâna Rolande îi ceruse să se doteze cu substanţe bune pentru îngrijit o rană de glonţ. El obiectase cum că rabla lui e la garaj, ca urmare a unei tamponări urâte. Dar n-a înghiţit ciupitul: i-a trimis ea pe cineva. Şi uite că cinevaul ăsta a mierlit lângă el. Fatalitas!

– Vorbeşte-mi niţel despre rănit, doctore.

– E un italian. În noaptea asta a încasat un glonte în coapsă, proiectilul i-a sfârtecat osul iliac şi s-a înfipt în coloana vertebrală, lezând iremediabil măduva spinării.

Nu numai că flăcăul e paralizat, dar rana e aşa de gravă, încât s-a zis cu el. Glonţul nu a ieşit, iar Doc n-a putut face nimic, pentru că nu avea cu ce.

La sfârşitul tiradei, îşi suflă nasul.

---

* self-control (engl.) = stăpânire de sine (n.tr.)

Asta-i, acum: bâzâie.

– Viaţa mea e sfârşită, anunţă el. O să fiu radiat din ordinul medicilor, o să fac închisoare, nevasta-mea, care şi aşa mă înşală, o să divorţeze şi o să mi-i ia pe scumpii mei copii.

Plângi, maniac nefericit! Legea e dură dar ***sed lex***! Orice greşeală trebuie ispăşită.

– Nu l-ai văzut niciodată pe tipul ăsta? am insistatu eu, arătându-i-l pe cel care aspirase să ajungă ucigaşul meu şi care, ca urmare, mi-a devenit victimă...

– Nu, nu, niciodată! Cu excepţia micilor cereri din partea Rolandei, am o viaţă ireproşabilă.

– Vieţile ireproşabile nu includ excepţii, doc. Hai, ***by-bye***!

Părăsesc rablionul.

Înainte de a pleca, mă aplec spre portiera lui.

– Uite, bătrâne, îţi fac o propunere, aceeaşi pe care ţi-a făcut-o Rolande altădată; descurcă-te! Eşti în rahat, încearcă să ieşi.

El se albăstreşte (care este paroxismul verdelui).

– Înseamnă că nu sunteţi de la poliţie?

– Ba da, numai că am propria mea viteză de croazieră. Eu am roit-o. Am tot timpul să mă explic în privinţa evenimentelor din dimineaţa asta. Îţi dau mână liberă! Dacă reuşeşti să-i convingi pe colegii mei că făceai autostop şi că tipul ăsta a murit de SIDA, cu atât mai bine pentru tine, eu o să mă fac că plouă. Îţi atrag atenţia, totuşi, că am comunicat deja confraţilor mei numărul rablei ăsteia.

După care, mă îndepărtez cu un pas marţial, pe drumeag. Tractorul a dispărut, iar corbii zburătăcesc ca nişte frunze moarte pe deasupra câmpului pustiu.

CAPITOLUL 6

Un camionagiu binevoitor m-a drivat până la Houdan. De aici, am luat un taxi până la Vréneuse.

Hanul pare liniştit. Îmi ochesc rabla în parcare, alături de Juva. În schimb, Alfa nu mai e acolo.

Îngrijorat, mă îndrept spre clădire, după ce mi-am atins driverul cu nişte lovele. Totul e tăcut. Cu un pas suplu, mă caţăr până în camera noastră: goală; dar domneşte o dezordine de nedescris. Au răscolit-o în graba mare, fără să se mai sinchisească să facă o ţâră de curăţenie după. Atunci, dau năvală spre camera 4. Şi asta e goală, dacă exceptăm cadavrul unuia dintre ăia doi macaronari în costum cu dungi, de la ***Marele Fior***. Zace pe pat, înghiţihalit de moarte. I-au storcit dovleacul, cu un glonte în ceafă. Lovitura de graţie, în fond. Pentru că era irecuperabil, ăsta era cel mai bun mod de a se despărţi de el.

De data asta, amicului Sana îi face rânza clăbuci!

Cobor treptele câte cinci (patru câte patru e pentru ăia cu gută). Ajuns la bar, acţionez soneria de apel, ca un vatman soneria tramvaiului, când vede o fetiţă care face prăjituri în ţărână, pe linie. Dar babeta nu apare deloc.

Bun, a fost ***emergency**** de urgenţă. Totuşi, un miros îmbătăcios de pateu de gâscă pe cale de a fi mâncat, îmi zgândăre trompa. Caut cuhnia şi o găsesc uşure. Un tuci negru, absolut asemănător cu cel pe care-l foloseşte Félicie a mea, îşi lasă curul la încălzit pe o maşină de gătit cât Compania Indiilor. Tăntica Rolande zace prăbuşită în faţa pianului ei. Şi ea a avut parte de o pralină în bulb. Cel de al doilea broscar dungat are un fel nu prea ortodox de a-şi lua la revedere de la gazdele şi pretenarii lui. ***De profundis**** cu repetir. Numai că, uite, ***quid***** drăgălaşa Hélène?

Străbat toată clădirea strigând-o. Mă apucă un soi de nebuneală. Fenomenul de care îi vorbeam adineauri începe să acţioneze tare. Nu vreau să i se fi întâmplat vreo nenorocire puştoaicei ăsteia! ***Am trebuinţă de ea***! Simt deja că îmi lipseşte! Hélène, sticleţica mea! Am nevoie de pulpele tale frumoase, solide şi mătăsoase, de pufuleţul tău, de mirosul tău de femeie sănătoasă, de privirea ta temătoare în faţa vieţii... Hélène! Ah, nu, doar nu te-oi fi vârât în vreun război, zi şi tu! Unde eşti? Hélène, scumpa mea, Jeanne d'Arc a mea, iapa mea nechezândă, regescul meu cadou de 1 ianuarie!

Vai, vai, vai! cum a zis-o, cu atâta dreptate, un fost preşedinte al Republicii (în prezent francezii sunt ăia care folosesc din nou expresia): „doar tăcerea îmi răspunde" (Ponson du Terrail).

Fe fe dărâmat, ridic receptorul ca să-mi chem colegii de la casa-mamă.

– Ceva noutăţi în legătură cu rablele al căror număr vi l-am dat?

– Juva e a unei oarecare Rolande Vakakoutzitzé, domiciliată în Vréneuse, Yvelines.

---

* emergency (engl.) = urgenţă (n.tr.)

** De profundis (lat.) = rugăciune pentru morţi (n.tr.)

*** Quid (lat.) = ce (este cu) (n.tr.)

– Ştiu, *after**?

– Alfa e o maşină pentru încercări, atribuită garajului Mortadelli din Padova. A fost furată, dar patronul n-a băgat de seamă din cauza sărbătorilor.

– Difuzaţi-i numărul în goana mare, dispoziţie ***number one***! Şi fiţi atenţi, în caz de vreo lovitură dură, gentila noastră consoră, inspector Hélène Dussardin a fost probabil îmbarcată ca ostatic; altceva?

– În privinţa rablei americane, Fordul Custom bleu, e al unui dansator negru, numit Daou'Ntekary Yazy, domiciliat în strada Montholon 613, arondisment nouă.

– That's all**?

– Nu, domnule comisar: e tot!

Ajuns la acest echinox al povestirii, ca de fiecare dată, ai observat, îmi examinez buzunarele ca să văd cum stau.

Recapitulând întotdeauna la momentul potrivit, îţi poţi permite să vezi lucrurile de la distanţă, să controlezi desfăşurarea faptelor, să înţelegi acţiunile indivizilor.

Washingtonul previne Elyseul că e posibil să se pregătească o lovitură nasoală împotriva preşedintelui; lovitură nasoală pusă la cale de un gangster ilustru: Al Kollyc, care ar fi în legătură cu nişte şefi ai Brigăzilor Roşii macaronare.

Al Kollyc e lichidat la restaurantul unui bun amic de-al lui, un fel de pungaş bătrân care s-a lăsat de meserie, având acum faţadă la stradă: César Césari-Césarini.

Uite, ăsta-i primul paragraf. Clar, direct, fără aiureli.

Al doilea paragraf.

---

* after (engl.) = după (n.tr.)

** that's all (engl.) = asta-i tot? (n.tr.)

Kollyc petrece patru zile în casă la amicul său. Stă, practic, închis în cameră, unde îşi foloseşte cea mai mare parte din timp pentru ca să dea telefoane. În seara de 31 decembrie, refuză să facă revelionul cu familia Césari-Césarini, pentru că are întâlnire cu doi „domni italieni". La insistenţele lui César, se răzgândeşte şi îi invită pe aceştia la ***Marele Fior***.

Al treilea paragraf: petrecerea!

La a douăsprezecea bătaie a miezului nopţii, un trăgător deghizat în femeie îl doboară pe Al Kollyc, dintr-o mică loggia, cu ajutorul unei puşti cu lunetă, despre care Césari-Césarini va declara, după aceea, că îi aparţine.

Afirmaţie confirmată de familia lui, dar dezminţită de cei doi servitori. Italienii (prezentaţi cu prenumele obişnuite de Aldo şi Luigi) se fac căruţă imediat după atentat. Îl înjunghie pe colaboratorul meu, ofiţerul de poliţie Jean Lurette, care le tăiase drumul. Acesta ripostează cu puşcociul lui. Unul dintre cei doi transalpini este atins grav, dar tandemul reuşeşte, în ciuda tuturor piedicilor, să fugă cu un Citroën negru.

Al patrulea: cei doi italieni vin să-şi caute adăpost într-o cochetă localitate din suburbia de vest, la ***Hanul la Podul cu Flori***, ţinut de o fostă ţaţă de bordel, reciclată. Jean Lurette, pe care l-am lăsat la ***Marele Fior***, le află urma nu ştiu prin ce mijloace. Flăcăii sau nişte complici de-ai lor îl recunosc şi-l mai altoiesc o dată, dar de data asta în burtă. Socotindu-l mort, îl lasă baltă. Lurette îşi vine iar în fire şi îşi recapătă destulă putere ca să se târască până la o cabină telefonică, de unde mă sună. Apoi intră în comă.

Al cincilea paragraf.

Descind la ***Hanul la Podul cu Flori***, în compania unei încântătoare colaboratoare, în chip de turişti! Aici o regulez în mod divin, ca să acreditez latura noastră „lună de miere", apoi intru în acţiune. Mă bag la cutie în portbagajul unei rable americăneşti. Pe

drum, sunt silit să-l iau în cătare pe şofer. Mă întorc la hotel. Broscarul rănit şi proprietăreasa au fost lichidaţi, cu sânge rece, de cel de al doilea tip cu costum dungat, care, după aceea, a spălat putina, luând-o – tare mi-e teamă – cu el pe drăgălaşa Hélène.

Bine, prin urmare am ajuns aici.

Mă silesc să-mi calmez angoasa în ceea ce o priveşte pe drăguţa ***policewoman***, al cărui admirabil cur cântă în nobila mea inimă. Să-mi păstrez mintea clară. Îmi repet rezumatul. Imediat, îmi apare un element deosebit: Alfa Romeo.

Cei doi italieni nu l-au folosit pentru a merge la ***Marele Fior***. Luaseră un Citroën negru, cu număr de Paris, a cărui primă cifră este 1 şi ultima 8. Numai că, atunci când am ajuns la han, după câteva ore, maşina asta nu mai era aici. Şi atunci?

Dau târcoale prin necropolă, căutând ceva de băgat sub nas. Descopăr o sticlă de Pouilly Fuissé în frigider, precum şi o bucată frumoasă de pateu de ţară. Mă duc să mă instalez într-un salonaş ca să clămpăn. Omul e o maşină în activitate, care nu funcţionează decât dacă îi dai carburant.

Halesc şi, în timp ce mestec, îmi vine o idee. Al treilea bărbat, ăla pe care l-am altoit în maşină, le însoţea pe cele două costume dungate. Când au venit (după ce s-au descotorosit de Lurette), şi-au spus că trebuie să scape de urgenţă de Citroën, pentru că avusesem destul timp ca să-i descoperim numărul. Al treilea bărbat s-a dus, prin urmare, s-o vâre pe undeva şi, după aceea, şi-a făcut rost de o rablă americănească. De unde o fi sfeterisit-o?

Formez un număr de telefon ilustru, căci e vorba de al lui Bérurier. Tre' să-l laşi să zbârnâie interminabil, până să vină Grasu' să răspundă.

– Tre' s'fie fo greşeală! mormăie el, în chip de intrare în scenă.

– Dar, fiind corectă, toate-s bune, îi răspund.

– Oh! Tu ej' dăja sculat?

– Nu m-am culcat!
– E prânzu'!
– Şi, în douăşpe ceasuri, o să fie miezul nopţii.
– Da' ce-ai halit; că miroase a pateu!
– Chiar pateu!
– Dă ţară?
– Numa' de ţară!
– Cu castravecioŕi d'ăia micii şi cu cepişcă d'aia alba?
– Nu, natur. Pateul îşi este suficient sieşi.
– Şi-nd'ajuns dă gras?
– Taman cum îţi place ţie.
– Are aspic pâmprejur?
– Un minimum.
– Da' ai şi pâine d'aia dă ţară, ca să-l pui pă dasupra?
– Nu.
– Păcat.
– Consternant.
– Şi n-ai fun miljoc să-ţ' faci rostu'?
– Mi-e prea foame ca să plec în căutarea vreunei brutării deschise.
– Ce pileşti, la haleală?
– Pouilly Fuissé.
– Nişte Brouilly ar fi fostără preferabel.
– Poate...
– E rece Pouilly-u' ăla?
– Gheaţă.
– Da' sper că nu prea tare?
– Nu, nu prea tare.
– Fructat?
– Un deliciu.
– Da' d'un'e vine?

– N-am sticloanţa sub ochi.
– Şi pormo, ce mai haleşti?
– Gâscă.
– Ce noroc ai.
– Ştiu.
– Gâscă... gâscă?
– Sunt convins.
– Să nu te dai bătut.
– Nu, îi bat eu pe ăilalţi. Trebuie să le-o iei întotdeauna înainte! Interviul tău s-a terminat, Alexandre-Benoît?

O tăcere. Îl aud dând drumul unei băşini babane, ca un huhuit de huhurez; după aia îşi scarpină perii de pe piept, apoi pe ăia de la serviciul de trei piese şi termină cu o mică râgâială visătoare, înainte de a ofta:

– Cu ce-aş putea s'te servesc?
– Cu un dansator negru numit Daou 'Ntékary Yazy, strada Montholon, 613; are o rablă barosană, americănească, marca Ford Custom. Îl găseşti pe tip şi-l aduci, şi-l faci să spună cui i-a împrumutat rabla. După aia, trap la P.C.-ul din Champs-Zé şi aştepţi să te sun. Te aranjează?
– Banco. Da'ia zi, Tonio, dac' ar fi aşa pă-ntratî' dă bună, Pui Infuzia aia, n-ai putea s'a'ci o steclă?

N-am întâlnit în viaţa mea aşa un tip să bage-n el şi aşa de pofticios. De unde şi gestul meu de proastă dispoziţie, care întrerupe acest dialog claudeliân.

Învârtitul ăsta, printr-o coşmelie în care zac doi morţi, îmi lasă o impresie absolut bizaroidă. E ceea ce Eugéne Dabit (atât de puţin cunoscutul) ar fi numit „morţi nou-nouţi", de vreme ce erau proaspăt fabricaţi, pe 1 ianuarie.

Ce să fac? După urmele cui s-o pornesc? Imi imaginez că bros-

carul cu costum în dungi trebuie c-a luat-o pe Hélène ostatică, în chip de parapliu, la caz că s-ar lăsa prea tare cu bubuială.

Ca să-mi păcălesc zăpăceala din cap, mă apuc să inspectez camera şi ţoalele tipului lichidat; dar complicele lui a făcut curăţenie, aşa că nu găsesc nimic. Totuşi, când să ies din cameră, îmi răsare în gând o amintire.

Un adevărat pumn în fildeşi!

„Comisar de operetă (şi opărită)! îmi spun. Zmeu (zmeurit) de dus la moşi! Leu (paraleu) căzut în coadă! Ar trebui să-ţi dai demisia şi să te-nscrii la şomereală, ca tot omu'! Păi, e posibil aşa ceva? Un bărbat ca tine? Să uiţi asemenea lucru?"

Mă întorc la zbârnâitoare. Ca un apucat (n-ai de ales, că nu-i decât asta!). Formând numărul de la noi, de-acasă, îmi vine la nas un miros de pateu ars. Ce păcat! O gâscă moartă de-a surda. Şi tot aşa şi o bătrână doamnă: ştearsă din cartea de imobil tocmai când savura şi ea bucuriile unei bătrâneţi voioase. Acestea fiind zise, ar fi trebuit să stea pe craca ei, în loc să găzduiască pungaşi de mare clasă, sărmănica de ea!

– 'Mico?

– Scumpul meu!

Strigătul inimii. Da', ce zic eu: al sufletului! Al pântecului. „Scumpul ei". Eu, hăndrălău mare şi tâmpit, sulărău înveterat, zgâlţâitor de criminali... Îngrămădit de nu se mai poate...

Scumpul ei, atât de scump şi atât de „al ei". Ah! bătrânico, de vreme ce am dat de tine, lasă-mă să-ţi ofer o rozã.

– Vrei să fii drăguţă, să te duci la şifonierul meu, fetiţo? Într-un buzunar de la smokingul pe care l-am dezbrăcat în dimineaţa asta ai să găseşti un plic cu nişte poze. Aş vrea să te uiţi la ele şi să-mi spui ce reprezintă...

– Sigur, stai să dau o fugă.

– Nu, 'mico: du-te liniştită...

A pus deja receptorul jos. Toinet se joacă cu maşinuţa lui teleghidată şi face tămbălău în draci. Servitoarea profită că bătrânica mea e sus şi-l boscorodeşte în spanioleşte, cum că e o scârbă în carne şi oase, un afurisit, mai rău decât cea mai mare dintre durerile de pântecăraie şi alte chestii d-alde-astea, pe care le traduc prost, pentru că-s nişte ibericoşenii locale.

– Da; îţi dai seama? Băgat până peste urechi în focul acţiunii, nu m-am mai gândit la plicul Kodak pe care l-a pierdut rănitul, când s-a căţărat în rablă, acolo, în faţă la ***Marele Fior***! L-am îndesat, cum a dat Dumnezeu, în buzunar, şi pe urmă l-am uitat. Asta-i o gravă greşeală profesională! Dacă eram pe timpul lui Ludovic al XV-lea, aş fi fost tras pe roată, de viu, în piaţa Grève*. Miroase a ars aşa de tare, încât alerg la bucătărie să iau tigaia de pe foc. Ce abracadabrant este: pateul ăsta de gâscă ars şi bătrânica ucisă ca un câine, de un bandit cu sânge rece.

– Alo! Alo! Antoine? zice Félicie a mea în strecurătoare.

– Iartă-mă, 'mico, mă chemaseră pe linia cealaltă; ei, ce-i? Cine-i în pozele alea?

– Nimeni.

– Cum aşa, nimeni?

– Arată un zid care înconjoară un parc, fiindcă se văd mulţi copaci, pe deasupra lui. Şi, pe urmă, o macara vopsită în galben, foarte înaltă, lângă zidul ăsta, dar e o stradă între ea şi zid. O stradă goală, care îmi aminteşte vag de ceva; e foarte probabil o stradă din Paris.

– Şi altceva?

---

* Place de Grève (fr.) = piaţă pariziană unde aveau loc execuţiile. (n.tr.)

– Nimic, nu-s decât patru poze şi sunt aproape la fel. Zidul, macaraua, strada. Au fost luate pe seară, că fundul străzii se pierde în umbră.

– Pot să-ţi cer un mare serviciu, puicuţa mea?

– Bineînţeles.

– Cheamă un taxi şi du-i pozele astea lui Mathias, pe Champs-Elysées. Dacă, cumva, nu-i acolo, repede-te până la el acasă, îi ştii adresa?

– E în carnetul galben.

Adaug:

– Ia-l şi pe Toinet şi duceţi-vă să haliţi nişte clătite, la Paris, să sărbătoriţi puţin. În seara asta ne destrăbălăm masiv, 'mico. Pe sfânta cruce! Château d'Yquem-ul ăla e tot la frigider?

– Jos de tot.

– Las' că-i face bine la sănătate; o să-i schimbăm etajul cu o oră înainte de masă.

Îi trag un pupat solid pe ebonita receptorului. Mă şterg la gură, cu repulsie, gândindu-mă la leprele care au folosit telefonul ăsta, înaintea mea.

După părerea ta, Lord Găozfield, ce vrea să zică macaraua asta şi strada asta liniştită, mărginită de o culme de zid. Zid de puşcărie? Ţoale dungates' brothers mişculau evadarea vreunuia, profitând de lucrările care se făceau? Am încredere în Mathias, ştie el cum să descopere ce învârtesc. Uite, o să-l clopoţesc niţel, să-i dau de veste.

Mare mi-a fost surpriza când, în loc de organul lui masculin, îmi răspunde o voce de vrăjitoare. Coana Mathias! Doamne, da' ce face ea la P.C.-ul nostru de la Champs-Élysées, scorpia asta de neîmblânzită a lu' Roşcovanu'?

– Ah! Dumneata eşti! Dumeata eşti, blestematule! nu zici că se dă ea la mine, ca berbecul. Comisar, dumneata? Lasă-mă să râd! (Râde ca Mephisto din „Faust": „Nu da sărutări, iubito, dacă n-ai i-hi-hi-hi-neel!"). Un criminal, dom'le! De cea mai joasă speţă! Un

sadic! Da', ce zic eu: un ´depravat! (Nu prea văd care e nuanţa). Copiii mei, dom'le! Mi-ai văzut copiii? În ce hal fără hal sunt în dimineaţa asta, la început de an, când trebuia să mergem la masă, la părinţi? Sunt verzi la faţă şi îşi vomită şi maţele! Să-i îmbeţi pe nişte nevinovaţi, nu eşti decât un monstru! Barbă Albastră!

O las să-şi termine veninul. Vai, are hectolitri întregi la dispoziţia mea, împuţitura asta fătătoare.

Profitând că e pe drojdie cu oxigenul, îi cer să mi-l dea pe bărbată-su.

– Nu, dom'le! mi-o-ntoarce ea, nu ţi-l dau; sub nici un motiv. De mâine îşi cere mutarea. N-am să-i mai fiu nevastă dacă se încăpăţânează să mai lucreze cu un imoral ce eşti! Ori eu ori dumneata, dom'le!

Aici, aud un sunet sec, urmat de un ţipăt, apoi de un şoc. Ea a dat drumul receptorului. Ţipetele continuă, însoţite de hohote de plâns. O întreagă plodărime în transă se alătură concertului, alcătuind corul lamentaţiilor.

O voce bună şi grasă se bagă pe fir.

– Béru! mă anunţă susnumita. Pierzi toată faza, gagiu'; ie groasă rău! Roşcoveanţa tocma' şi-a declanşat ofensiva dă iarnă. Ie doojd'ani dă-nlănţuială care-i rebelionează temperamentu'. I-a plasat o scatoalcă lui măgăreaţa lui, d-a transversa' to' hogeacu' cu ea. Ia a vru' să i-o-ntoarcă, da iel o tăbăceşte şi cu dreapta şi cu stânga. Dacă l-ai vedea: Marcel Cerdan*, dân vremurli ăle bune! Croşeu la ficat! Direc' dă dreapta! Io-te că-i mai trage-o contră! Mucoşii zbiară ca o coardă dă lupi! Cică că iei nu vrea s-o omoare tăticu' pă mămica. Iei nu-şi dă seama c-ar fi un lucru bun, la urma urmelor. Bălanu' i-ar încredinţa lu' bunicii lor şi s-ar însura iar cu carevaşilea pă valabel.

---

* Marcel Cerdan = boxer francez, campion mondial (n.tr.)

Au! să-cinge. Acu', iel îi atinge nişte dosuri dă labă! Şi-i trage cu cotoaiele. Îm' face frică cân' îl văz: ie alb ca un căcat dă lăptar. Pistruii lui, zici că ie Calea Lăptoasă: stele, nu alta. Un genuche la foale! S-a dezlănţui' dă-i sare zmalţu'! Ia a termenat-o cu potriveala şi-mpotriveala. Stăi aşa o secundă, că trebe' să'ntervenţionez, că, dă nu, al'fel, o răceşte pă bune.

„Hău, Mathias! Stăi, mă, frate-miu, cu sforţingu'ăsta! Iacăt-o grog! N-o termena în faţa la plozi, că po'să-i traumaturgezi pă to' restu' vieţii lor. Ţine contu' că io am o coroană mortuară la preţ redus. Stăi, Mathias, te rog io! Nu mă face, că-ţ' arz o căpăţână dă miel la podoabe, ca să-ţi frânez ardorile. Bun, ţ-ai sărbători' acu' nunta d-argint, bravo, banco, că nici n-aveai nevoie; da' nu trebe' folosire-ndelungată fără viza la medic, băiatu'! D'acu-ncoloşea, numai la picior o să-ţ' şadă, o să-ţ' ciugulească din labă, o să-ţ' o ia numa-n cioc. Te-ai prins la modu' dă folosire, arzoi bătrân: o fleaşcă peste bot la a mai mică reflexexe. Tu ieşti bărbatu', iepurică. Tu ieşti ăla dă procurează haleala în menaj şi manevrează dân beţigaşu' nervos; tu ieşti ăla dă să sloboade la ghivetă. Cân'ia o să bage bine asta la bilă, ai s-o faci plastelină dă modelat, pă gloab'asta. Ei, gata; mda! Io trec la fapte, Mathias, dacă nu te potoleşti! Hai, mai trage-i-l şi p'ultimu' şi faceţ' pace! Văleleu, ce mai baros barosan, coană! Nu cumva i-ai spart ocarina? Că-i dă borşu' ca la o fântână carteziană! Bun, hai, calmos! Te-ai uşurat, nu, ieduţule! Trage-un gâtlej dă vizichi şi şterge-i rănili acu'!

Hai, hai, nu mai bâzâiţi puştanilor! Tăticu şi mămica a fost doar aşa, ca să râză! Glumeau! Dacă n-am mai avea dreptu' să ne hlizim nici într-o zi dă zi-ntâi, păi ar fi nenorocire. Şi la oamenii mari le place să s'joace. Nu vă mai faceţi griji pentru bătrâna voastră, puişorilor: n-are decât cevaşilea zgârieturi, ca chestie, două-trei eschimoze, ca când te zbrânceşti puţin. Ba nu, nu-i dăloc moartă, mămicuţa voast'. Doar să face, ca să-l necăjească niţel pă tăticu'.

Cine-i ăla dă-mi aduce o găleată dă apă, dă la privată? O să găsiţi găleata-n debaraua cu mături. O să-i atingem ceva udătură în plină moacă ş-o să strige piţa! Io-te, doar cât am vorbitără şi şi-a dăşchis un lampion!

Sunteţi bine, scumpă doam'?

O mardeală pă cinste, ai? Ah! tre' s-ai grijă dă mâţu' blând, scumpa mea. Uit', uit', puştilor, că muma voastră iese la suprafaţă. Da' să ştiţi că şi io şi tăntica Bertha ne mai facem cât'odată că io-i trag o praftoriţă. Asta pune sângele-n mişcare: ca dovadă, că sângele lu' scumpa voastră mamă nu să mai opreşte să-i dea pă nări. Bun, slăbiţi-mă, io am dă şmotruit.

Alo! Mai eşti acolo-şea, gagiu'? I-am regulat problemili la alde Mathias. Roşcovanos şi-a bulit controlul auto. Tre'să-ţ' spui că aşa o marţafoaică, foarte mulţam. N-aş vrea să mi-o pompeze ia, nici măcar pân' gaura de la perdea. Ca să-i meşterească toţi plozii ăştia, cre' că alteletu'* tre' s'să servească dă fo pâlnie! Bun, da' despre ce era aia dă trăncăneam noi înainte dă rufăiala** acestor domn' şi doam'?

– Încă de nimic, Grasu'! Ai fost la cetăţeanul Daou 'Ntekary Yazi?

– Tocma' m-ă'ntorsei. Să nu-ţ' spui ce cotineaţă. Ierea trei negroteice într-o cameră cât closetu' meu: şeptelul lu' dânsu'. Doamnele-astea ierea cu drogu'n nas, pân' la cotor. Puţea a Măria lu' Juana pân' chiţimie. A mai puţin dusă, aia dă mai putea-ncă vorovi, mi-a iesplicat că gagiu' lor ierea la neşte pretini, la iarbă verde, la Vréneuse.

– Unde? schelălăii eu, gen sfârşit de alarmă chimică.

– Vréneuse.

---

* Alteletu' = atlet (în limbaj bérurian) (n.tr.)

** rufăiala = răfuiala (în limbaj bérurian) (n.tr.)

– Adresa?

– O casă care se chiamă ***Liliacul albastru.***

– Eu sunt chiar la Vréneuse.

– Vrei să viu?

Îmi pun mintea la contribuţie îndelung, dar într-o secundă şi opt zecimi. Timpul depinde întru totul de modul în care-l foloseşti. Cele mai frumoase ore din viaţa mea le-am trăit întotdeauna în două minute. Dacă vrei să cunoşti problema asta mai pe larg, toceşte-l pe colegul meu Einstein, carele şi-a scremut mintea ani de zile ca să demonstreze justeţea chestiei pe care o avansez eu.

– Chiar aşa, hai încoa: ***Hanul la Podul cu Flori***; e pe malul râului şi la intrarea în localitate.

– Jokey, amice, sosesc.

– Dă-mi-l pe Mathias.

– Io-te-l, tocma' a terminat să-şi şteargă oafa.

Organul gâfâind al Ruginitului e deja străbătut de mâhneală. De-aci, nu peste mult, o să se târască în faţa gagică-sii sfâşiindu-şi pieptul cu unghiile, implorând o iertare ale cărei dividende va trebui să le plătească până la sfârşitul zilelor lui.

– Auzi, băieţică, mai slăbeşte-mă puţin cu problemele tale de familie. Dacă vrei să-ţi dau un sfat, păstrează mingea în terenul tău. Şi cu asta, e timpul ca tribul tău să se întoarcă la bază. Dă un telefon la Casa Curcanesman să-ţi trimită o dubă şi repatriază-ţi aschimodiile. O să vină maică-mea cu nişte fotografii. Le examinezi, le măreşti şi-mi afli ce reprezintă şi când au fost făcute. În regulă?

– Contaţi pe mine, domnule co...

Închid.

Lucrurile se organizează. Se mişcă niţel. Dar ce s-a ales de colaboratoarea mea, Hélène Dussardin? Încep să-i simt acut lipsa. Nu, serios. Amorul, nu crezi?

CAPITOLUL 7

Îl pândeam pe Grasu', aşezat pe o bancă sub platani. Aerul s-a încălzit şi un soare timid vine să promită nişte chestii pozitive pentru anul cel nou.

Căruţa Grasului se iveşte, într-un mare vacarm de biele răvăşite, de pistoane hârbuite, de caroserie zdrenţuită. Cartoanele care suplinesc absenţa geamurilor (doar parbrizul nu a fost înlocuit) plescăie ca nişte drapele în vânt.

Majestatea Sa stopează târâş-grăpiş. Droaga se zgâlţâie convulsiv, ca o zebră capturată, care încearcă să scape de funiile cu care este legată.

Grasu' îi atinge una cu ţurloiul, în capotă, ca s-o liniştească, iar batoza lui model Mac Cormick 1924 încetează să mai facă mutre.

– Tre' s-o trimeţ' la revizie, zice. Mi-a făcut niţel o aprindere d'otomobil; tre's'provenească de la şurubele platinate de s-a-ntartratară. Ai reperat casa cioropinei?

– E o clădire mare, în dosul bisericii, la capătul unei fundături. Zici că şade într-o cotineaţă, pe strada Montholon?

– O adevărată vizuină de şobolani!

– În cazul ăsta, cum se face că are o tărăboanţă americănească,

nu nouă, bineînţeles, dar care trebuie să sugă hectolitri de benzină! Ce face în viaţă, pelerinul ăsta?

– Am interviuat-o pe portăreaţa lui, revelează Mastodontul, cică ar fi macaragiu în şomaj.

Inima îmi face un salt: dar unul reuşit. Macaragiu! Iar pozele pe care Félicie i le duce lui Mathias, reprezintă o macara pe o străduţă potolită.

Tărtăreaţa merovingiană a Majestăţii Sale se avântă într-o Vréneuse copleşită de mahmureală. În case, lumea se atinge cu Vichy Saint-Yorre* ca să-şi colmateze breşele hepatice de peste noapte. La indicaţiile mele, el o ia pe fundătura cu terenul denivelat, garnisit cu bolovani rotunzi, numiţi „cap de pisică" şi merge până la poarta din foaie de tablă destul de ruginită, cu care se sfârşeşte.

– Lasă-ţi ruina în mijlocul drumului, Grasu'!

El bombăne în privinţa epitetului urât la auz, căci îşi are rabla în mare stimă. Eu m-am şi pus pe treabă, meşterind broasca porţii cu ajutorul faimoasei mele scule, pe care mi-o invidiază toate curţile Europei, şi pe care o voi propune într-o zi pentru con cur sula matorilor.

Împins de mine, batantul se deschide cu un geamăt trist ca un behăit de miel fără mamă. Îmi strecor o ocheadă asupra proprietăţii. Zăresc o curte mare, lăsată de izbelişte, năpădită de mărăcini şi buruieni în delir. O maşină neagră cu număr de Paris, a cărei placă genealogică (cum zice Mamutul) începe cu 1 şi se termină cu 8, staţionează acolo. La capătul curţii, este casa. A fost frumoasă odată, dar acum seamănă cu regina Angliei. Cu jaluzelele trase, pluteşte în derivă către poftele promotorilor imobiliari care, în curând, o vor transforma în super-market, aşa cum se spune în franceză.

---

* Vichy Saint-Yorre = apă minerală (n.tr.)

Intrăm, închidem la loc. Dolofanul mă întreabă din priviri. Îi fac semn să înainteze. În şir indian, ajungem la uşa-fereastră centrală. Obloanele sunt trase, dar nu sunt închise cu cârligul. Deschid unul. Uşa ne stă, de asemenea, la dispoziţie.

Iată-ne la faţa locului. Ai de ce să-ţi clănţăne fildeşii. Frigul din această iarnă, mai curând calmă, s-a concentrat în cocioabă, întărit de o umezeală perfidă şi de curentul interminabil.

Am o asemenea predilecţie pentru casele părăginite, încât vâr mereu câte una în aproape toate ***books***-urile mele. Asta trebuie că-mi izvorăşte din mica copilărie, bănuiesc. Îmi petreceam vacanţele într-un cătun, unde prima casă era în ruină. Mă duceam să mă joc în această cocioabă, care mirosea a paie vechi şi a rahaţi uscaţi, că mulţi oameni îşi dădeau jos nădragii pe acolo, când se ivea ocazia. Ei, bine, de atunci, mi-e capul plin de barăci părăsite, angoasante prin singurătatea lor şi vrednice de milă datorită dărăpăscărnării.

Aparent, coşmelia asta pare goală şi, totuşi, adulmec o prezenţă. Descopăr, într-adevăr, la etajul întâi, într-o cameră mai puţin distrusă decât celelalte, un gagiu care soileşte într-un sac de dormit. O ladă îi ţine loc de noptieră, pe care stă o lampă mare, cu baterie puternică, stopuri roşii cu clipici la discreţie, lumină în două poziţii etc. Mai este acolo şi un termos şi un radio cu tranzistori. Adormitul (care nu se numeşte Duval*) este negru ca un negustor de cărbune din Senegal, care ar fi în doliu mare, drept care trag concluzia că se numeşte Daou'Ntekary Yazy.

Trage la aghioase cu atâta energie, că intrarea noastră nu i-a tulburat câtuşi de puţin somnul. Ambele braţe, scoase din sac, îi sunt adunate în spatele tărtăcuţei. Îi fac semn lui Mister Caşalot să-i pună cătuşele, sarcină de care se achită. Crede-mă, ori du-te la regina

---

* Aluzie la poezia lui Arthur Rimbaud, „Le dormeur du val" („Cel ce doarme în vâlcea") (n.tr.)

Babiola să-ţi frecangească chinezul, dar acest dublu clic nu tulbură nici cu atâta somnul negrului.

Mă apropii de el şi culeg unul din mucurile răspândite pe jos, în jurul pătuceanului său improvizat. Nici că-ţi trebuie să le adulmeci mult, ca să te prinzi că nu-s umplute cu ierburi provensale*; şi, pe urmă, fumate aşa, din scurt, mie-mi zici! Flăcăul s-a dozat serios, ca s-o ducă pe tanti.

Îl scotocesc. Bilanţul: hârţoage pe numele lui, lovele (aproximtiv şase mii de bătrâne), un brici cu mâner, o sulă de cizmar, al cărei vârf este înfipt într-un dop (ca să nu-i rupă buzunarul), o cutie de fier de la amicul meu Valda (al cărui prenume este Pastilă, în caz că nu ştii), care conţine o jumătate de duzină de papiroase (şi nu papirusuri, sper!), o amuletă confecţionată din fildeş şi peri de la cur (care nu reprezintă nimic, dar care e, totuşi, foarte asemănătoare) şi, ca să închei, un chiloţel porno, alb, cu dantelă roz, despicat între picioare, prea delicat şi curăţel pentru ca să-l folosească când îşi şterge joja de ulei. Acestea fiind zise, personajul îmi pare masiv, tânăr; are o statură zdravănă, de spintecător, şi poartă un tricou galben, pe care e scris „Gura, eu vorbesc!", pentru că în ziua de azi se poartă mult sloganuri, declaraţii, invective sau profesiuni de credinţă arborate pe piept, acolo unde cruciaţii lui Carol al IX-lea purtau cruci.

– Daou'Ntekary! strig. Am ajuns, ieduţule! Tre' să ridici pleoapele astea frumoase de viţel crispat.

Omul geme în adâncul inconştienţei lui, în care tocmai am sfredelit o gaură şi, ca urmare, începe să se dezumfle.

Bérurier grăbeşte lucrurile, trăgându-i un şut la costiţă. Negrul mugeşte; da, cred că mugeşte, doar dacă nu cumva a tras un răget în gura mare; ar trebui să-l reediteze, ca să ne dăm seama mai bine.

---

* herbes de Provence (fr.) = condimente uscate şi măcinate, care se pun în mâncare (n.tr.)

Vrea să sară, exact ca un tigru (categoric, cred că a scos un răget), dar încheieturile prinse în cătuşe îl împiedică (şi-i pun piedică).

De data asta, ne vizionează nemulţumit. Are nişte ochi imenşi, galbeni, al căror alb este, şi el, galben, cu o ţâră de sânge, ca în unele ouă.

– Calmos, amice, îi spun, lăsându-mă pe vine.

– Cine sunteţi? mă întreabă, înghiţind „r"-urile, ca toţi negrii din versiunea dublată după „Pe aripile vântului".

– Nişte tipi care sunt contra, sibilinizez eu.

Pare desfiinţat.

– Da' ce e?

– Nimic, aşteptăm.

– Aşteptaţi?

– Să vorbeşti. E scris pe maioul tău: „Gura, eu vorbesc!" Ei bine, eu îmi ţin gura, iar tu vorbeşti. Hai, copilu', te ascult.

Ceea ce-l impresionează cel mai mult, este că îşi descoperă conţinutul buzunărilor aliniat pe podele, cam ca o tarabă de talcioc. Urmărindu-i privirea, culeg briciul şi, după o fluierătură scurtă, i-l arunc lui Béru. Ca o maimuţă, îl înhaţă.

– De unde-l începi, Grasu'? îl întreb flegmatic.

Majestatea Sa îl studiază pe negru, cu frumosul său ochi porcin.

– Clăpăugele, ca să rămânem clasici, nu? Doar ca să ne-ncălzim... Pormo, i-aş tăia vestibulele şi i le-aş îndesa în bot. Eu văz programu-n stilu' ăsta. Şi, naturel, aş termena cu gâtleju', jugulara ăia reaua: oac!

– Ei, maica mă-sii, da' nu v-am făcut nimic! strigă bunul nostru Yazy.

– Nu încă, sunt de acord, numai că, dacă nu-i dai zor să ne răspunzi la întrebări, atunci ne vei face şi, când ne-ai făcut, nu mai putem să ne răzgândim: marş-arierul nu există!

– Bun, bine, întrebaţi, întrebaţi. Eu sunt alb ca zăpada!

Oricare alţi autori, în afară de mine, rasişti de cea mai joasă speţă, s-ar grăbi să pufnească în râs, auzind aşa ceva, dar Antonio ăsta, oh! pardon, e de altă categorie, dacă nu te superi! El cade în facil, numai când e dificil.

– Cunoşti echipa de macaronari?

– Pe unul! îmi zice.

– Descrie-l!

Mi-l povesteşte pe urâtu' ăla înalt care-l ducea pe doftor şi pe care l-am împuşcat în rabla lui.

– Pe alţii nu?

– Nu încă, îi aştept să vină să mă ia.

– Ce să faceţi?

– Să manevrez o macara; doar să manevrez o macara.

– Unde?

– Nu ştiu, şefu'! Pe onoarea lu' mama mea, nu ştiu; ei trebuie să mă ducă acolo, unde e ea, macaraua.

– Ce să faceţi cu ea?

– Nu ştiu, şefu', pe onoarea lu' mama mea, al dracu' să fiu, dacă ştiu ceva!

– Rabla ta americănească unde e?

– Macaronaru' ăla 'naltu' a venit s-o împrumute de la mine, a lăsat-o pe ailaltă, acolo, afară, aia neagră. Avea nevoie de a mea, numai în dimineaţa asta, că aşa mi-a zis, pe onoarea lu' mama mea, şefu'!

– Nu ţi-a dat nici o explicaţie?

– Nici o explicaţie, de nici un fel, şefu', a zis doar că a lui nu e destul de mare şi că-i trebuie a mea, doar atât, şefu'.

– Cine te-a angajat?

– Rolande aia bătrână, şefu'. Dacă n-o ştii, e femeia care ţine hanu' de aici. E foarte bătrână, dar e foc de vioaie, şefu'! La sigur. Ai zice că-i ca maică-mea, de la M'yo-skoli. Ea, mama mea, munceşte mai rău ca un bărbat, şefu'. I-am luat televizor cu grup electrogen fiindcă în satul meu nu-i ele trec citate încă.

– E bine, eşti un băiat bun, Daou'Ntekary. Cum ai cunoscut-o pe bătrâna Rolande?

– La ea mă duc să împung damele. Dame pe care le găsesc la ***Coupole***, nu d-alea tinere, nu de-alea frumoase... Lor le place scula mare şi neagră a lu' Yazy (scoate un hohot de râs care nu vine din inimă şi nici măcar nu-i întârzie pe buze). Le zic: „Faci o plimbare, frumoaso?". Bun, plimbare. Le duc la baba Rolande. Luăm o chiţimie. Şi hodoronc-tronc bum! Încasează scula mare şi neagră a lu' Yazy. La Paris le e teamă să nu se întâlnească cu cineva, când sunt cu Yazy. Aici, e bine de tot. Bag maşina în curte, la Rolande. Hodoronc tronc bum! Scula mare şi neagră a lui Yazy!

– Câştigi mult?

– Depinde de cât au ele în geantă...

– Le şuteşti lovelele?

El încearcă o butadă.

– Lu' Yazy tre'să-i plăteşti benzina.

– Şi să-i ungi drezina! supralicitez eu; dar el nici nu se prinde, fiindcă nu ştie cum se scrie, iar fonetic nu poţi stabili diferenţa, ca la radio France Inter.

– Hai, ne întoarcem la punctul de plecare. Bătrâna ţi-a propus o slujbă, zi...

– Ultima oară când am fost, l-a luat pe Yazy deoparte, într-un colţ, în timp ce baba ailaltă îşi îmbrăca la loc curul. Mi-a zis: „Tu chiar eşti macaragiu, de felul tău, Yazy?". Eu, da, sunt. Întreprindere de stat. Şomaj, din cauza crizei, dar poţi să fii sigur că-s un macaragiu a-ntâia, şefu'!

– Şi ultima macaragioaică* pe care ai întâlnit-o făcea bulevardul pe la Sevastopol**?

---

* În original, grue (arg.) = femeie uşoară (dar şi macara, în vocabularul tehnic) (n.tr.)

** Bd. Sevastopol = bulevard parizian (n.tr.)

El se hlizeşte.

– Asta-i adevărat, şefu'! Dar că sunt macaragiu îţi dovedesc când vrei. Chiar şi pe macaralele super, cu cabina sus de tot. Şi alde Rolande mă anunţă: „Dacă eşti de acord să lucrezi pentru nişte amici italieni... Doar o noapte... Cel mult o oră. Palpezi cincizeci de mii de mangoţi." Păi bine, hai, ia zi, bătrâne: cincizeci de mii de mangoţi, nu? Ce-ai face dacă ai fi macaragiu?

– Ah! asta...

– Păi vezi? Atunci, zic, în regulă. Bătrâna îmi zice, atunci vii pe-ntâi ianuarie şi te instalezi în cocioaba aia veche, din dosul bisericii. O cumpărase de la o baroneasă, ca să facă din ea un hotel de lusc, mi se pare. Şi pe urmă n-a obţinut permisul, din cauza lu' popa, că biserica lui se învecineşte cu grădina de aici.

– Prin urmare, îţi faci bivuacul în coşmelie şi aştepţi?

– Exact, şefu', aşa să ştii. Aştept... N-o să întârzie. Întâi şi-ntâi, trebe' pentru ca să-mi aducă maşina mea înapoi. Un Ford Custom de toată frumuseţea, clasă!

– Pe care ţi-ai plătit-o din alocaţia de şomaj sau din ce lucrezi cu sula?

Asta-l amuză mult.

– Eşti al naibii de haios, şefu'!

Béru, care până atunci nu spusese nimic, oftează:

– Nu cu palavrele bălăiorului ăstuia o să progresăm noi.

– Are dreptate. Turbez. Prea am aşteptat. În jobul nostru, e ca la pescuit: dacă întârzii prea mult să tragi undiţa, peştiucul haleşte momeala şi te salută din mers.

Aveam totul în labă, în hanul dracului ce era ăsta: pe cei trei macaronari, pe bătrâna Rolande. Dar m-am ţinut de fineţuri şi m-am ales cu trei cadavre, plus un negru, care nu ştie nimic dincolo de capătul zdrăngălăului lui ăla mare. Şi după toate astea, frumoasa Hélène, atât de sănătoasă, atât de vârtoasă, cu o piele atât de netedă şi parfumată, a dispărut. Şi poate că spintecătorul ăsta, care nu se dă înapoi de la nimica, i-o fi făcut deja vreun rău.

– Eşti cam dus, gagiu'? se neliniştеşte Huiduma.

– Niţel. Lipsa de somn, probabil.

– Ar tre' să-i tragem o duşcă din Pui Fuzionatu' ăla, dă-mi povesteai dă el.

Aprob şi ne cărăm.

– Hei, şefu'! se agită Daou'Ntekary Yazy, mă laşi aşa?

– Trecem să te luăm mai târziu. Dormi!

– Şi dacă vin italienii pentru macara?

– Le spui să ne aştepte.

– Nu-mi scoţi astea?

Dă din mâinile încătuşate.

– Altă dată.

Mă opresc la maşina neagră, înainte de a pleca din locul ăsta. Un mic examen rapid. Pozitiv. Sub bancheta din spate se află două puşti mitralieră. În port-bagaj descopăr un fel de năvod mare, într-o plasă metalică, ce se închide cu ajutorul unui sistem de inele prin care trece un odgon.

– Sunt pescari gagiii tăi? bombăne Epidermicul.

– Pesemne că da, într-un sens.

Căutările mă fac să dau peste o cutie de unelte gospodăreşti, cu un sistem de sertăraşe care ţi se înfăţişează când o deschizi, îndepărtându-i cele două mânere. În loc de unelte, dau de un întreg calabalâc numai bun să neutralizeze lumea: sprayuri cu gaz soporific, seringi, diverse fiole păstrate în ambalaje capitonate, tampoane, etc.

Cu un gest rapid închid port-bagajul. În frumosul meu cap de intelectual surmenat se înfiripă nişte perspective. Văd nişte frânturi de adevăr... Ceea ce-mi pune socoteala pe moaţe, e o chestiune majoră* ca lacul cu acelaşi nume. Aceasta se referă la asasinatul lui Al Kollyc. Macaronarii sunt chiar partea răspunzătoare în crima asta

* Aluzie la lacul Maggiore (n. tr.)

sau au fost doar surprinşi de evenimente? În mine, totul mă îndeamnă spre cea de a doua ipoteză. Au venit din Italia la volanul unei maşini de furat, dar al cărui furt nu putea fi descoperit decât după trei zile. Yankeul i-a chemat. El, care i-a invitat la masa familiei Césari-Césarini. Prin urmare, Kollyc şi tipii în costume cu dungi erau în cârdăşie. Aveau nevoie de un macaragiu, iar fosta ţaţă de bordel, baba Rolande, l-a recrutat pentru ei. Ea, care-i găzduia pe toţi. Tot ea era aia care le-a găsit un felcer, când s-a lăsat cu poceală.

– Am putea şti şi noi? întreabă Bestialul, pe care mutismul meu îl sâcâie.

– De ce pretinde Césari-Césarini că arma crimei îi aparţine, în timp ce slugile afirmă că nu? murmur.

Majestatea Sa dă un răspuns anglo-normand:

– Tre' s'vedem...

Întorşi la han, îi sun pe flăcăii care se ocupă de mine, la Prăvălia a Mare.

– Avem veşti de la Lurette?

– Stare staţionară, domnule comisare, chirurgul nu se poate pronunţa.

– Poate fi chestionat?

– Nu, doar peste câteva zile, având în vedere starea lui.

Sufletul meu se înalţă zdravăn, cu un metru cincizeci, către Dumnezeu. Cum că, Doamne, fă să iasă micuţul Lurette din rahatul ăsta! Mă bazez pe Tine!

– Noutăţi despre Alfa Romeul macaronarului? continui.

– Nu încă.

– Toate sunt ermeticos, sper? Aeroporturi, gări, frontiere?

– Tot tacâmul, domnule comisar. Valuri de brigăzi volante bat caldarâmul parizian, iar jandarmii barează intersecţiile de pe marele inel de centură.

Grăsanu', care degustă o sticloanţă din faimosul Pouilly faimos, îmi aruncă:

– Iacă-tă că vine lume, Artistu'!

Trag de firul zbârnâitoarei, ca să mă pot holba pe uşa-fereastră. Zăresc un Mercedes mare, alb, în faţa casei. Se aliniază lângă maşinile noastre şi doi gagii coboară din ea. Unul dintre ei nu-i altul decât Couchetapiane, secretarul cât se poate de particular al lui Césari-Césarini.

Îi dau zor să închid telefonul şi-i fac semn lui Béru să mă urmeze. Dăm fuga să ne pitim într-o cămară de lângă bucătărie. Sosirea celor două personaje va arunca oare – aşa cum se zice în mod vulgar – o lumină nouă asupra acestei tenebroase afaceri?

O să aflăm îndată.

CAPITOLUL 8

Soneria pusă pe ghişeul de la intrare răsună de multe ori. După care, vocea flăcăului Couchetapiane se pune pe schelălăit:

– Helo! E cineva pe-aici?

Nimenea răspunzându-i, în ciuda faptului că reiterează întrebarea până la cuşca ascensorului, înaintează spre cuhnie. Cadavrul Tănticăi Rolande îi sare în ochi, ca o poză porno într-o carte de rugăciuni.

– Ei, 'tu-i maica mă-sii! strigă.

Discurs funebru, cu aplicaţie la viaţa edificatoare a moartei sau simplă exclamaţie de surpriză? N-o să ştiu niciodată.

Însoţitorul lui, pe care n-am avut timp să-l văd bine, dar care mi s-a părut scund şi cu pieptul lat, ca un tenor de operă, scoate, la rându-i, o exclamaţie, dar în italieneşte, ceea ce este mai melodios.

– Ce crezi? întreabă.

– S-au roit şi au răcit-o pe bătrână, ca s-o împiedice să trăncănească.

Frumos rezumat al unei situaţii dramatice, pe legea mea.

– Să nu zăbovim, este sfatul lui Couchetapiane. Dacă ar veni sticleţii, pun pariu că ne-ar pune chestia asta în cârcă.

– Ei, nu, aşa crezi tu? spun, făcându-mi apariţia. Un gagiu cu o moralitate ca a ta e mai presus de orice bănuială!

Secretarul cu Afaceri străineşti păleşte. Apariţia mea inopinată îl lasă fără glas.

Tovarăşul lui, tenorul de la Scala din Milano, îşi încruntă sprâncenele de june tenebros, din anii nebuni*.

– Nu-i chiar frumos, frumos, hai? le zic. Şi încă nici n-aţi văzut tot. Duceţi-vă să aruncaţi o privire la etajul întâi, camera nr. 4, după aia o să luăm o litruţă, ca să ne mai vină inima la loc.

Îi împing în direcţia holului. Zăpăciţi, se caţără, merg să se uite, se întorc. Béru a şi dezamorsat capul căutător al unei alte sticloanţe. Toarnă de băut, cu acea generozitate fără echivoc a oamenilor pe care nu-i costă nimic.

– Eşti un obişnuit al dughenei? îl întreb pe Coucheta.

El face „nu" din frumosul său cap de aristocrat al mahalalelor genoveze**.

– Ai venit după nas, atras de cadavre ca o muscă de rahat, băiatu'?

Nu răspunde. Ciocnesc cu toţi.

– Îmi povesteşti mie ori preferi să te mărturiseşti la ofiţerul de poliţie Bérurier, aici de faţă.

Încă mai poartă vânătăile şi plasturii consecutivi primei lui „întreţineri" cu Grasu', aşa că reacţionează rapidos. Supus, îşi desface marfa:

– Bosul a pus mâna pe adresa macaronarilor convocaţi de Al Kollyc în biroul Yankeului: ***Hanul la Podul cu Flori*** din Vréneuse.

---

* les années folles (fr.) = anii nebuni, cei care au urmat primului război mondial, caracterizaţi prin avânt şi dezvoltare în toate domeniile vieţii, dar şi prin descătuşarea moravurilor. (n.tr.)

** *Genovezii au fost negustori emeriţi ai Corsicii. Au un temperament mai curând posomorât. Nu de aia se spune: „Unde-i genovez, nu-i plăcere"?* (n. aut.) – (N.T. calambur bazat pe identitatea de pronunţie dintre Gênes = Genova şi gêne = jenă)

A iscodit cum e cu locul ăsta şi a aflat că o putoare bătrână ţine coşmelia, de când nu-şi mai aleargă caii. Şi atunci, mi-a cerut să vin după noutăţi.

– De ce se interesează de ăştia doi transalpini?

– Apăi, s-au roit ca nişte apucaţi de la ***Marele Fior***, în momentul bumbăcelii, ştiţi prea bine. Aşa că voia să discute cu ei. S-a jurat să-şi răzbune amicul, vă anunţ.

– Da, mi-a spus deja...

Da, Couchetapiane îmi dă o idee. Îi cer să-mi dea telefonul lui Césari-Césarini şi formez numărul acestui big cârciumar. Ridică receptorul chiar domnia dumnealui, în persoană.

– Te-ai putut odihni niţel, César?

Are ureche, fiindcă mă ghiceşte imediat.

– Oh, domnule comisar, ceva nou?

– Nişte morţi, bietul meu prieten. Anul ăsta începe cu lucruri funeste pentru o groază de oameni. Tocmai degustam un Pouilly Fuissé fabulos, cu amândoi boy-scouţii tăi, la ***Hanul la Podul cu Flori.***

– ????????? îmi replică Césari-Césarini, în tăcere.

– În realitate, erau trei broscari în echipa venită din Italia. N-a mai rămas decât unul din ei şi s-a cărat la volanul Alfa Romeului său roşu, al cărui număr ţi-l comunic. Toţi caraliii din Franţa se strofocesc, în momentul ăsta, să caute rabla; degeţelul meu cel mic îmi spune că n-a ajuns mai departe de Vréneuse ; am putea pune toate ouăle noastre în acelaşi coş, nu? Voi dispuneţi de anumite mijloace, pe care eu nu le deţin. Sunt sigur că noi amândoi ar trebui să câştigăm lozul cel mare.

Ezită.

– O să văd.

– Chiar aşa: vezi! Îţi semnalez că ăsta rău' e un ucigaş cu sânge rece. Răceşte tot ce mişcă. De altfel, a îmbarcat-o pe o încântătoare

curcăniţă, cu care eram în echipă. Aşa că, dacă e vorba să se lase cu mardeală, avertizează-i s-o cruţe pe puştoaică, că încă mai poate fi de folos.

Mă asigură că va face imposibilul.

D'apăi eu!

La birău, recuperez un Mathias foarte doborât (nu chiar aşa de total doborât ca bătrâna Rolande, desigur, dar fără vigoare şi fără plăcerea de a trăi). Mi se pare, chiar, că şi-a schimbat şi culoarea. Aproape că-l găsesc mai puţin roşcovan şi bronzat.

După un moment, îmi dau seama că ne cloceşte o gălbinare.

– Ţi-e rău, Băiatu'?

– Tocmai am lăsat în urmă nişte ore deosebit de dificile, domnule comisar.

Încheieturile degetelor lui, constelate de julituri, depun mărturie despre lupta homerică pe care a dat-o cu scorpia lui.

– Orele dificile au nevoie ca alte ore să treacă peste ele şi să le facă improbabile.

– Nevastă-mea n-o să mi-o ierte niciodată...

– Ba da. Cu şaptesprezece plozi, cum să nu te ierte?

Valorosul meu colaborator oftează:

– Ar trebui să-ţi poţi reface viaţa. Dar cu atâţia copii...

Îl bat uşor pe ceafă, ca să-i exprim că „nu-ţi face prea mult sânge rău, puştiule!". Ceea ce nu înseamnă că celibatul meu nu mi se pare, în clipa asta, o chestie excelentă.

– Ai avut timp să roboteşti pentru mine?

– Da. Cu ce începem?

– Cu fotografiile pe care ţi le-a adus mama, dacă vrei.

Ia o mapă transparentă, de culoare galbenă, şi scoate din ea imaginile.

– Cred că veţi descoperi singur unde se află această macara.

Într-adevăr, nu-i nevoie să examinez mult pozele. Fac o strâmbătură.

– Ia stai, ai zice că este...

– Este. M-am dus să arunc un ochi, în viteză, fiindcă-i la doi paşi.

– Strada Elysée-ului?

– Într-adevăr, domnule comisar: strada Elysée-ului; tocmai se fac nişte lucrări importante în faţa palatului prezidenţial. Vedeţi ghereta asta mică, de şantier, metalică, în spatele macaralei?

– Ei, ce-i cu ea?

– I s-a forţat uşa şi apoi a fost închisă la loc, cu un lănţişor terminat cu două piese magnetice. Înţelegeţi sistemul? Unul din capete este pus pe cadru, celălalt pe uşă, dar poate fi deschisă cu un bobârnac.

– Ai deschis?

– Bineînţeles.

– Şi?

– Şi nimic. Ghereta nu conţine decât haine de lucru, un reşou de campanie, căşti de şantier şi sticle goale.

– Bun, o să mă duc să vizionez astea la faţa locului. Hai să trecem la hârţoagele luate de pe masa americanului.

Roşcoveanţă începe să-şi uite cruntele eşecuri matrimoniale; nimic nu-i mai bun decât munca, pentru a-l distrage pe om de la sâcâielile zilnice.

– De fapt, e vorba despre un raport codificat, domnule comisar. Noroc că-s licenţiat în engleză şi că am petrecut doi ani într-un laborator al poliţiei tehnice americane.

– Dacă înţeleg bine, le-ai putut descifra?

– Nu fără greutate: au folosit metoda Brinkball, care e una dintre cele mai afurisite. E vorba de o persoană numită „Trandafirul", de care vor trebui să se asigure în noaptea de 1 spre 2 ianuarie, şi asta,

pentru două motive, din care primul este capital: el va fi „la faţa locului", în mod cu totul excepţional, în noaptea aceea; iar în al doilea rând, pentru că va fi o ceaţă foarte deasă, care va acoperi complet „intervenţia F". Echipa Raphaël se va însărcina cu operaţia respectivă. Aceasta va fi acoperită de echipa Johann II, care va efectua toate manevrele de diversiune, ca şi de luare în primire a „Trandafirului".

În faza 2 a acţiunii, Raphaël se va dispersa cât mai bine, în timp ce echipa Johann II îl va conduce pe „Trandafir" în punctul „H", unde îl va aştepta A.K. (care trebuie să fie Al Kollyc, presupun). Apoi, A.K. va proceda aşa cum a fost prevăzut.

Alde Albinoaţă îşi lasă jos notiţele.

O mare tăcere urmează.

Ruptă de un groaznic pârţâit al lui Bérurier, care detestă muţenia prelungită.

Respiră cu mici mişcări gurmande din nări, sperând nişte efluvii dezastruoase, dar deseori, în cazurile astea, forţa sonorităţii acţionează în detrimentul parfumului.

– „Trandafiru'"... Şi tu ai dă ştire dă carele-i vorba, Ruginitu'?

– Nu, mărturiseşte hotărât interpelatul.

– Eu da, fac.

Amândoi pândesc urmarea.

Mărinimos, Sana le-o furnizează:

– Preşedintele!

Dintr-o dată, sar amândoi.

– Preşedintele! exclamă în duet Béru cu o voce de bas nobil, Mathias cu o voce de bariton mâhnit.

– „Trandafirul"! Omul cu roza, altfel spus! Macaraua este pe strada Elysée-ului... Şi gândeşte-te, Béru, la plasa metalică din cufărul DS-ului negru. Să începem cu o verificare.

Chem secretariatul particular de la Elysée. Îmi dau numele, parlamentez o ţârucă, îl obţin pe secretar şi îi pun chestiunea de încredere.

– E prevăzut ca preşedintele să doarmă la palat în noaptea asta?

– Absolut; de ce această întrebare, comisare?

– E vorba de securitatea lui, domnule secretar particular. Pentru care motiv nu se întoarce la domiciliul său, aşa cum face de obicei?

– În noaptea asta e o mare recepţie la Elysée, care ar trebui să dureze până la ora zero treizeci, iar preşedintele primeşte mâine dimineaţă, devreme, o delegaţie de lucrători de la salubritate.

– Pentru orice eventualitate, vreţi să spuneţi serviciilor de securitate din imediata apropiere a preşedintelui să întărească dispozitivul din timpul nopţii?

– Vă temeţi de ceva?

– La drept vorbind, lucrul de care mă temeam, probabil că nu va mai avea loc, oamenii aleşi pentru o operaţiune nocturnă fiind morţi sau puşi pe fugă; dar e preferabil să ne dovedim vigilenţi.

– Explicaţi-vă, comisare.

– Voi dresa un raport amănunţit, de îndată ce va fi posibil; pentru moment, mă aflu în miezul problemei şi n-am timp de hârţogărie. Fiţi fără teamă, fac tot ceea ce trebuie.

Închid telefonul.

– „Trandafirul" e, fain-frumos, preşedintele. O lovitură trăsnet drivată de Yankeu a fost pusă la punct ca să-l kidnapească. Au vrut să profite de o înşiruire de împrejurări favorabile unei răpiri. Aceste împrejurări sunt: întâi, preşedintele doarme la Elysée; al doilea, o macara e instalată, de mai multe zile, la câţiva metri de palat; al treilea, în seara asta o să fie ceaţă.

Grasu' întreabă:

– Da' pen'ce să-l fi aşteptatără să soilească la castel?

– Pentru că securitatea preşedintelui e mai puţin asigurată la Elysée, ceea ce e absolut de înţeles. Palatul viermuieşte de gărzi. E plin de ei în curte, în parc, în exterior. Nu i-ar veni nimănui ideea, după logica simplă, să se ducă să-l găbjească în apartamentul regal. Pentru că e de imaginat că o astfel de lovitură s-ar efectua, eventual, la sol şi nu în aer. Al Kollyc are un plan al clădirii. Şi-a zis că, dacă

nişte tipi se caţără pe imobilul din faţă, iar un macaragiu manevrează, în cel mai încetişor mod posibil, braţul formidabilei maşinării, pentru a-l deplasa de la acoperişul imobilului în cauză până la cel al apartamentului prezidenţial, nişte tipi utilaţi şi ţapeni pot să se introducă în camera... „Trandafirului", să-l imobilizeze, să-l bage în plasă şi să-l depună pe acoperişul din faţă. Ceaţa prevăzută pentru la noapte va masca manevra macaralei şi, pe lângă asta, o anume echipă, botezată Johann II, este însărcinată să opereze o diversiune. E o lovitură de un curaj nebun, dar care are toate şansele de a reuşi.

Colegii mei dau din moacele abătute.

– Dă fârst cuality, admite Béru; acu', ce-o să trebe' pen' ca să ştim, e dac'or să-ncerce figura, cu toate că i-am băgatără-n rahat. Doi dân ăia trei broscari e morţi. Macaragiu' l-am găbjitără, ca şi materialu' prevăzut pentru ca să-l kidnampingă pă preşedintele. Io'n locu' lor, m-aş fi declaratără că-s învins; becauză ricsu' dă şi-l ia, îmi permiţi, asta-i sinucidere! Şi pormo, şi mai mul' ca toate, big şefu', yankeu', a fos' împuşca' ca-n codru. Tu cam ce-ai fi vrutără să facă, răii ăştia, lipsiţi dă generalu' lor şi dă trupele dă geniu? Crez' că debarcarea dân '44 ar fi avutără loc dacă generalu' Haidan Ovar ar fi fos' lichida' în ajun şi bărcili ar fi fostără-n pană dă păcură?

Mathias îl aprobă.

– Cred că Alexandre-Benoît are dreptate, domnule comisar; afacerea mi se pare total compromisă.

Dau din cap (capul sunt eu).

– Nu-s sută-n sută de părerea voastră, gagiilor.

– Oh! tu, tre' să-l jugrăveşti tu'ntoadăuna pă dracu' pă pereţi, bombăne Mister Big Burdihan.

– Aş vrea să am sentimentul dumneavoastră, domnule comisar, întreabă viitorul laureat al Premiului Cognac (mai bine codaş decât deloc).

Încep ca orice om politic, întrebat de un ziarist.

– Ascultaţi! fac.

Da, bun', mă ascultă. E bine, ca să zici că lungeşti timpul de gândire, că aduni argumentele.

„Ascultaţi".

Pontificator. Achtung, o să glăsuiesc eu; două puncte, deschideţi ghilimelele! Nu pierdeţi nici o iotă, monseniorilor. Very important. Oracolul va ciripi. Auziţi! Auziţi!

– Ascultaţi, după părerea mea, totul se sprijină pe un fapt...

– Carele ar fi ăla? chestionează Avidul.

– Ultimul dintre cei trei broscari şi-a dat seama că amicul lui rănit a pierdut pozele cu macaraua sau nu şi-a dat?

E foarte posibil şi chiar probabil ca, în focul acţiunii, care era dramatică cât cuprinde, acest detaliu să fi trecut nebăgat în seamă. Dacă l-a ucis pe amicul lui rănit, ca şi pe Tăntica Rolande, a făcut asta ca să-i împiedice să vorbească, deci are intenţia să continue operaţiunea împotriva şi contra tuturor piedicilor.

Altceva: dacă n-a omorât-o pe Hélène Dussardin şi a preferat s-o ia ostatică, asta-i tocmai pentru că aşteaptă ceva de la ea; acest ceva este o dare de seamă a anchetei noastre. Vrea să ştie unde am ajuns; or, ce poate să-i spună Hélène? Nu mare lucru, pentru că nu ştie – şi pe bună dreptate – ceea ce am aflat de atunci încoace, cu privire la subiectul „Trandafirul". Rămâne macaragiul şi utilajul. M-ar mira să rişte să se plimbe prin Vréneuse, după masacrul pe care l-a făcut la Han; dar are timp, de acu' până la noapte, să găsească alt macaragiu şi să-şi înnoiască panoplia. Negrul nu putea să ne dezvăluie decât un lucru: baba Rolande l-a angajat pentru o manevră cu macaraua. Ei, şi? Ce poate să compromită cu asta? În plus, să nu uităm că trebuie să fie două echipe care operează: echipa Raphaël şi echipa Johann II; despre asta din urmă nu ştim nimic; este intactă, gata de acţiune. Pun pariu că, din prudenţă, nu a existat un contact prealabil între cele două.

„Oamenii" mei studiază acest expozeu, cu cap de exponat. Béru obiectează:

– Da' cu toate ăstea, big bosu' lor a mierlit-o şi iel ştie pen'că-n faţa lui s-a petrecut.

– De acord! Aici e buba, enormul semn de întrebare! În planul urzit contra preşedintelui, era, oare, prevăzut ca, în cazul în care Al Kollyc cade, acesta să se desfăşoare totuşi? Sau nu exista nici o soluţie alternativă? Orice ar fi, nu putem înlătura ipoteza că totul va continua în mod iremediabil, în ciuda acestor grave accidente de parcurs, căci cele trei elemente esenţiale pentru reuşită sunt, în continuare, neschimbate: preşedintele doarme la palat, pe strada Elysée-ului este o macara gigantică, ceaţa începe deja să se lase; de altfel, uitaţi-vă...

Ei se întorc către ferestrele largi.

Afară, un văl ciudat, al naibii de bumbăcos, începe să învăluie totul.

CAPITOLUL CARE E O CHESTIE CU TOTUL 9

Agentul de pază de pe strada Elysée-ului trebuie că mă recunoaşte, căci îşi duce laba la cuşmă, când mă zăreşte. Îi mulţumesc cu un zâmbet galvanizator, de şef.

Braţul enormei macarale atârnă deasupra noastră şi vârful i se diluează deja în ceţăraie. Pe loc, mi se arată frumuseţea loviturii. Simplu ca bonjur. E deajuns să aştepţi să vină noaptea... Un gorobete se fofilează pe armătura metalică a macaralei, escaladează treptele abrupte, până la cabina de comandă, aflată sus de tot. O dată ajuns în locul cu pricina, era suficient un zgomot făcut prin cartier, care să fie în stare să-l acopere pe cel produs de maşinărie. Falsa pană a vreunei rable, a cărei râşniţă ar hârâi în draci, presupun. Ce poate fi mai simpluţ? În ceaţă, braţul lung se va deplasa cu patruzeci şi cinci de grade. Gagiii în negru vor coborî până la balconul apartamentului prezidenţial. Gărzile împrăştiate în interiorul şi în exteriorul palatului or să-i vadă nu.

– Ia vin' dă vezi, îmi şopteşte Grăsanu', din pragul cabinei, unde tocmai a intrat.

Mă duc lângă el şi îmi arată patru damigene de fier, enorme, gen butelie de afagaz.

– Roşcovanu' n-a ciripit dă damigenele astea, când ţ'a povesti' dă ce ierea aici-şea!

– Nu, e adevărat.

– Totuş', Bălăioru', nici că po' să-m' găseş' altu' mai scropulos ca iel.

– Concluzie, damigenele au fost depozitate aici între vizita lui aici şi a noastră.

– Testual, gagiu', ratifică eternul meu coechipier.

– Deci operaţia din noaptea asta nu a fost contramandată.

Huiduma se închiodurăncruntă, pentru că se pare că am avut dreptate eu, nu el. Dar fiind jucător cinstit, de la natură, nu întârzie să-şi coboare steagul, aşa cum îşi coboară izmana.

– Trebe' să meşterim pă valabel, nu? Ne fâlfâim în chestii-ndelicate: ie vorba dă preşedintele dă Râie publică. Bagă dă seamă, dacă s-ar 'tâmpla cevaşilea, l'avem totuş' pe Poher, ca să-l şchimbe. Tocma' că, trebe că i s-a lungitără urechili, cu Elysée-ul ăsta, sărmănelu', că'ncepe să cam fie un car dă ani dă cân' nu face dăcâ' interimăreală...

Abia îl ascult. Privirea mea de vultur sondează imobilul din faţa palatului. Instinctul meu de poliţist îmi ghidileşte testiculele. Îmi zic in petto*, ceea ce e o chestie, şi impetuos, ceea ce e o altă chestie, că uneltitorii au, fatalmente, o bază la cel mai înalt nivel al imobilului. Punct de plecare, punct de primire...

– Urmează-mă, Richard Inimă de Leu.

Pătrund în casă. Este una d-aia barosană. Perdelele de la portăreaţă sunt trase, dar, între ele şi sticlă, un anunţ scris cu mâna anunţă: „Portăreasa estem absente pe durata la sărbătorile".

Un ascensor binevoitor ne propune forţa lui căţărătoare şi ne aburcă la ultimul etaj. Se aude ciripeala televizoarelor. E sfârşitul

---

* in petto (it.) = în sine, în gând (n.tr.)

după-amiezii unei zile de Anul Nou. Ficaţii înregistrează o oboseală... Ici şi colo, nişte ultime râsete.

Pe palierul modest, cà acela al ultimelor etaje din imobilele vechi, două uşi cu ştergătoare cu monogram, vopsite cu vopsea care imită lemnul, aplicată peste cel adevărat, ceea ce mi s-a părut întotdeauna o erezie. Ciulesc urechea.

N-aud decât murmure...

– Suni? întreabă Grasu'.

– Prefer să mă duc să arunc un ochi pe acoperiş.

În fundul palierului, o scăriţă minusculă, cu şase trepte, duce la o uşă de pod. O escaladez în doi timpi şi trei mişcări. Uşa nu-i încuiată cu cheia. Pătrundem în acest ***no man's land**** bizar, sumbru şi pânză-de-păienjenos, unde descoperim şarpanta unei case. Este un spectacol în faţa căruia sunt întotdeauna sensibil. Îmi plac genurile astea de caravele răsturnate, această întrepătrundere de bârne şi de lemne (care mă îndeamnă să nu rămân de lemn-Tănase), atât de armonioasă, încât face din meseria de dulgher una dintre cele mai frumoase din lume.

Un aer răcoros suflă prin pod, datorită faptului că a fost scos geamul uneia dintre lucarne şi i s-a mărit deschiderea, prin tăierea unor şipci cu fierăstrăul şi prin îndepărtarea unor ţigle. Gaura este căscată spre un întuneric gros, ca de vată.

– Am nas, nu? îi spun Grăsanului.

El trage aerul pe nări, pentru a-mi arăta admiraţia lui necondiţionată.

Acţionez o lanternă-stilou cu fascicul zimbilicoidal, care smulge din obscuritate un întreg utilaj, pentru a-l furniza pupilelor noastre avide, aşa cum scria pe vremuri, cu atâta vigoare, Robert Claudel în ***Pantocul de Salin****.

---

* non man's land (engl.) = pământul nimănui (n.tr.)

** În realitate, piesa *Pantoful de satin (Le Soulier de satin)* a fost scrisă de Paul Claudel. (n.tr.)

Sunt adunate aici: o nouă butelie de gaz, în care e băgat un tub de cauciuc ce suie pe acoperiş, funii, un hamac, diverse scule, o cuvertură strânsă şi un taburet care-ţi permite să te sui pe acoperiş, fără să fie nevoie de un nou aranjament. Mă urc pe el şi mă înfig în ceaţă. Disting braţul macaralei deasupra mea. Peste ţiglă a fost amenajată un fel de platformă de aluminiu, fixată pe şarpantă cu nişte crampoane.

Pe susnumita, stă încolăcit, într-un maldăr baban, restul tubului de cauciuc, legat de damigeană (sau damigiană, dacă preferi, mie mi se fâlfâie).

Lucrările mari, ce justifică montarea macaralei, au avut loc în imobilul vecin, care e pe cale de a fi înălţat ca o rugă adresată sfintei Tereza (uite, asta e una care mă emoţionează).

După ce am văzut, mă întorc în mansardă.

– Figura e superbă, zic.

Bérurier escaladează, la rândul lui. Deodată, acest tâmpit sinistru îşi pierde echilibrul, răstoarnă taburetul, dă să se agaţe de marginea acoperişului, care – fiind deja tăiat – se dovedeşte a fi slab şi îi face figura pe nasol. O jumătate de duzină de ţigle cade pe podele, în acelaşi timp cu rinocerul meu. Tămbălău în toţi dracii!

Eu fulminez, fluminez, minuflez! Îl fac în toate felurile, cu glas scăzut, ceea ce nu atenuează oroarea, ca probă, calificativul meu cel mai suav este cel de „căcătură prost căcată", injurie destul de neuzitată, după câte cunosc, revelatorie pentru tendinţele mele scatologice.

– Am alunecat, pledează Obezul.

– Tacă-ţi fleanca!

Înţepenim, pândim eventualele consecinţe; dar nu, totul e calm.

Ca măsură de precauţie, rămânem pe loc un sfert de oră bun, înainte de a ne lua tălpăşita. Furia mi s-a potolit. Grasu' profită de asta, ca să mă întrebe, numai miere:

– Ş'acu', gagiu', faci ceva-cumva?

– Trimit în goana mare trupele de elită, aici, în sector. O să găbjim toată banda, chiar de la începutul operaţiunii. Baraj de stradă, trăgători de elită pe acoperişurile învecinate; şi preşedintele o să meargă să soilească la el acasă sau la ***Hotelul Două Boambe***. Nu mai e timp de pierdut, vino!

Batem, şti în ce? Da: retragere! Cuvântul este penibil, dar, la urma urmei, nu sunt ofiţer de recunoştinţă.

Cobor scăriţa de lemn şi împing din nou uşa de la pod. Iată-ne pe ultimul palier. Este gol, potolit. Oftez uşurat.

Prea repede.

Cele două uşi care se află aici, se deschid la perete. Am timpul să zăresc o grămadă de gagii în cadrul fiecăreia. O adevărată colcăială. Aud detunături foarte slabe. Ştuf! Ştuf! Îmi trag la bobârnace cam peste tot. Au surdină, caraghioşii, şi ne împănează.

Încerc să-mi duc mâna la flintă. Dar în mine totul înţepeneşte. Tocmai mi-au aşezat pe umeri o catedrală.

Rahat! Că doar nu m-or fi lichidat, totuşi!

Tre' să termin ***book***-ul ăsta, editorul meu este intransigent cu termenele.

Mă prăbuşesc, moale ca o ejaculaţie. Nu mai nervos ca-n momentul în care tăticu' m-a făcut cadou lu' mămica. Chiar niţel mai puţin, fiindcă la acea vreme, am avut temeritatea de a-mi găsi baza înaintea altor mii de nătărăi potenţiali, care voiau şi ei acelaşi lucru.

Dar, pentru atâta lucru, nu-mi pierd eu cunoştinţa. Doar că-s absolut inofensiv, redus la starea de cârpă udă, incapabil să mă uit până şi cât e ceasul. Dovleacul mi-e aşa de greu, că-mi atârnă pe piept.

Nişte tipi înaintează, mă apucă de gulerul hanţei şi mă târăsc pe palier. Nu simt nimic. Cuget dintr-un căpeţel de creier, cu o zgaibă de meninge, mare cât o gămălie de ac. „Creierul e un recipient cu amintiri!" după Bergson. Recipientul meu este gol, gol, GOL!

Nu aud nimic, văd viaţa de la fund, aşa cum vede capul unui decapitat ghilotina, din coşul lui cu rumeguş, încă vreo câteva secunde, după unele rapoarte medicale ţinute în secret.

E unul, un grăsan, un obez, care fumează o ţigară de foi. Dovleacul lui seamănă cu un cur în timpul defecării. E pur şi simplu nsuportabil.

Şi, după aia, mai e un paravan dintr-o tapiserie, gen Aubusson (Paşti cu buşon), cu cadre din lemn cu caneluri şi balamale stil Ludovic al Curulea.

Fumătorul gras stă jos, în faţa paravanului.

Apoi ochesc o pendulă de marmură neagră, care-ţi reprezintă un tigru sau o panteră stilizată. O oglindă cu ramă aurie restituie frânturi din încăpere, treceri de moace, o atmosferă...

Sunt tot aşa de vlăguit, de golit şi de încovrigat, caşalot care crapă pe o plajă şi care nu mai poate să dea din înotătoare.

Aş vrea să reflectez, să încerc să-mi adun gândurile, ca să coerentizez un pic; aiurea! Caleidoscop. Mişcă, se compune şi se descompune, îşi schimbă formele şi culorile. Nu-mi spune nimic.

Da' dacă mi-aş închide pe bune lampioanele? Şi dacă m-aş lăsa legănat de vârtejul ăsta care mă înghite? Dacă i-aş ieşi înainte neantului, ca Ludovic al XV-lea (cred eu) înaintea Mariei aleia, Polska*...?

Să ai vederea câmpului, să te supui nemiloaselor necesităţi corporale. Ai chef să tuşeşti: tuşeşti; să te pişi: te pişi; să nu mai exişti: te abstragi. Bonsoar, umililor, nătărăilor, fraţilor, confraţilor.

Un ţipăt de trident.

Un trident în picaj. Vruuum... um... um!

Revin. Mă strigă?

---

* Aluzie la Maria Leszcinska (n.tr.)

N-am putut să joc relache prea mult, fiindcă obezul cu mutra ca un cur n-a fumat trei centimetri de ***habana***. Cenuşa cade pe maioul lui de lână albastră. „Ia' uite, cântecul lui Mac Orlan*: ***Fata din Londra... Pe maioul ei de lână albastră se putea citi scris cu litere rotunde – numele unei vechi companii – care se pare că face înconjurul lumii...***

Curul îşi scoate ţigara din anusul roşu, ca să dea afară un nor mare de fum.

Un nou ţipăt. Mă adun, pentru a încerca să văd. Zăresc o doamnă bătrână în capot ecosez. Are părul albastru, tenul cenuşiu, expresia terorizată.

Încă un efort, Sana, credinciosul meu!

Acum descopăr o infirmă, genul absolut cretin, într-un fotoliu cu rotile: un corp mic, îngrămădit, capul mare, limba pe jumătate scoasă, privirea holbată, inexpresivă. Foarte bine, şi după aia? Aud trăncăneală pe după paravan. Se vorbeşte în nemţeşte, dar cu inflexiuni mai puţin guturale decât în nemţeasca din Germania. Austriacă, nu? Sfârleaza mea nebună se opreşte din învârtit, iar gândurile mi se coordonează. Brusc, îmi spun: „Johann II". Era Strauss, Johann II. Autorul valsurilor. Vienezul. Echipa Johann II e o echipă austriacă, cărăbănită încoace, ca supliment, pentru completarea echipei italieneşti (Raphaël).

Deci lovitura va fi dată. Iar acum, noi suntem în colimatorul lor, neputincioşi.

Un nou ţipăt de femeie martirizată.

Cineva rânjeşte. Observ o efervescenţă de cealaltă parte a paravanului. De acolo, de unde se află, bătrâna şi idioata asistă la scenă. Idioata cască nişte ocheane mari cât baloanele-sondă. În schimb, doamna în vârstă şi-i închide pe ai ei.

---

* Pierre Mac Orlan = scriitor şi scenarist francez (n.tr.)

Aş vrea să văd şi eu; încerc să mă mişc, dar m-au priponit tot, cu sârmă. Ia uite, descopăr chestia asta abia acum. Împiedicat, sugrumat, mumificat. Cu braţele lipite de corp.

Obezul care fumează se ridică şi cască. Descoperă luciditatea privirii mele.

– Oh! face. Ce, gata?

O pauză. Vaietele continuă. El ocoleşte paravanul şi rămâne înfipt pe zgaibaracele depărtate, cu o mână în buzunar şi cu cealaltă ţinându-şi piciorul de scaun.

Se întoarce spre mine şi-mi face cu ochiul.

– ***Schön***, îmi zice, ***sehr schön****!

Ridică degetul mare al mâinii care ţine havana. Scrumul arzând cade pe covor. Bătrâna nu se poate împiedica să nu privească la consecinţe.

Curul ăl mare îşi înfige iar havana în găoază.

– Tu vrut priveşte? îmi îndrugă.

Deplasează paravanul. Am, dintr-o dată, perspectiva unui salon mare şi bătrânesc. Ah! Ce privelişte îngrozitoare! Oh! nu, nu mobila şi nici tapetul de saten în nuanţe smântânoase mă fac să reacţionez astfel!

Închipuie-ţi că sunt patru tipi peste scumpa şi drăgăstoasa mea Hélène.

Vrei să ştii?

Să îndrăznesc să-ţi povestesc o asemenea mârşăvie?

Naratorul, chiar şi atunci când e de înaltă clasă, ca acela ce te conversează, are datoria de a nu depăşi limitele tolerabilului. Există un prag de nedepăşit al decenţei, altfel nu se mai poate înghiţi şi e deja prea frumos că ai fost înghiţit o dată.

---

* Schön, sehr schön (germ.) = frumos, foarte frumos (n.tr.)

Atunci, n-o să-ţi spun nimic. Da, o să trec sub tăcere înspăimântătorul spectacol care îmi agresează simţurile, inima şi spiritul, într-o dată, în bloc, bum!

Voi avea puterea să tac.

Gata: tac!

Vezi? Tac!

Ascultă cât tac de bine, ce mă-sa?

Dar ştii tu că e greu să păstrez pentru mine o asemenea vedenie infernală! Da' ce zic eu, greu? E inuman. Biata, scumpa şi adorabila Hélène, care voia să se păstreze pentru tâmpitul ăla al ei de felcer!

Adunătura de tâlhari n-are nici o milă pentru ea. Ah! ce crudă dezonoare! O violează în chip monstruos. Desigur, combinaţia e sofisticată şi a necesitat imaginaţie din partea mi-şeilor (de piele) protagonişti. Dar ce ruşine! Ce ruşine! Un asemenea asalt! Cvadruplu! Nu, nu insista: n-o să merg mai departe. Ei, monştrii, îşi iau asta asupra (şi dedesubtul lor)!

Ochii mei clănţăne din dinţi. Inima mi se bâlbâie de milă. O indignare cât Niagara mă inundă. Dar ăştia sunt sadici, ce mama dracu'? După ce că o iau, o mai şi sodomizează, o mai şi felaţionează toţi odată, pe lângă acest triplu viol îi mai şi ard spatele cu ţigara aprinsă! Ţipetele ei sunt înăbuşite şi pe bună dreptate, fiindcă gagiul de post de căluş e dotat cu o aia de măgar! Cel care o stigmatizează cu foc e o scârbă vâscoasă, un gen de scopit, trandafiriu şi pofticios, neavând nici gene, nici sprâncene. Dar să nu te bazezi pe mine că o să-ţi descriu scena. Află că, la figuri libere, îi duce capul, nemernicii! Ba chiar trei capuri! Şi încă nişte capuri de-alea bune de bătut untul cu ele! Ah! leprele! Prin urmare, nu numai că vor să-l înhaţe pe Primul om din Franţa (la stânga, cum ieşi), dar se mai şi dedau (de-a dura) – ca să-şi omoare timpul – la mârşăvii incalificabile.

Bineînţeles că, pe această adorabilă Hélène, arsurile o fac să se cutremure. Şi asta e numai în beneficiul banditilor, ocupaţi s-o astupe

prin toate părţile. Îţi dai seama că pe lângă că e ceva cald, mai şi mişcă! Ideal, nu?

Cel care i-a asigurat obturarea anterioară, ajunge primul la ţinta scârboasă pe care şi-a fixat-o! Şi o răcneşte în gura mare, în dialect nemţesc. Dar, după aia, vrea să se retragă din combinaţia diabolică, dat fiind că pentru a putea realiza isprava, e băgat sub grămada de indivizi. Şi atunci, se scutură. Biata inspectoare se clatină. Ocupantului său posterior, mişcat din loc, îi vin dracii şi-i trage un pumn în ceafă. Făcând asta, îi aduce o gravă atingere felatorului (a nu confunda cu feleştocul) şi o dublă atingere Hélènei, care se sufocă până dincolo de amigdale (amigdala şi migdala). Cocostârcul cu gâtul lung, dotat cu un cioc prelung (de data asta, nu-i aşa?) şi-a scalpat Mohicanul. Îşi scoate, urlând, iataganul ştirbit şi sângerând.

Pe scurt, povestea se termină rău. Cu atât mai mult, cu cât piromanul, insul ăsta dezgustător, în toată învălmăşeala, şi-a apucat cu toată mâna – arzându-se de-a făcut băşici – minireşoul! Aceşti domni, dintre care doar unul e satisfăcut, se răzbună în mod sinistru pe Hélène, burduşind-o cu ghionţi. Cel care o luase pe uşa strâmtă („siliţi-vă să intraţi pe uşa îngustă", Luca XIII), deosebit de vindicativ, îşi scoate un cuţit din buzunar şi-i scrijelează sânii, sărăcuţa de ea.

Aş vrea să-mi rup legăturile, întocmai ca Superman, ca să zbor în ajutorul tandrei mele consore.

Ah! de ce nu şi-o fi ales să se facă secretară de direcţie sau vânzătoare la Galeriile Noi-Nouţe, în loc să se facă poliţistă? Fetele idealiste plătesc, mai devreme sau mai târziu, un tribut existenţial, o să faci tu remarca. Aici, preţul e ridicat.

Neutralizat fiind, nu pot decât să-mi rod, ştiţi ce? Frâna de mână!

Privirea mea, saturată de orori, deviază până la o canapea, unde ultimul dintre macaronari, pe care îl cunosc perfect, stă ţinând un pahar de vin în mână şi contemplând toate astea, cu un aer indiferent. Furia acoliţilor săi austrieci nu-i ştirbeşte auto-controlul. Este

posomorât, încordat, mai curând reprobator. Nimic nu captează mai mult ca o privire. Cum se opresc nişte ochi asupra persoanei tale, ai tăi au şi pornit-o să-i întâlnească. El se întoarce spre mine, apoi se scoală. Grăsanul scârbos, care fuma havana, se îneacă de râs, văzând felul în care s-a ales praful de sexi-grup. Se bate peste coapse şi le aruncă măscări gorobeţilor.

Italianul se apropie de mandea. Păşeşte peste Béru, care zace cu faţa la mochetă, dus pe lumea ailaltă, în continuare, după cât se pare.

Broscarul se lasă pe vine şi se holbează la mine cu insistenţă. Are o faţă care îţi inspiră, progresiv, groaza. Ochii îi sunt extrem de depărtaţi, ca ai unora dintre asiatici. Privirea întunecată îi seamănă cu ceă a unei păsări de pradă. Rar am mai văzut în ochii cuiva o strălucire aşa de nemiloasă. Gura lui cu buze subţiri este foarte roşie. Poartă pe gât o cicatrice destul de urâtă. Lovitură de şiş sau amintirea vreunui antrax prost vindecat? Costumul în dungi a început să i se şifoneze, cămeşuica îi e împuţită la guler, cravata i s-a făcut funie, şalupele îi sunt înnoroiate ca privăţile din parcările de pe autostradă.

– Poţi să vorbeşti? mă întreabă omul.

Accentul lui cântător m-ar încânta, dacă el ar fi chelner într-un restaurant italienesc; dar, ţinând cont de împrejurări, mă lasă rece.

– Nu ştiu, răspund.

Îmi aud vocea. Este slabă, ciudată, dar distinctă.

– Da, bine, poţi, mă asigură asasinul.

– Adevărat, pot, admit eu.

– Colega ta a vorbit, am o metodă sigură...

– Nu mă îndoiesc.

– Cum aţi ajuns în casa asta, omul tău şi cu tine?

Îşi ţine, în continuare, paharul de vin în mână. În ciuda poziţiei neconfortabile, nivelul băuturii nu se clatină.

– Am venit să vă admirăm spiritul organizatoric.

– Ştii tot?

– Despre preşedinte? Da, tot.

– Cum ai aflat?

– În echipa voastră, tipii au limba prea lungă.

Nu are nici o reacţie. Privirea lui mă stânjeneşte atât de mult, încât sunt contrâns să-mi feresc ochii de ea, o clipă. Mi se face rău de la inimă să-i suport fixitatea.

– Cine?

– Întreabă-i pe şefii mei, eu nu sunt decât un executant prost şi disciplinat. Mai ales prost: ca probă că sunt aici, împachetat ca o mumie.

– Minţi, tu eşti patronul, mi-a spus fata.

– Un exces de admiraţie a îndemnat-o spre lirism.

– Termină!

– Poftim?

– Nu te-ndepărta de calea dreaptă, curcanule, că altfel o pun pe gagică peste tine şi-o spintec în mutra ta. Ăsta-i singurul meu avertisment. Înţeles?

Scârba! Mi-a înghеţat rectul ca un ţurţure. Da' ştii că mă bagă-n răcori, urâtul ăsta?

Dacă fac pe nebunul, ăsta se ţine de promisiune. Nu, clar, jucăm pe bune.

– M-am conversat cu negrul, macaragiul, şi am vizitat portbagajul Citroën-ului negru.

– Negrul nu ştie nimic.

– Ba da, ştie că trebuie să manipuleze o macara în noaptea asta.

– E plin Parisul de şantiere.

– De acord, numai că noi ştiam de la început, dintr-un mesaj de la CIA, că Al Kollyc a venit în Franţa ca să organizeze o chestie contra preşedintelui nostru.

Adaug:

– Nota a parvenit direct la serviciul de pază al Elysée-ului şi de aia sunt băgat în afacere.

Tipul ăsta e atât de pus în priză, atât de pătrunzător, încât simte tot: nu numai când îl aiureşti, ci şi când îi spui adevărul.

Eu continui:

– Un macaragiu clandestin... Lucrări pe strada Elysée-ului. Era de ajuns pentru ca să vin să mă informez.

– Ce-ai descoperit?

– Damigenele din gheretă. Platforma voastră de pe acoperiş. Trebuie să recunosc că e o figură super.

– Cum crezi că se va realiza?

– Ei, păi... Stai. Damigenele, presupun că trebuie să conţină un produs care să îndesească ceaţa, aşa ca lucrul macaralei să fie absolut invizibil de la sol.

– Şi după aia?

– Un flăcău, doi, vor decola de pe acoperiş, pentru ca apoi să fie depuşi frumuşel pe balconul preşedintelui. Mai înainte, tubul care se află pe platformă şi care e legat de o butelie va fi desfăşurat. Acesta va traversa strada o dată cu tipii însărcinaţi cu lovitura. Ajunşi în faţa regalei ferestre, veţi sfredeli o gaură în lemnul ramei, cu ajutorul unui burghiu manual, pentru a vârî extremitatea tubului în cameră, iar gazul soporific pe care îl conţine urmează să-l anestezieze pe Primul-dintre-francezi. Răpitorii vor aştepta până când îşi face efectul, apoi vor sparge fereastra şi vor intra în coşmelie ca să pună mâna pe preşedintele adormit. O să-l trântiţi în hamacul care aşteaptă, cu restul materialului, iar macaraua va pivota pentru a-l depune pe acest imobil. Apoi, dacă nu a fost dată alarma, îl veţi evacua într-un loc pe care nu-l ştiu şi unde alţi tipi îl vor lua în primire. De notat că, în cazul în care s-ar da alarma, nu riscaţi mare lucru; cu un asemenea ostatic ca monedă de schimb, nici că se poate mai bine!

Tac. El cugetă o clipă. Apoi mă ciocăneşte pe frunte, aşa cum baţi la o uşă.

– Nu-ţi spun să intri, toate locurile sunt ocupate, fac eu.

El are un zâmbet deloc catolic, deşi e italian.

– E ceva aici, înăuntru! asigură broscarul.

Bun, doxa mea îl impresionează. Acu'i vorba să asiguri viitorul imediat al preşedintelui.

– Din păcate, figura nu va fi realizabilă, zic.

– Crezi?

– Sigur. Am anunţat Elysée-ul că se urzeşte ceva urât şi preşedintele nu va rămâne să doarmă la fabrica lui.

In ter loc ut orul meu, fidel impasibilităţii sale, rămâne de marmură (ceea ce e un caz rar, dar pun de la mine, întotdeauna când e vorba de marmură). Încă o dată, el încearcă să descâlcească bluful de realitate.

– Nu mă crezi? insist.

El rămâne golit, ca creierul unui filosof flamand.

– Pot să-ţi dovedesc: telefonează la secretarul privat al preşedintelui, am numărul la mine, şi adu-i la cunoştinţă conversaţia noastră.

Ucigaşul murmură:

– Maligno*!

Şi deodată:

– Dă-mi numărul!

Mi-ar fi greu să-i dau orice obiect, de aici, din aparatul ăsta în care mă găsesc! Şi atunci, mă scotoceşte el şi-mi saltă carneţelul-miracol. Se duce până la Hélène, care stă într-o stare de prostraţie, pe o canapea. O înhaţă de păr, obligând-o să se ridice în picioare, cărând-o ca pe o sclavă, şi iese cu ea din cameră.

---

*. Maligno (it.) = rău, afurisit; aici: drace! (n.tr.)

Acestea fiind zise, încep să cred că o să-i dau iarăşi plasă Féliciei mele şi sticlei de Château-d'Yquem. Ce zici de aşa un 1 ianuarie? Ai mai trăit unu' ca ăsta Puţă-bleagă? Dacă da, scrie-mi, o să fondăm un club!

Când se întoarce macaronarul, trăgând-o, în continuare, de coamă pe biata puştoaică, îmi aruncă o ocheadă complice. Apoi, după ce-i atinge Hélènei un dos de labă nemilos, vine spre mine.

Se bate uşor, cu carnetul, pe bărbie şi, ajuns în faţa mea, îl aruncă pe jos.

– Mersi pentru sfat, îmi zice. Era o idee de milioane. Puştoaica a telefonat din partea ta, ca să le spună că totul e O.K.; o să putem acţiona ca-n brânză.

– Aţi găsit alt macaragiu?

– Vine din Italia, la sfârşitul zilei, cu avionul de Milano.

Poate că ai observat, de când ne întâlnim, că degeaba dospesc eu prin tot felul de haznale cu un ***căcat de groază***, curiozitatea mea profesională îşi ţine coada tot în sus. Când o lepră acceptă să înceapă o conversaţie, o pisez atâta, până când se dă bătută.

– Un macaragiu se înlocuieşte, dar un şef?

– Ce?.

– Păi, Al Kollyc e şters din cartea de imobil, nu? Trebuie că ai încasat nişte creieri de-ai lui pe cravată?

El dă din umeri.

– Nu te ocupa de asta, curcanule!

– Mai există şi un vice-preşedinte, ca în State?

Îmi arde una în bot, cu ciubota. Scârba! Maxilarul îmi este de-a dreptul suferind, de pe urma ei.

– Conversaţia ta e limitată, îi zic.

– Ăsta-i felul meu de a răspunde, când nu am nimic de spus, mi-o întoarce urâtul.

– Bun, ca să schimbăm capitolul, am văzut că ai făcut curăţenie generală la han, înainte de a te topi: amicul tău, baba Rolande, ai despuţit bine locul! Noi de ce mai suntem în viaţă, colegii mei şi cu mine?

Pufneşte în râs.

– Pentru că puteţi fi de folos. S-ar putea întâmpla să avem nevoie de voi, de-aici şi până la sfârşitul operaţiei. Până acum, nu dispunem decât de locatara apartamentului ăstuia, cu cretina ei. Asta mă face să mă gândesc că, din clipa de faţă, ne sunt inutile.

Îşi trage flinta de la brâu şi-i înşurubează surdina.

– Ei, 'tu-i maica mă-sii, nu fi tâmpit! urlu. Şi aşa a fost destul prăpăd! Ce nevoie ai să cureţi nişte nevinovate?

În loc să-mi răspundă, se duce la fotoliul înapoiatei şi o împănează drept în mijlocul frunţii. Impactul e atât de violent, că puştoaica cade de pe sărmanul ei scaun. Doamna cu părul albăstrui se pune pe urlete. Ucigaşul o face să tacă, cu un glonţ în gură.

După care, îşi deşurubează surdina, aşa cum un tâmplar ar scoate tija unui burghiu, după ce şi-a terminat treaba.

Le aruncă celorlalţi în italieneşte:

– Duceţi-mi hoiturile astea două la bucătărie!

Unul dintre austrieci înţelege limba lui Dante, pentru că le traduce camarazilor. Violatorii Hélènei pun mâna pe femeile moarte şi le evacuează.

– Nu meriţi să trăieşti! îi strig macaronarului.

El dă din cap.

– Ba da,

– Şi nu meriţi nici să fi avut o mamă!

Vine drept la mine şi începe să se uşureze peste mine.

– Încă o vorbă despre mama şi te lichidez pe loc!

Jetul lui cald îmi biciuieşte faţa. Închid gura şi ochii cât mai ermetic cu putinţă.

CAPITOLUL 10

Răţoiul Donald Reagan..

Înlănţuit.

Răţoiul Înlănţuit*, Donald.

Reagan care rânjeşte.

Creieraşul meu se izbeşte de sticla realităţii, întocmai ca un fluture de cea a unei lămpi**. Ce-am mai păţit iarăşi?

Încerc să...

Ah! da, urâtul ăla de ucigaş cu sânge rece a făcut o criză. Urmare cărui fapt? Ce i-am spus atunci când m-a supus acestei grele umilinţe, aproape cea mai mare dintre toate, dacă dai deoparte luatul pe din dos non-consimţit? Nu-mi mai aduc aminte de insulta care mi-a venit la gură. Dar i-am dat drumul. Aşa cum a dat şi el drumul piciorului său în direcţia tâmplei mele: trosc! În bietul meu cap totul s-a dispersat. Ca şi cum încăsasem peste el un telefon de bronz.

Şi întunericul.

---

* „Canard Enchainé" (fr.) = publicaţie umoristică franceză (n.tr.)

** Metaforă, semafor (asta e forţa mea, scuzaţi!).

Întunericul atât de negru... Uitarea... Neantul... Cu nişte imagini, totuşi, mai mult sau mai puţin îndepărtate, mai mult sau mai puţin vagi. Scabroase, pe ici, pe colo...

Şi, pe urmă, Reagan. De ce Reagan? O să-ţi esplic. Pe o măsuţă joasă, nu departe de faţa mea, se găseşte un teanc de ziare şi reviste. Una dintre acestea din urmă a căzut din teanc. Acoperitoarea ei îl reprezintă pe Donald – Răţoiul Reagan. Pentru cei care, în curând, nu şi-l vor mai reaminti pe Reagan, precizez că e vorba de Preşedintele Statelor Unite, cu faţa în întregime din plastic, pentru care nişte oameni de ştiinţă fabricaseră un plămân de oţel în formă de costum bleumarin, cu o dungă impecabilă la pantalon, pentru că erau de zinc. Acest bărbat excepţional care jucase roluri de cow-boy, înainte de a-l juca pe ăla de preşedinte, reprezinta o minune a tehnicii. Putea spune ***Hello! I am the best**** fără să aibă nevoie să deschidă gura. Mulţumită plămânului său izolat termic, în întregime, ieşea fără pardesiu pe cele mai mari geruri. Nu avea nici o nevoie de automobile blindate, pentru că era imunizat la impactul cu gloanţele, ceea ce i-a adus impertinenta poreclă de „Tare-n glonţ şi mare-n clonţ". Îi plăcea să-l copieze, la vremea aceea, pe preşedintele francez şi trimitea cu plăcere trupe de elită în insuliţe pierdute, sub pretext că implantează acolo birouri ale lui American Express. La manifestaţiile publice era scos întotdeauna în compania unei doamne păstrate în zăpadă carbonică, cu aspect paşnic, de care nimeni nu se îndoia că ştie să prepare nişte excelente apple-pies** şi a cărei funcţie consta în a-şi îmbrăţişa soţul, la sfârşitul discursurilor lui, trântindu-i, cu aceeaşi ocazie, cinci sute de grame de pudră peste mutră. Dar, cum aceasta era, dacă ne amintim, din plastic, cu puţină bătaie de cap i-o făceai ca nouă.

---

* Hello! I am the best (engl.) = Salut! Sunt cel mai bun. (n.tr.)

** apple-pie (engl.) = plăcintă cu mere (n.tr)

Îmi cer iertare de la cei nerăbdători, pentru aceste precizări, dar eu sunt pentru conservarea Istoriei. Particularitatea Preşedintelui Reagan fiind aceea că era deja, el însuşi, o conservă, în momentul când o făcea; spre deosebire de preşedintele nostru, care nu era (conservat).

Dar să ne întoarcem la sadicii noştri. N-au mai rămas decât doi: italianul cel crud, cu ochi de mort, şi austriacul ăla mic, care activase sub ciorchinele de oameni, al cărui centru de comunicare era Hélène. Un al treilea bărbat, care-mi era necunoscut, s-a alăturat comandoului. Un găligan înalt, tot numai cârlionţi, slab mort, îmbrăcat cu nişte pantaloni de catifea neagră şi cu o jachetă roasă; de piele.

Cei trei discutau în fundul camerei. După toate semnele, broscarul cu costum în dungi e cel care dă directivele. Mă silesc să aflu noutăţi despre prietenii mei... Hélène a fost legată cobză, ca şi noi, şi zace pe canapea. Grasu' se află la doi metri de mine, pe podea, dar şi-a venit în fire. Ochii săi bolovănoşi, de câine beţiv şi fidel, nu mă slăbesc. Înţelegând că mi-am revenit, îmi zâmbeşte. Zâmbetul ăsta e ca pâinea caldă, cu miere pe deasupra, sau cu Boursin* cu usturoi. Îmi încălzeşte corpul, inima, speranţa. Cu o bătaie din gene, îl chestionez pe Messire Osânză. Ne înţelegem atât de bine noi doi! Îl întreb dacă legăturile îi sunt strânse tare sau îi permit să spere... Răspunsul lui e negativ, categoric. Nu, ca şi mandea, nici el nu poate să mişte. Au trecut ore întregi şi sunt înţepenit, solidificat, îngheţat până-n inima măduvei spinării.

Cei trei ciraci se despart. Austriacul mic de statură bea un gât de tărie sau de nu ştiu ce, chiar din flacon. Lunganul cârlionţat se uită la bibelourile de fildeş, aşezate într-o vitrină, şi bagă unul în buzunar. Suvenir, suvenir...

---

* Boursin = marcă deosebit de apreciată de brânză franţuzească, de consistenţă cremoasă, cu verdeţuri şi usturoi. (n.tr.)

Cât despre ucigaş, mai metodic decât un calculator, îi trece pe prizonieri în revistă. Începe cu Hélène, continuă cu Grasu', sfârşeşte cu mine.

Declară:

– Pe el trebuie să-l luăm. Grasul e prea gras, fata e prea slabă.

Tovarăşii lui nu răspund nimic. Lor li se fâlfâie, se supun.

Timpul trece, de bine-de-rău; mai de grabă de rău, în ceea ce mă priveşte. Am atâtea furnicături în membre, că mă simt devenind miriapod.

O pendulă, pe undeva, prin cameră, deapănă (cum ar scrie Ponson du Sérail) bătăile orei douăsprezece şi jumătate sau unu. Câteva secunde mai târziu, bisează. Deci e ora unu.

Italianul se duce la fereastră şi examinează strada.

– Bravo pentru meteo, monologhează. De ceaţă, e ceaţă!

Apoi, după o tăcere:

– Ar trebui să cobori, Tortollani, şi să aştepţi semnalul în gang. Ia-ţi talkie-walkie; orice se întâmplă, mă anunţi, o să fim permanent în legătură. În privinţa damigenelor, e de ajuns să le scoţi dopurile şi să laşi deschisă uşa gheretei, gazul o să iasă fără probleme şi se va opaciza în contact cu aerul! După aia, o să te caţeri în cabina macaralei şi o să aştepţi ordinele mele.

Noul venit zice nişte chestii în italieneşte, trebuie să fie argoul milanez, pentru că nu pricep nici cât negru sub unghie.

După ce a plecat acesta, italianul se duce să scotocească într-o sacoşă de piele, atârnată de spătarul unui scaun. Scoate din ea două plicuri mari, pe care le rupe. Plicurile conţin benzi de leucoplast, de zece centrimetri pe cinci. Fără ruşine, mi le pune peste mestecătoare. Noroc că nu-s răcit, altfel m-ar paşte asfixierea!

– Îţi fac un cadou regesc, glumeşte, o să asişti la operaţie!

Privirea mea expresivă probabil că arată o mare surpriză, fiindcă adaugă:

– Trebuie să te am cât mai în bătaia puştii, pentru cazul în care s-ar produce vreo încurcătură. Viaţa ta o va garanta pe a noastră.

Îl strigă pe celălalt tip şi îi ordonă să mă apuce de ţurloaie. El însuşi, fără să se dea înapoi, mă ia de umeri.

Aşadar, iată-ne porniţi. Dacă ţi-aş spune că mă menajează, ar însemna că aiurez. Iau la scatoalce, pe toate părţile: la babord, la tribord, la chilă, la dunetă. Cea mai dureroasă este ascensiunea pe scara care duce în pod. O dată pus pe podeaua prăfuită, mă abandonează, ca să-şi vadă de pregătiri. Se simte că au făcut repetiţie. Acţionează prompt, fără să calce-n strâchini, la lumina unei lanterne mari, portative, de camping, ce împrăştie o lumină roşie, care îi transformă în demoni. De altfel, nu sunt? Hai? răspunde! Comportamentul acestor ***desperados*** nu e, oare, satanic? Macaronarul îşi permite să şuiere printre dinţi ***La Traviata***! Şi nu-ţi poţi da seama ce dimensiune metafizică ia această arie faimoasă, în podul ăsta în care se elaborează răpirea secolului. Când şi când, Macaroneaţă îşi consultă ceapa cu cadran fosforescent; i se mai întâmplă să se urce pe taburet, ca să se chiorească pe acoperiş. Nici o nervozitate. Gesturile lui sunt la fel de aşezate şi calme ca ale marelui specialist care-ţi practică extirparea testiculelor, crezând că era vorba de amigdale.

El cară hamacul pe platformă şi, apoi, o serie de scule pe care nu reuşesc să le disting. După ce totul e gata, deschide o valiză pe care nu o văzusem la prima mea vizită în aceste locuri, pentru că era pusă pe o grindă principală. O deschide, scoate două combinezoane negre şi două capişoane-mască tot negre, şi ele.

– Haidem, nu mai sunt decât zece minute! îl anunţă pe amicul lui.

Atunci, îşi scot sacourile şi îşi pun combinezoanele. După care, îşi trag capişoanele peste mutre. Îşi pun mănuşi negre, de aţă. În valiză, mai erau şi nişte papuci de pâslă, tot negri, mai e nevoie să-ţi precizez, tăntălău prăpădit? Plus un cordon de stofă neagră, cu catarame şi cârlige de jur-împrejur. Domnii îşi fixează cu el armele şi utilajul.

– Îl săltăm! decide şeful, vorbind despre bietul de mine.

Mă urcă pe platformă. Aerul e rece, cade un fel de măzăriche ca vârful de ac. Sunt aşezat pe o podea de aluminiu, rece ca un cur de bobeur căzut de pe scula lui, în cursul prestaţiei.

Broscarul murmură în talkie-walkie:

– E O.K.! Tortollani!

– Gata, grăseiază o voce.

– Şi noi la fel; vei acţiona cum începe tămbălăul.

Inima îmi bate să se spargă (pardon, să se rupă). Neputinţa mă vâră într-o stare acută de criză. Îi înţeleg turbarea lui Don Diego, cârpit de boul ăla de conte; ce mă-sa, Rodrigo a avut dreptate să-şi înfigă, dracului, ţăpuşa în burdihanul ăluia. Pentru un om de acţiune, să nu poţi interveni, e culmea oroarei!

Cei doi tipi abia se disting, negri din cap până-n picioare, în ceaţa foarte densă. Înţeleg că au pornit-o cu dreptul. Au desfăşurat tubul negru şi aşteaptă, ţinându-i capătul.

Broscarul a vorbit de „tămbălău". Mă prind că e vorba de operaţiunea zisă „de diversiune", destinată să acopere zgomotul macaralei şi, în acelaşi timp, să mobilizeze atenţia gărzilor de serviciu, din jurul Elysée-ului. Ce-au pus la cale, ticăloşii ăştia?

Scurt, treaba se produce. O izbitură caracteristică pentru o tamponare, subliniată de ţipete. Lucrurile trebuie să se fi petrecut pe strada Faubourg-Saint Honoré, nu departe de palatul prezidenţial. În ciuda ceţii, o lumină se iveşte, în direcţia aceea, mărindu-se... Ţipetele nu sunt ţipete omeneşti. Se răspândesc peste tot.

– Bine! apreciază cu sobrietate Broscarul.

Zumzăitul macaralei se face auzit, urmat de un uşor guiţat al scripeţilor, care intră în acţiune. Zbirii mei s-au ridicat şi pândesc sosirea cârligului. Îl găsesc. Şeful murmură: „Stop!". Guiţăturile se întrerup. Cei doi flăcăi dau zor să fixeze hamacul de cârlig şi să se agaţe şi ei. Înainte de a decola, Broscarul îmi zice:

– Am la mine carabina cu lunetă în infraroşu, ai să fii mereu în bătaia gloanţelor, să nu uiţi! (şi adaugă iac-aşa în aparat): Go!

Guiţăturile încep iar; doar cât ai număra până la 3, şi nu-i mai văd, bruma îi înghite, se dizolvă în ea. Fierberea face să vuiască strada Faubourg-ului. Cred că identific ţipetele: sunt grohăieli de porci înnebuniţi. Înţeleg schema. Accidentul simulat, al unui camion burduşit cu godaci. Totul a fost pregătit pentru ca, în clipa şocului, vehiculul să ia foc, iar partea rezervată animalelor să se disloce. Domnii purcei, terorizaţi de incendiu, sar din camion şi se împrăştie. Îţi imaginezi scena: camionul în flăcări, la doi paşi de Elysée, şi cartierul plin de porci, care o iau care încotro. Ai cu ce să mobilezi noaptea albă a paznicilor.

În acest timp, Dl. preşedinte se odihneşte în apartamentele sale pontificale. Dacă nu doarme, nici nu o să mai întârzie mult, cu gazul pe care o să i-l branşeze.

Cum să împiedic asta? Cuget cât mă ţin băierile. Eşafodez...

Şi atunci ajung la o concluzie. ***Poate că am un mijloc să împiedic răpirea***. Unul singur. Da, unul singur şi unic. Ghiceşti care? Nu? O să ţi-l spun: ***să cad de pe acoperiş***!

Asta te face să clănţăni din fildeşi? D'apăi pe mine! Dar degeaba răsucesc problema în creierul meu inventiv, nici o altă soluţie nu mi se înfăţişează.

Dacă am să cad de pe acoperiş, se lasă cu tămbălău. S-o găsi vreun locatar din imobil sau vreun trecător ori vreun majur pus pe fugărit godacii, care să se alarmeze. Descoperindu-mă storcoşit, împachetat în sârmă, vor scotoci imobilul, îi vor descoperi pe Béru şi pe Hélène, care or să le ciripească tot. Grasu' şi dulcea mea consoră vor fi salvaţi, preşedintele de asemenea. Or să schimbe numele pieţei Charles de Gaulle, ca s-o procopsească cu numele meu. Idem al aeroportului Roissy. Îmi imaginez suferinţele Féliciei mele. Viaţa ei

sfârşită. Notează că mă aiuresc singur, niciodată n-or să creadă despre mine că am acţionat în mod voluntar. E prea de neimaginat. Vor hotărî că am căzut accidental, cretinii ăştia.

Şi atunci?

Vei înţelege ezitarea mea legitimă. Să-ţi dai viaţa, ca s-o salvezi pe cea a preşedintelui şi a unei perechi de colegi, pare natural, când o buchiseşti într-un roman poliţist. În realitate, asta implică al dracu' o criză de conştiinţă; un fabulos sentiment de altruism.

Dar ceea ce mă susţine e perspectiva de a le face mat pe japiţele astea. Să-i regulez împotriva şi contra oricăror piedici. O să-i am murind. Scumpetea asta de Antonio o să aibă ultimul cuvânt. Hai, curaj, frumosul meu prieten. Învinge acest spirit de conservare care ne neutralizează, ne face poltroni şi bâţâitori. Gândeşte-te la nişte kamikaze japonezi, la cei care au îmbrăţişat cauza palestiniană şi care acceptă să salte-n aer cu o rablă plină de exploziv.

– Hop!

Îi imprim persoanei mele o oscilaţie. Mă rostogolesc, de bine, de rău, până la marginea platformei care nu măsoară mai mult de cinci centimetri în înălţime. O ultimă tresărire şi puf! cad pe acoperiş şi încep să lunec pe el. De acum, imposibil să-mi mai stopez distrugerea. Am pornit, bibiloi! Sunt un făcăleţ care a luat-o în jos, pe pantă. Ce spui, cum sunt ele făcute să se înţeleagă: o pantă şi un făcăleţ! Să-ţi exprim gândurile mele, ultimele? Prea-s confuz... Félicie, viaţa, soarele, o ceaţă subţire, dimineaţa, în vâlceaua din Baux, corpuri de femei, gâl-gâl-gâlul vinului într-un pahar, miros de pâine caldă, pagini din ***Crimă şi pedeapsă***, din ***Moartea pe credit***, din ***Frumoasa Domnului... Trântorii****... Un câine pe care-l iubeam... Chipuri care-mi zâmbesc...

---

* „Crimă şi pedeapsă", roman de Feodor Dostoievski; „Moartea pe credit", roman de L.F. Céline; „Trântorii", comedie bulevardieră de Tristan Bernard (n.tr.)

Mă rostogolesc din ce în ce mai repede.

Aşa făceam, altădată, pe o colină iubită, care mirosea a cimbrişor. Mă duceam în vârf. Era rotundă ca un Balon de Alsacia*. Mă culcam şi începeam să mă dau de-a rostogolul. Coboram din ce în ce mai iute. Uneori eram zgâlţâit şi ameţeam. Simţeam paie ascuţite în şale, ierburi urzicătoare îmi cotrobăiau pe sub haine. Era bine. Căcăreze de capră stăteau uscate, în grămăjoare...

Gata, marginea acoperişului! Salut! Un big salt! Plonjez, pe jumătate, în gol. Picioarele. Ceva solid ca mâna Sfântului Cristofor mă ţine din spate, de firul meu de sârmă. Un cârlig care susţine streaşina, poate? Hai? da, ţi se pare plauzibil? Atunci, aşa zicem: un cârlig. Şi stau suspendat deasupra străzii. Nu văd nimic. Totul e dens, vătuit. Pute a ceţăraie pariziană, dar şi a produs chimic.

Ceilalţi, de acolo, de pe balconul prezidenţial, pot constata precaritatea situaţiei mele? Dacă da, vor fi tentaţi să mă ajusteze cu flinta lor cu lunetă sparge-noapte? Cârligul e oare în măsură să mă ţină bine? Valul de semne de întrebare mă rostogoleşte în adâncul misterului său. De exemplu, mă întreb dacă lovitura lor se desfăşoară bine, peste drum. Şi urmarea, ia zi? Măcar o să mai fie vreuna pentru Mandea Pieptosu'? Al naibii 1 ianuarie, 'tu-i maica mă-sii! Noroc că-i an bisect: dacă scap, o să mai am o zi în plus de trăit, ca să compensez ziua asta dată-n paşti. Ţine cont că, în prezent, suntem pe 2!

Cursa de godaci continuă prin cartier. Pompierii se arată în trompă. Pin-pong! Pin-pong! Strălucirea roşiatică din dreapta mea dispare. Nu le ia mult încăscaţilor să stingă un incendiu de genul ăsta. Curajoşi oameni! Ah! doamnelor, faceţi-ne mulţi pompieri, fie-vă milă!

---

* Ballon d'Alsace = munte cu vârful rotunjit (n.tr.)

Cârligul streşinii se ţine bine, nu-l simt slăbind sub greutatea mea. Aşa, care va să zică, Providenţa n-a vrut să mă sacrific. Trebuie să-mi bag eroismul la loc, în nădragi. Fie. Totuşi, postura mea n-are în ea nimic vesel.

Timpul trece. Zarva se potoleşte. O ultimă speranţă îmi încălzeşte, în surdină, inima: Béru! În momentul ăsta, Grasu' e singur cu Hélène, în apartament, legat burduf, desigur, dar atât de ingenios şi de puternic. Presupune că reuşeşte să se elibereze! După aia, o să avem câştig pe toată linia, numai de-ar continua cârligul meu să se arate zelos.

Această speranţă se transformă într-un început de voioşie, când aud zgomot în pod. Nici o greşeală, vine cineva. Taburetul care permite accesul pe acoperiş geme sub kilogramele unui gagiu. Acum, cineva merge pe platforma de aluminiu.

Mă pun pe gemut, ca să-i atrag atenţia lui Mister Măţăraie. Primit mesajul! Un fascicul roşu, foarte slăbănog, parcurge zona în care mă aflu şi reuşeşte să mă capteze.

– Vasistas! exclamă, pe înfundate, o voce teutonă.

Blestem! E vorba de un membru al echipei Johann II.

CAPITOLUL 11

Există zile când îţi intră fără vaselină, iar altele când degeaba ţi-o lubrifiezi, e imposibil s-o pui pe orbită.

Scontam că apare Béru şi se înfăţişează Blücher: omul care-şi fumează havana cu curul. El a pus la cale afacerea purceluşilor, care nu l-au halit pe drum deoarece îţi respecţi întotdeauna fraţii, când sunt găligani.

E aicişea, culcat pe burtă pe platformă şi trebuie să recunosc un lucru care va pleda pentru mântuirea lui veşnică: întinde mâna, încercând să mă apuce. Dar mai lipsesc doar cincizeci de centimetri virgulă ceva. Şi chiar, ţinând cont că braţele anchilozate îmi sunt sudate de bust, nu văd deloc cum ar putea reuşi să mă smulgă.

Fiind mai puţin inteligent decât mine cu vreo cincizeci de kile, se prinde la zădărnicia curajoasei sale acţiuni şi îmi declară că se duce să ia o frânghie.

Nu-mi place câtuşi de puţin. Incapabil de orice mişcare, n-am deloc înclinaţia de a mă lăsa în voia manevrelor lui, sărmană mortăciune ce sunt. Singura mea consolare e că, dacă îşi ratează figura, o să-mi tamponez tărtăcuţa zece etaje mai jos, ceea ce, bun, sunt de acord, constituia proiectul meu iniţial.

Se întoarce, echipat cum trebuie, îşi reia poziţia de salvator, cu burta pe fierul rece. A făcut un laţ al naibii de mobil, din frânghia lui, şi încearcă să mă pescuiască. Notează că eu nu-mi fac iluze. Nu pentru valoarea mea intrinsecă se strofoacă el aşa, ci pentru a evita tocmai ceea ce voiam să realizez eu, aruncându-mă de pe acoperiş, adică să asmut populaţiile para-elyséene.

Acest om este lent, dar încăpăţânat. În afară de asta, îi sunt dragi filmele cu cov-boi, iar arta lassoului n-are secrete pentru el. Şi, pe deasupra, mai e şi un zdrahon cât un taur de sămânţă! Se descurcă aşa de bine, că mă desprinde şi mă trage până la el. Simt din nou atingerea îngheţată a platformei.

Abia ajung aici, că zumzăitul macaralei începe iar. După un cod prevăzut iniţial, grasul „Na-un-fum!" operează câteva secunde cu lămpaşul roşu, ca să balizeze platforma. Inima îmi bubuie de se fisurează timpanul* de la Notre-Dame.

Quid** e cu dragul de preşedinte?

Gagiul gras scrutează întunericul de două ori opac, pândind sosirea acelor domni. Clipeşte scurt din lampă, pentru a semnaliza pista de aterizare. Gândul meu, nici una, nici două, mă împinge să mă târăsc şerpeşte în aşa fel, încât să mă plasez perpendicular pe ea. Picioarele îmi sunt aproape de ale lui. Îmi adun toate puterile, îmi încordez muşchii, îmi arcuiesc picioarele cât mai mult posibil. Şi trosc! O zguduitură. Ţurloaiele mele îi lovesc încheieturile genunchilor. Nu-i câtuşi de puţin o treabă de Wilhelm Tell, să-l dezechilibrezi pe insul care nu se aşteaptă. Mai ales pe neicuşorul ăsta: totul în membrele superioare, nu mare lucru în cele inferioare. Este, pur şi simplu, cosit şi se şi răstoarnă. Nu se dă de-a rostogolul pe acoperişul de zinc negru, dar alunecă. Cu gândirea lui cam înceată, nu are

---

* timpan = spaţiul sculptat cuprins într-un semicerc, deasupra uşii principale a unei catedrale (n.tr.)

** Quid (lat.) = ce (n.tr.)

prilejul să se prindă cum trebuie la ce i se întâmplă. De altfel, ce-ar schimba asta? A trecut pe lângă cârligul meu şi s-a scufundat în adâncurile abisale ale străzii. Mugetul îi răsună cu întârziere. Şi pe urmă face „pleaşc!". Punct şi de la capăt.

Iată-mă-s.

La capăt.

Ca să-ţi spun că o masă întunecată se desprinde din ceaţă şi oscilează deasupra imobilului.

Aud zgomote de ferestre deschise, de oameni care întreabă vidul: „Ce a făcut aşa? Parcă ar fi căzut cineva de la etaj... Mda, uită-te jos..." O undă caldă ca o briză de vară mă cutreieră.

Masa mi se înfăţişează de-a binelea. Un hamac încărcat. Cei doi oameni. Macaronarul, la fel de rece. Îi spune macaragiului, în talkie-walkie: „Rămâi unde eşti, nu te clinti, nimănui n-o să-i dea prin cap să se caţere la tine, aşteaptă până se potoleşte totul, după aia o ştergi."

Amicul lui e mai puţin auto-controlat decât el.

– Nu-i chip să plecăm din imobilul ăsta împuţit, zice.

– Am prevăzut asta, am o soluţie de schimb, răspunde şeful.

Celălalt se roagă:

– Hai, să-i dăm zor!

– Fără panică, mormăie Broscarul, or să verifice apartamentele etaj cu etaj, asta o să ne lase răgaz.

– Ce facem cu sticletele, nu mai avem nevoie de el, acum avem un ostatic straşnic!

– Îl luăm!

– Dar...

– Nici un dar, o să ne fie de ajutor. O să trebuiască, dacă ţine la pielea preşedintelui său.

Şi aplecându-se spre mine:

– Ai auzit, curcanule?

Dau din cap.

Ucigaşul declară:

– O să te dezleg şi ai să vii cu mine. La cel mai mic gest anapoda, ţi-l lichidăm pe regele Franţei, acum mă cunoşti?

O nouă acceptare mută (şi pe bună dreptate) a lui Sana, care are, totuşi, darul vorbirii. El îşi trage un cleşte din brâul-atelier: cric crac! Mă desclceşte.

În acest timp mă întreabă, fără emoţie sau asprime:

– Pe amicul nostru, tu l-ai...?

Arată strada, cu bărbia.

Eu scutur negativ din cap, îl rog din ochi să considere că eram legat absolut ca un cârnat. Cum aş fi putut, cu un asemenea haidamac?

El dă din umeri. La urma urmei, i se fâlfâie. De acum, răul a fost făcut. Vorba e cum să-l ocolească.

– Sus!

Încerc. Imposibil, nu-mi mai simt zgaibaracele.

– Bun, o să te masez niţel. Dacă faci pe tâmpitul, prietenul meu îţi carbonizează preşedintele, cu tine, cu tot!

Tre' să-i recunoşti două lucruri, acestui Macaroneaţă. Omoară repede şi bine şi masează tot aşa. Amândouă mâinile lui în acţiune, îmi freacă ţurloaiele cu o viteză nebună, ca de mitralieră. Circulaţia mi se restabileşte.

– Bun, hai, o să meargă, scoală-te!

Reuşesc cu greu să mă aşez în genunchi, apoi să mă ridic în picioare. Victorie! În alte vremi, oamenii mergeau în patru labe. Şi apoi, într-o zi, un nătărău mai isteţ decât ceilalţi s-a ridicat pe membrele dindărăt. Un ins deja condiţionat pentru dresajul care avea să urmeze şi care se amplifică în epoca asta de rahat. Ei, bine, eu semăn cu tipul ăsta, trăitor cu o groază de timp în urmă. Încercând, cum trebuie să fi fost şi cazul lui, un profund sentiment de superioritate.

– Ia hamacul, împreună cu omul meu şi căraţi-l pe client. Îţi amintesc, pentru ultima oară, că viaţa lui e în mâinile tale.

Ne înhămăm la povară. E grea. Prea multe mese oficiale. Funcţia omoară organul (şi pe cel al ficatului, în special).

Era o organizare a-ntâia. În pod, în fund de tot, se află o uşă de fier. Ucigaşul ia o cheie ascunsă într-o gaură din zid şi descuie. Trecem prin deschizătură. Omul, din ce în ce mai calm şi mai metodic, închide la loc, conştiincios, de îndată ce am păşit în celălalt imobil. Merge alături de noi, luminându-ne cu lanterna lui.

Oftează.

– Păcat, trebuia s-o lichidăm pe fată şi pe copoiul ăla gras, înainte de a pleca!

Din cap îi răspund că ***Nobody is perfect****. Dar, pe dinăuntru, sunt plin de recunoştinţă. Măcar atâta am câştigat: Hélène şi Grasu' vor trăi. Sărăcuţa martirizată va pleca, probabil, de la Curcănărie. O să se mai mărite cu doftorul ei, în ciuda celor îndurate?

Parcurgem un nou spaţiu fără însemnătate, care miroase a lemn vechi şi a o sută de ani de prăfăraie acumulată.

După aia: o scăriţă...

Apoi un palier.

Nimic nu seamănă mai mult cu un imobil parizian, decât cel cu care se învecinează în Bulevardul Haussmann.

O oarecare fierbere se poate simţi la etajele inferioare. Locatarii alarmaţi de cufărul lui Trage-din-Havană, probabil, ca să nu mai vorbim de hărmălaia porcilor neserioşi şi a camionului în flăcări.

Pentru prima oară, ucigaşul pare perplex. Oscilează între a aştepta „să se potolească totul" ori a risca să iasă. Pare că a găsit, căci îi şuşoteşte camaradului lui, la ureche. Acesta din urmă îmi ordonă să depun hamacul prezidenţial pe podeaua ceruită. Macaronarul mă pune să mă aşez cu faţa la perete, cu picioarele la distanţă de acesta,

---

* Nobody is perfect (engl.) = Nimeni nu-i perfect (n.tr.)

cu mâinile puse pe el, în atitudinea în care poliţia yankee îi pune pe pungaşi, când îi arestează, pentru a-i scotoci.

– Gândeşte-te la preşedinte! îmi repetă Macaronarul.

Doamne, nu mă gândesc decât la el!

Big chief-ul coboară etajele cu paşi de pisică.

Ciracul lui austriac mă ţinteşte fără să clipească. Stă pe vine lângă hamac. Prin ochiurile acestuia îl disting clar pe ilustrul răpit, în pijama bleu deschis, cu garnituri bleumarin. Seamănă cu propria lui statuie de ceară, de la muzeul Grévin. Doamne Sfinte, numai de nu i-ar fi dat vreo doză prea mare, scârbele astea!

Mă holbez la paznicul meu, din colţ. Nici nu clipeşte. Puşcociul lui fiind dotat cu surdină, dacă m-ar lichida, n-ar alarma coşmelia nici cu atâta.

După un moment destul de lung, Broscarul se întoarce.

– Coborâm la etajul de dedesubt, o să luăm liftul.

Iată-ne, din nou, umerindu-ne cu scumpa povară. „Port Franţa", îmi spun. Şi îmi încordez muşchii ca un serv.

Liftul ne stă la dispoziţie. Cabina nu e prea mare şi trebuie să ne înghesuim. Îmi imaginez că ar fi posibil să încerc ceva, doar că n-am armă, şi două ţevi de pistol stau înfipte în carnea mea: una în mijlocul foalelor, cealaltă în partea dreaptă a pieptului. Admiţând că-i ard o lovitură feroce, cu bila, unuia dintre torţionarii mei, celălalt m-ar ciurui instantaneu. Şi, atunci, ce s-ar întâmpla? Prefer să nu mă las în voia jocului de-a presupunerea.

Fapt este că în stradă e o fierbere îndrăcită. Maşinile cu caralii se succed într-un ritm precipitat. Te-ai crede la un punct de control al raliului Monte-Carlo (nu, n-am văzut pe nimeni montând). S-a descoperit, oare, inimaginabilul? Adică răpirea preşedintelui? Dacă da, întregul Pantruche* va fi încercuit. Îţi imaginezi, pretine, ce mai

---

* Pantruche (arg. fr.) = Paris (n.tr.)

dispozitiv triplu zero? Nici un gabor care să nu participe la acest formidabil baraj.

Mă întreb şi ce-o fi mişculat ucigaşul pe la etajele inferioare. Nu mult. Descopăr isprava prin grilajul cabinei. Pe paliere zac oameni. Tipi în haină de casă, ca nişte muhaiele; dame în veşminte nocturne mai mult sau mai puţin parşive. Sunt întinşi în faţa ascensorului, unii pe preşul lor de la intrare; messire Superman i-a trimis în lumea viselor, cu ajutorul sprayului său soporific. Un miros acru pluteşte în cuşca ascensorului, înţepând ochii şi gâtul. Afurisitul ăsta s-a mişcat repede şi în linişte, cu cipicii lui de pâslă. Fâs, fâs! O briză venită de aiurea şi noapte bună, copii!

Ne înfiinţăm la parter. Hărmălaia continuă să crească în spatele intrării principale. N-o să putem ieşi niciodată, într-o asemenea combinaţie! Aşa că nu ieşim! Mereu sigur de el şi dominator, în ciuda faptului că e italian, şeful nostru de echipă se îndreaptă spre subsolul imobilului. Uşa care duce în pivniţă! Continuăm să coborâm. Îmi iau mii de precauţii, ca să nu-l lovesc prea tare pe preşedinte.

Şi când te gândeşti că abia acum câteva ore asculta discuri la noi acasă, la Saint Cloud, savurând excelentele clătite ale 'micăi! Dragul, marele om! Ce iute merge viaţa! Cum mai galopează! Cum ne târăşte cu ea, nemiloasă, asemănătoare cu un torent care se umflă.

Cine a strigat „Trebuie lăsate apele să se liniştească?" Ce abil! O asemenea lovitură, într-un moment atât de dramatic pentru ţară! Pe mine, unul, mă distruge atâta inconştienţă. Bandă de netoţi! Care nu înţeleg importanţa mizei care se joacă! O să vedeţi voi, dacă se întâmplă vreo nenorocire coletului meu, o să vedeţi consecinţele! Taica Poher, care o să-i dea iar cu valsul lui în trei timpi! Furgăseala de la noile alegeri! Le Pen la putere! Nu mă crezi? Ai să vezi: de când nu mai doarme decât cu un ochi, Jan Marie ăla o să ne Penetreze nasul cu un belciug de doi bani! Franţa o să cânte „Bebe ia curăţenie". Charterele vor zbura jos, în direcţia Africii de Nord. Or

să se deschidă saloane de ceai pe strada Goutte d'Or. Tot arondismentul optsprezece va fi considerat zonă rezidenţială. Dom' Charnu, primarul din Villeurbanne, actualul ministru al armiei, o să fie obligat să aducă scandinavi, ca să ocupe fostele cartiere magrebiene. N-or să se mai găsească pe stradă decât ariani (sau aerieni?). Evreii se vor exila în Germania, ca să se pună la adăpost de posibilele represalii. Cumătra Veil, va fi de minunea lumii, punând bazele unui guvern provizoriu la Londra. Or să se facă jocuri olimpice doar cu Chile şi Africa de Sud, ceea ce ne va da o şansă să câştigăm medalii de bronz. A guverna înseamnă a prevedea; dar a prevedea înseamnă a aiura. Citeşte-mi bine aiurelile, pretine; n-au ele nici un fason, numai că Madam Soleil* seamănă cu luna, în comparaţie cu mandea. Du-te la ***book***-urile mele mai vechi. Totul a fost povestit acolo, între două tâmpenii. Nu-i vina mea: eu miros lucrurile. Le prevăd traiectoria. Când se joacă cap sau pajură, eu nu prevăd că o să fie cap ori pajură, ci că moneda aruncată în aer o să cadă. Nu te hlizi: puţini oameni vor înţelege. Şi totuşi, asta contează: că moneda cade. Ceea ce indică ea nu are nici o importanţă, căci capul sau pajura ALCĂTUIESC moneda în mod indiscutabil, cu o perfectă echitate.

Dar trebuie să te aduc iar la scara pivniţei. Jos de tot, se arată un culoar pe care îl parcurgem dintr-un capăt la celălalt. Fundul îi este zidit, dar Broscarul trage vreo câteva, cu piciorul, în cărămizi şi acestea cad, descoperind o deschizătură întunecată, plină de miasme împuţite.

Înţeles: canalul.

Complotiştii mei nu fac nici o inovaţie, ci folosesc reţete verificate; când sunt bine puse la cale, acestea au valoare mai mare decât nişte iniţiative rasolite.

---

* Madame Soleil (soare) = ghicitoare foarte cunoscută (n.tr.)

O scară abruptă, din fier ruginit. Italianul aprinde o lanternă cu filamente bombănitorii inversate, care dau o lumină orbitoare. El coboară first*. Eu, al doilea, susţinându-l pe preşedinte din toate puterile. Austriacul închide alaiul. Picioarele îmi tremură. Miasmele te întorc pe dos. Începem să ne bălăcim prin nămol şi infecţie. Ne ajunge până la genunchi.

– Să ne grăbim, zice italianul.

Şi mie:

– Să nu uiţi nici o clipă că, dacă se alege praful de afacerea noastră, în Franţa or să fie două posturi vacante: unul de comisar, celălalt de preşedinte de Republică.

Nu, nu, să stea liniştit. Încă o dată, nu uit.

De altfel, nu uit nimic, niciodată!

---

* first (engl.) = primul (n.tr.)

CAPITOLUL 12

Lung marş. Mi-ar trebui o muzică vioaie, ca să mă stimuleze. Uite, ***Podul de pe râul Kwai***, îl primesc. Muzica îi însoţeşte bine pe oameni, când se duc la război.

Ne bălăcim prin căcatul parisian: cel mai frumos din lume! Mai ales în cartierul Champs Elysée pe unde, probabil, ne fâţâim. Mă bate gândul că la suprafaţă trebuie să fie mare agitaţie. L-or fi descoperit şi eliberat pe Béru. El o fi vorbit. Răpirea preşedintelui e strigată de toate gurile. Operaţiunea macaronarului este, cu adevărat, fără speranţă, doar dacă, natural, nu-l foloseşte pe preşedinte ca parai de schimb.

După o oră, pe puţin, ne oprim în faţa unui colector mai mic, care se varsă într-al nostru, ca Sonul în Ron, la Mulatière, acest port fluvial unde merg atâţia oameni să-şi petreacă vacanţa de vară. O luăm pe ramura asta. Facem încă vreo sută de metri, apoi italianul se opreşte în faţa unei noi scări, fixată în perete. Aminteşte-ţi că trebuie să-şi fi pregătit cu conştiinciozitate afacerea. Cred că e un car de ani de când se aţine gagiul.

Îl urcăm pe preşedinte,

O nouă pivniţă. Şeful dispare un moment şi se întoarce escortat de doi infirmieri, care nu sunt alţii decât cei doi austrieci, ce lipseau la apel. Ăştia duc o targă. Este scos preşedintele. Este întins pe targă, învelit cu o cuvertură, i se trânteşte o mască de oxigen peste faţă, ca să nu fie recunoscut. Atâţia tăntălăi îşi pun măşti care-i seamănă lui, când vor să facă pe deştepţii!

„Infirmierii" duc „bolnavul".

Bine, îmi zic. Lovitura lor se desfăşoară admirabil. De acum, 'tagonistul meu nu mai are nevoie de mine. Aici o să ne despărţim. Dar, înainte, o să-mi distribuie câteva bomboane d-alea cu piper, din magazinul lui cu farse şi păcăleli.

Privirile ni se întâlnesc. Îmi citeşte gândurile.

– Nu, nu, face el, nu încă! E nevoie de dumneata pân' la capăt, bătrâne.

Ia uite, că începe să-mi zică „dumneata". Pentru că e mai destins?

Şi-mi explică:

– „Îl" îmbarcăm într-o ambulanţă. Se prea poate să întâlnim baraje. Tu o să ne treci peste ele.

– Dar dacă sunt la curent cu propria mea răpire?

– Ai să faci în aşa fel, încât să fii convingător, în chestia asta; eşti singura noastră şansă. Urmează-mă! O să ne schimbăm ţoalele.

La un sfert de oră după asta, părăsim imobilul. Toţi tipii din comando sunt îmbrăcaţi în infirmieri. Eu singur am dreptul la un costumache civil, mult prea mare, la drept vorbind, dar noaptea, toţi curcanii, ca şi toate pisicile, sunt gri. Nu recunosc imediat strada în care dăm buzna. Luăm loc într-o ambulanţă mare, cu girofar, plină de cruci albastre şi echipată cu o sirenă care-ţi sâcagasează trompele. Sunt înghesuit în faţă, între şofer şi macaronar. După câteva sute de metri, mă prind că dăm năvală în strada Ponthieu (Toamne Tumnezeule!).

Puţin după aceea, ne vârâm pe Champs Elysées. Mă aşteptam să găsesc aici o curcănime electrizată; în loc de asta, totul e potolit. O luăm în sus până la Etoile* (frumoasă stea de seară, vestitoare a depărtărilor...), ca să continuăm apoi pe Grande Armée (ceea ce-mi îngăduie să-ţi reamintesc că, în ciuda marii sale credinţe, contesa de Trémouille, a uzat mai multe perechi de ouă decât a folosit pantofi armata franceză). Mergem cu sirena schelălăind din răsputeri până la Défense. De aici, o luăm la stânga. Ambulanţa se năpusteşte, fără să întâlnească vreun obstacol. Groaza mă străpunge ca un corn (cu unt): aşadar, nu a fost descoperită răpirea preşedintelui! E posibil aşa ceva? Béru n-a spus nimic?

Curiozitatea mea nu durează. Broscarul îl întreabă pe şofer:

– Ai avut timp să-i termini pe tipul ăla gras şi pe fată?

– ***Ja***, răspunde interpelatul, ceea ce în austriacă, precum şi în germană, înseamnă da.

În mine e o prăbuşeală. Moartă, Hélène? Mort, Béru? De ce mă distruge dintr-odată fantastica fatalitate? Bun, sunt morţi. Şi o să-mi vină rândul şi mie, imediat. Trebuia să se întâmple odată. Mai devreme sau mai târziu...

– În doi timpi şi trei mişcări, continuă şoferul: taman în clipa aia, Kurt s-a proţăpit pe trotuar. Nu aveam armă la mine; ca măsură de precauţie, mă descotorosisem de ea înainte de operaţiunea „camionul".

– Cum i-ai terminat?

– Am fost fotbalist!

Pufneşte în râs. Mi-l imaginez şutând capetele scumpilor mei camarazi, făcându-le ţăndări ***box***-ul cranian, împrăştiindu-le creierii...

Mă smulg din gânduri la periferie. Puteau...

---

* Etoile (fr.) = stea; piaţă din centrul Parisului (n.tr.)

După care, gagiul opreşte sirena şi girofarul, reduce lumina farurilor. O ia pe drumul care merge de-a lungul unor clădiri cam triste.

Maşina se hurducă. Continuăm cu viteză moderată. Şi, atunci, ajungem la un drum secundar pe care mergem cam un kilometru. Prin ceţăraie disting clădiri cu acoperişuri ca dinţii de ferăstrău: o uzină. Pe măsură ce ne apropiem, observ că geamurile acesteia sunt sparte şi că e părăsită. Totuşi, este locul de destinaţie. Şoferul ambulanţei opreşte în faţa unei porţi ruginite şi trage un claxon. Cele două batante se deschid (întâi unul, apoi celălalt, ceea ce face, într-adevăr, doi batanţi, şi nu-i nevoie să vă uitaţi aşa la mine!).

Ieşim (la socoteală) într-o curte vastă, de cel puţin o sută pe o sută de metri, în al cărui mijloc stă, n-ai să ghiceşti niciodată ce. Un elicopter! Câteva lumini rare luminează slab un grup de oameni... Se întorc spre noi ăştia, proaspăt sosiţi. Deoarece şoferul a lăsat numai luminile de poziţie, nu le disting mutrele. Maşina cu cruci albastre stopează la câţiva metri de elicopter.

– De data asta, îmi zice Macaronarul, cred că nu mai am nevoie de dumneata.

– Da, şi?

Scoate un rânjet binevoitor.

– Păi, trage concluzia...

– E păcat să-l suprimi pe unicul martor al unei asemenea isprăvi. Lovitura secolului! Aveam ocazia să intru în Istorie.

– Şi ce-ai face acolo? Pe urmă, nu eşti singurul martor, mai sunt domnii şi cu mine.

– N-o să aibă aceeaşi valoare în privinţa obiectivităţii.

Iese din rabla lui şi îmi ordonă să îl urmez.

– Vin, lansează el către grup.

Şi mie:

– Să ne dăm niţel deoparte, ca să eliberăm pista.

– Ce-o să faceţi cu preşedintele?

– Ah! La asta e imposibil să-ţi răspund, bătrâne. Ceasornicarul ştie ce-o să se aleagă de ceasul pe care l-a fabricat?

Mergem cu paşi mici de tot: eu, pentru că n-am nici un zor, el, ca măsură de securitate. Neîncrezător ca un lup, rămâne la distanţă. Ce-aş putea încerca? Ai să-mi dai vreun sfat? Un sprint? Cu flinta pe care o are în mână, e inutil. N-o faci cu un tip de teapa lui. Dacă a fost ales pentru o astfel de acţiune, înseamnă că are referinţe, nu? Lucrează în stilul „temeritate calmă". Ăla nu dă greş. Este Domnul Cugetă-la-toate.

Dezinvolt, îmi strecor mâinile în buzunarele fluturânde ale pantalonilor prea mari. Să crăpi înţolit ca un August Prostul, ei, fir-ar al dracu'! Dar! Ce? Oh! nu, visez! Nu e adevărat. Ştii ce simt sub degete? O cutie de chibrituri. Bun, ai să-mi obiectezi tu, cu cordiala ta ignoranţă obişnuită, şi ce dacă?

Ce dacă?

Auzi, Titi, ia nu te mai rânji! Antonio ăsta ştie o groază de mici trucuri haioase. Pântre altele, arta şi modul de a da foc la o cutie întreagă de chirbite. Un mic joc de societate. Asta m-a învăţat Gérard de Montauban, într-o zi când trăgeam o duşcă împreună cu Dédé de Toulouse.

Se practică, în general, cu degetul mare. Bineînţeles că şi celelalte degete îşi aduc contribuţia lor. Întredeschizi cutia, tragi un chibrit; şi, pe urmă... Oh! mi-e lehamite, n-am timp să-ţi explic. Află că scot, pe şestache, cutia din pozunar.

Îmi pregătesc micul meu miş-maş. Totul în trei secunde. Cea din urmă, ultimă şi cu totul infimă şansă a mea.

Cu un gest al braţului, pe care Broscarul nu-l poate prevedea, trântesc cutia în direcţia lui. Ea intră de minune în jocul meu, scumpa de ea. Mulţumesc, oh, de o sută de ori vitezei Regii a tutunului, care ne produce cribite de asemenea calitate! Asta pare o minusculă rachetă luminoasă care ar exploda la douăzeci de centrimetri de

trompa călăului meu. Surpriza îl face să se tragă înapoi. Forţa disperării mă împinge să acţionez. Măiculiţă, ce căpăţână de miel babană încasează în plină mutră. Aud trosnind cartilajele. El se clatină. Mă arunc asupra lui, îi înhaţ braţul înarmat. Îl lovesc de şoldul meu, trrrosc! Rupt! Aşa-ţi trebuie, scârbă! Turbarea ucigaşă mă cuprinde. În trei sutimi de secundă am acaparat puşcociul. Îi apăs ţeava în burdihanul lui.

– Na, pentru cretina aia mică, jigodie! Bum! subliniază flinta. Na, pentru mă-sa mare! Iar bum! repetă arma docilă. Na, pentru amicul meu! Na, pentru colega mea! Na, pentru bătrâna Rolande!

De fiecare dată, încasează un plumb în dulapul cu tocană. Şi are un calibru frumuşel, crede-mă.

Mă arunc pe burtă, peste el. Mecla lui e lipită de a mea. Încă mai respiră. Alde Antonio devine sadic.

– O duci bine cu sănătatea, ***amico***?

Nu, nu, n-o duce. Scoate câteva horcăieli slabe şi trece la abonaţii absenţi.

Numai că, vezi: în grup se reacţionează puternic. Ei n-au văzut bine din cauza ceţei şi a penumbrei. Nu prea ştiu bine cum stăm.

Razele unui lămpaş mă inundă.

– Aruncă flinta şi scoală-te! strigă o voce într-o franceză curată. Iute, altfel îl lichidăm pe preşedinte!

Şovăi. Or să-l lichideze pe preşedinte? Au mişculat toate astea ca să ajungă aici? Elicopterul ăsta arată clar că vor să-l ducă într-un loc secret şi că va folosi la cu totul alte tranzacţii decât neutralizarea unui curcan.

În chip de răspuns, trag asupra grupului.

Un răcnet îmi semnalează că nu-i vorba de un glonte pierdut.

– Luaţi mitraliera cu surdină din elicopter, zice o voce.

Înţeles: vor o mitralieră, dar fără să văcărmuiască prea mult. Broscarul e unicul meu adăpost, foarte fragil. Câte prune i-am lăsat

în burdihan, lu' amicu'? Cinci? Acum nu mai e nici unul. Sunt un mic risipitor. Se întâmplă că butoiaşul meu e deja gol. Atâta pagubă. Am încercat, totuşi, imposibilul. Aştept, ghemuit la maximum, lipit de bărbatul mort, regretând că nu are rotunjimile lui Carlos*. Îi aud pe gagii pălăvrăgind. Unul dintre ei geme. Zice în nemţeşte (ia uite, prin urmare e unul din austrieci) că-i trebuie imediat îngrijiri, nu să-l lase să sângereze aşa... Bietul om...

Aştept salva. Şi vine. Un foc „întreţinut", cum se spune în poveştile de război (14-18). Vine, vine, măturâ. Dar nu în direcţia mea. Aud urlete. Şi împroşcatul continuă, şi curăţenia, rrra... rrra... rrra! Curiozitatea poate că mă va pierde, dar vreau să am cunoştinţa liştinită (pardon, conştiinţa liniştită). Şi atunci, îmi înalţ capul de aristocrat al gândirii.

Ceea ce văd mă pune în poziţie de drepţi. Sunt patru tipi, îmbrăcaţi în costume închise, cu Borsalino tras pe frunte, care altoiesc grupul cu elicopterul. Iar flăcăii din comando, luaţi prin surprindere, se risipesc pe jos. Abia dacă mai mişcă slab unu-doi. Au fost ajustaţi a-ntâia, de un curăţitor de tranşee.

Curtea imensă este cuprinsă de pâclele morţii. Pute a praf de puşcă şi a sânge. Şovăi. O să am şi eu dreptul la raţia de plumb fierbinte?

– Puteţi veni, comisare! face o voce pe care mi se pare că o recunosc.

Mă ridic şi înaintez cu mâinile goale.

Decor halucinant, amice. Ca să-ţi turneze asta, ţi-ar trebui un Coppola (cu lapte şi alune). Mizeria lumii, hecatomba asta. Infirmierii ăştia de hoha, plini de sânge, claie peste grămadă. Gagiul ăsta îmbrăcat în combinezon verde (pilotul elicopterului, aş paria)!

---

* Carlos = artist francez foarte gras (n.tr.).

Şi insul brunet de acolo, cu un pardesiu din laţe de cămilă... Dar! Parcă... Nu-i nici o îndoială, este el! Este cu totul şi cu totul, şi în mod foarte extrem, chiar el!

Cei patru mitraliori s-au apropiat. Dacă te-ai holba la ei, în ceaţă, la lumina slabă care izvorăşte din ambulanţa deschisă! Pardesiu negru, mănuşi şi găină idem. Feţe palide.

Sunt acolo César Césari-Césarini, Couchetapiane, secretarul lui (din ce în ce mai particular), plus doi inşi care îmi rămân necunoscuţi.

– Am picat la ţanc, pentru dumneavoastră şi preşedinte, nu? face patronul de la ***Marele Fior***, cu satisfacţie.

– Imposibil să pretind contrariul. Cum se face? îi răspund stăpânindu-mi clănţănitul fildeşilor.

– Mulţumită dumitale, la urma urmei, care m-ai făcut să ciulesc urechea, răspunde salvatorul meu.

Mi-l arată pe gagiul cu anteriul din laţe de ***camel***, care nu-i altul decât Jean Bamboiş, omul lui la toate (cele).

– Un dezertor blestemat, zice. Sunt mulţumit că l-am pus la orizontală, cu mâna mea. Ţinând, bineînţeles, cont de împrejurări, sper că această mică sindrofie o să fie pusă de Justiţie la contul de profit şi pierderi, nu, comisare?

– Vai de mine! Şi ziceai că te-am făcut să ciuleşti urechea?

– Când mi-ai spus că el pretinde că puşca nu-i a mea. Într-o zi a curăţat-o chiar el, ca să-ţi spun totul. Minciuna lui mă intriga.

– S-ar fi putut întâmpla să vrea să ieşi cu faţa curată.

– Fără îndoială, totuşi, afacerea asta mă sâcâia. Am început să-i filez îndeaproape şi pe el şi pe nevastă-sa. La sfârşitul zilei, ea s-a dus într-o garsonieră mobilată pe care o închiriaseră săptămâna trecută. Am găsit acolo o rochie de seară albastră, pentru o statură de jandarm, şi o perucă blondă pentru o divă de o sută de kile! Nişte mănuşi albe, enorme, pline de pudră. El e ăla care mi-a ciuruit amicul.

– Ce?

– Donşoara lui a mărturisit, am făcut tot ce trebuia.

– Ce s-a ales de ea?

– S-a mutat. Locuieşte, se pare, într-un rulou de sârmă, pe fundul canalului Saint Martin. O să profităm de ambulanţă ca să-l conducem acolo şi pe omul ei: să nu despărţim niciodată ceea ce Creatorul a unit.

Mă ia de braţ.

– Te-am anunţat, comisare, că o să-mi răzbun amicul.

Bun, fiind aşa de serviabil, César (acum ne spunem pe nume) mă conduce acasă, ca şi pe preşedinte, care se întoarce din lumea visurilor.

Pe drum, îmi povesteşte istorioara.

– Al Kollyc e însărcinat (contra cost) cu răpirea, pentru o organizaţie iraniană. Numai că are limba prea lungă şi afacerea transpiră. Ca probă, mesajul ăsta transmis de CIA la Elysée. Comanditarii lui nu mai au încredere şi hotărăsc să-l neutralizeze în goană mare, înainte de lovitură. Greu, pentru că, practic, nu mai iese din coliba mea.

Flăcăii din reţea sunt forţoşi, află că Jean Bambois, lacheul meu, este un fost puşcăriaş care a înfundat ocna pe douăzeci de anişori, pentru omor. Îl tocmesc. Frăţânul, cum îl atingi cu cincizeci de bătrâne, şi pune botul pe labe! Chiar el e ăla care, cunoscând locurile, oamenii şi obiceiurile, pune la cale ciuruirea lui Al şi o şi comite. Ştie că nu riscă mare lucru în zarva aia de Anul Nou.

Dar când familia mea şi cu mine declarăm că puşca îmi aparţine, el o bagă pe mânecă, pentru că era sigur că, în chestia asta, ne-am bate pe viaţă şi pe moarte, ca să scăpăm de belea. Atunci se jură cu cerul şi pământul că n-am armă, ceea ce este cel mai bun mijloc de a afirma că nu ştie de existenţa ei şi, prin urmare, se pune la adăpost.

Echipa de macaronari este deja la treabă şi întâlnirea dintre ei şi Al se petrece în cabaretul meu. Dar nefericitul meu amic este

lichidat, broscarii cred că toată afacerea e plină de un caca monstru şi dau năvală la ogeacul lor de la Vréneuse. Un nou „creier" îi contactează acolo. Un francez, doftor...

– Drace! i-o tai eu, foarte nepoliticos, doctorul Alex Handrin!

– Chiar el, îl cunoşti?

– L-am avut în bătaia flintei.

– Ei, bine, a dispărut; ar fi trebuit să apeşi pe trăgaciul flintei în chestiune, comisare!

Îşi pune mâna pe minunatul meu braţ, atât de păros, musculos şi bronzat.

– Nu fi amărât Antoine, şi nu face exces de zel în privinţa lui. O să-i pun câţiva băieţi de bunăcredinţă pe urme; e de preferat să-l găsim noi. Dacă ar avea de-a face cu Justiţia, ar scăpa cu o contravenţie.

– În timp ce, cu voi...? ironizez eu.

Césari-Césarini face un gest fatalist.

– Păi, cu noi... Cunoşti tariful? Ai văzut echipa de specialişti ai uzinei?

– Credeam că eşti în afaceri cu rable, César!

– Sunt, Antoine, sunt atâta timp cât nu vin să-mi facă balamuc în lăptărie; altfel, dau buzna la trupele de elită din Stabilimentul Arcan and Co.

Pufneşte în râs. Expediţia lui nocturnă l-a făcut să ia o gură de apă vie, pe birtaşul de la ***Marea Înfiorare***. La şaizeci şi atâţia de ani eşti mulţumit să te mai joci niţel de-a poc-poc şi să te asiguri că reflexele ţi-au rămas impec.

La noi e lumină.

Ţine cont că aş fi intrat oricum.

O iau pe alee, cu preşedintele sprijinindu-se de braţul meu. Are o capacitate de recuperare puţin obişnuită.

– Eşti un tip foarte bine, comisare. O să te medaliez!

– Oh! Nu-i nevoie, domnule preşedinte. În numismatică mă interesează monedele regale franţuzeşti şi absolut deloc medaliile.

El dă din cap.

– Credeam că-ţi fac o plăcere...

– Intenţia mă copleşeşte, domnule preşedinte, dar prefer fotografia domniei voastre, cu dedicaţie.

– Eşti ambiţios, vezi în mare, e bine! De acord, o vei avea.

– Dacă aţi binevoi s-o dedicaţi pe numele Marie-Marie... E nepoata unuia dintre prietenii mei. Este socialistă.

– Şi dumneata nu?

Eu reflectez cel puţin o secundă.

– Ba da, domnule preşedinte, în fundul inimii, dar numai în fundul inimii.

Uşa se deschide, înainte de a apuca să urcăm scara, pentru că Félicie auzise pietrişul scrâşnind. Se aruncă de gâtul meu.

– Băiatul meu! Oh! Băiatul meu! Ce teamă mi-a fost!

– Eşti pusă, deja, la curent?

– Dl. Bérurier e aici şi m-a pus la curent. Oh! noapte bună, domnule preşedinte. În pijama, o să faceţi o răceală! Intraţi repede, am cafea caldă de tot, fierbinte de tot!

Ceea ce reţin eu ca esenţial este, „domnul Bérurier e aici".

Şi atunci mă năpustesc.

Da, e fără doar şi poate acilea, Grăsanu' cu capul într-un turban de tifon, ceea ce te poartă cu gândul la desenul pe care i l-a făcut Picasso lui Apollinaire, în 1918.

Restul moacei lui este de un violet episcopal, cu striuri verzi, marmorate, şi cu gălbejeli de jasp, înnobilate de echimoze.

Îl iau în braţe. Îl strâng (să-l frâng). Îi pupăcesc amplasamentele disponibile.

– Tu! Aici! Viu!

Se întunecă.

– Nu toată lumea poa' s' zică la fel, gagiu'!

– Ce-i? Hélène?

– S-a zis cu ea.

– O s-o decorez cu titlu postum! declară preşedintele.

– Ce-o s-o mai încălzească! mormăie Grasu'.

Dar, dându-şi seama de calitatea interlocutorului său, strigă:

– Da' nu vă fâlfâiţi în tauleta 'sta, don' preşedinte, c-o s' ne faceţ' o genuflexiune dă pept. N-ai neşte ţoale pentru don' preşedintele, artistu'? Să ţii contu' că nu prea văz cum o să-ş' strecoare-n iele damigeana aia mica, zestre dân famelie. Şi pormo, cracu' nădragilor şi mânicile s-ar prea poate să-i fie prea lungi. Mai bine băgaţ' o sârmă la doamna 'mneavostră ca să vă trimeaţă trenţele lu' matale, don' preşedinte. O avea ia pă cinevaşilea su' mână, ca să le-aducă, c-altfel, dă nu, io po' să mă'c acoloşea, să le a'c.

Marele om zâmbeşte.

– O să fac ceea ce e necesar. Sper că această sumbră istorie nu s-a auzit.

– Ei, aş, ce credeţ', enterdicţie categorisită să să sporovăiască pân' la noi ordene, don' preşedinte!

– Perfect! Atunci să spunem că nu s-a întâmplat nimic, nu-i aşa, domnilor?

Îi adresez un gând umed micuţei Hélène, lui Lurette, pe patul lui de suferinţă, tuturor oamenilor, pungaşi sau nu, care au defunctat de la a douăsprezecea bătaie a miezului nopţii de 31 decembrie.

– N-aveţi nici o grijă, domnule preşedinte, oftez eu, într-adevăr, nu s-a întâmplat nimic.

SFÂRŞIT

FORUM

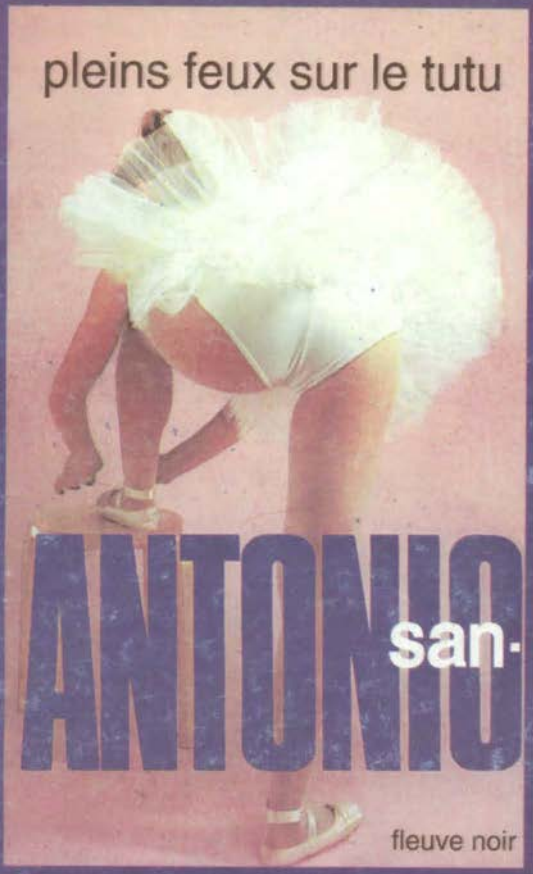

I.S.B.N. 973-584-005-7